...కుడురాళ్ళు

(5 వ భాగం)

19

అరు మాసాల లోగా, కాలేజీ పనులన్నీ పూర్తి చేయిం
మంజరి. అందుకోసం ఏర్పడిన కమిటీవారు. రాత్రిం
పనిచేశారు, గుంటూరులో వున్న పొగాకు కంపెనీల
ానులు. తెనాలి, బెజవాడల్లో ఉన్న బియ్యం మరల యజ
ు ఆ కమిటీలో సభ్యులు. ఓ పెద్ద రాజకీయ నాయకుడు
ంటీకి గౌరవాధ్యక్షుడుగా ఉండేందుకు అంగీకరించాడు.
బడి కలిగిన ఈ పెద్దల కృషి వలన దాదాపు లక్ష రూపా
టికెట్లు అమ్ముడయ్యాయి. న్యాయంగా అయితే, మంజరి
ని చేతి డబ్బు ఇవ్వనవసరం లేదు. కానీ:-మంజరి అలా
లేదు తవిస్తానన్న యాభయి వేల రూపాయలు కూడా
ి. కమిటీ వారు "మంజరీ ఆర్ట్సు కళాశాల" అని పేరు
నికి ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించారు.

కళాశాల భవన ప్రవేశ మహోత్సవాలకు హాజరుకావడం
ికి బ్రహ్మప్రళయమయిపోయింది. ఆ రోజున జగ
వంటివారు బారులు బారులుగా నిలబడి ఆవిడకి స్వాగతం
రు. జనాన్ని అదుపులో ఉంచడానికి గుంటూరు నుండి
ంగా ఉక్కు టోపీలు ధరించిన పోలీసులు రప్పించ
. గ్రామంలోని వివిధ సంఘాల వారు సంయుక్తముగా
రికి సన్మాన పత్రం సమర్పించారు. ఢిల్లీ నుండి వచ్చిన ఒక
మంత్రి భవన ప్రవేశ మహోత్సవాలను ప్రారంభించారు.

మంజరి ముక్తసరిగా మాట్లాడింది.

"ఈ సంతోష సమయంలో నేను ఎక్కువ
లేక పోతున్నాను నిజం చెప్పాలంటే-నా కిష్టం లే
చాలా జరిగాయిక్కడ. నేను వద్దన్న కొలది కాలే
పెట్టారు. ఒక దశలో-నేని వ్యవహారాల నుండి తప్పు-
కూడా అనుకొన్నాను. కానీ ఆడిన మాట తప్పడం నా కి
....నేనేదో సహాయం చేశానని, ఉపన్యాసకులందరూ
నేను నిమిత్త మాత్రమే నని మనవి చేస్తున్నాను. నా
రూపాయలుండటమే నిజమయితే ఆ డబ్బు మీ ఆ
మీ డబ్బును తిరిగి మీకే ఇవ్వడం నా కనీస ధర్మ
గ్రామం నాకు చాలా యిష్టమయింది. ఇక్కడ నాకు ఇ
వ్యక్తులెందరో వున్నారు రామచంద్రం, కోటేశ్వరరావు
వరావు గారలు, నా కెంతో ఆప్తులు. వారున్న గ్రామానికి
భక్తిగా, నేనిచ్చిన కానుక ఇది. మరి నాకు సెలవు.
ఇంకో చిన్న సంగతి వుంది. గుంటూరు, తెనాలి,
పౌరులు ప్రత్యేకంగా నన్ను సన్మానిస్తానంటూ వత్తిడి
న్నారు. ఈ సన్మానాలన్నా-సభలన్నా నాకు సరిపడ
అందరి ఆదరాభిమానాలుంటే అంతే చాలు. సన్మానాల
నా నెత్తిన మరింత భారాన్ని మోపడం మీకూ భావ్యం
నన్ను మన్నించాలి బొంబాయిలో, ఊపిరి తిరగని
ఉంది కూడా, ఈ ఫంక్షన్‌కు రాగలడం నా అదృష్టం"
మంజరి.

ఆమె తరువాత ఉపన్యసించిన వారు, మంజరి
గుణంతో బాటుగా ఆమె వినయాన్ని గురించి కూడా
టించారు.

మంజరి నేరుగా బొంబాయి పోలేదు. మధ్యలో
బాదులో రెండు రోజుల పాటు ఆగింది. శర్మగారు అంత
రోజులు ముందుగానే హైదరాబాదు వచ్చి, సన్మానోత్సవ స
లన్నీ చేశారు. ఇందుకయ్యే ఖర్చుల క్రింద, పది
వేల రూపాయల కటిక రొఖం ఇచ్చి పంపించింది మంజరి

"స్టేట్ కాపిటల్‌లో సన్మానం చేయించు కోవ

పాషనై పోయిందాయె. నలుగురూ పోయిన దోవనే మనమూ పోదాం. తప్పేదేముంది?" అన్నది మంజరి.

మట్టిలో నుండి మాణిక్యాలను వెతికి తీసే ప్రతిభాశాలి శర్మ. దానికి తోడు, మంజరి తరిఫీదు అతన్ని రాటు తేల్చింది. అంతకు ముందు ముక్కూ మొహమూ ఎరగక పోయినా, వారం రోజుల్లో శర్మగారు. "స్త్రీ జన ప్రేమిక సంఘాలు" అయిదారింటిని ఏర్పాటు చేశాడు. వారిచేత సన్మాన పత్రాలు, పూల దండలు, వినాదాలు- ఈ తతంగ మంతా చేయించాడు.

"జరిగేదేదో పకడబందీగా జరగాలి. డబ్బుకోసం వెనక్కు తీయకు. అలాగైతేనే చూడు. లేకపోతే మనం మానుకొందాం!" అని ముందుగానే మంజరి హెచ్చరించింది.

"నేను టేకప్ చేసిన ఏ పనీ ఫెయిల్ కాలేదు. కాదు కూడాను మీరే చూస్తారుగా!" అని భరవాసా ఇచ్చాడు శర్మ.

ఆయన గారు ఊహించిన దానికన్నా ఎక్కువే చేశాడు. ముందుగా అనుకొన్న దాని ప్రకారమయితే. ఊరేగింపు ప్రోగ్రాం లేదు. శర్మగారు అది కూడా పెట్టించాడు. కిరాయి మనుషులు చాలామంది ఊరేగింపులో పాల్గొనడమే కాదు; వినాదాలు చేయడమే కాదు; ప్రతి ఫర్లాంగుకు, ఓ డజను పూలదండలు మంజరికి సమర్పించారు.

మంజరి వీటన్నింటికి సముచిత రీతిని సమాధానమిచ్చింది ఆవిడకు బాక్సాఫీసు సూత్రాలు బాగా తెలుసు. అవే సూత్రాలను మంజరి ఉపన్యాసాలకు కూడా అన్వయించింది. ఏ సభలో, ఏ రకం ఉపన్యాసాలు బాగా రాణిస్తాయో మంజరి అనుభవ పూర్వకంగా గ్రహించింది. ప్రతిపదేసి నిమిషాలకూ జనం చప్పట్లు కొట్టగల ధోరణిలో ఉపన్యసించడాన్ని మంచి అభ్యాసం చేసింది!

నేనేదో కాలేజీకి ఉదారంగా లక్ష పైచిలుకు విరాళమిచ్చానని ఉపన్యాసకు లంటున్నారు. అది నా విధిగా భావించి నేను చేశాను" అని ఉపన్యాసం చివర ఓ ముక్క చేర్చింది మంజరి.

* * *

కాలేజీ ఫంక్షన్ను సందర్భంగా తాను బొంబాయిలో చాలా బిజీగా ఉన్నానని మంజరి ప్రకటించిన నాటికి, ఆవిడ ప్రయ

త్మాలోక రూపానికి రాలేదు. షేట్ కిషన్‌దాస్ చందూలాల్‌కు మంజరి రెండు ఉత్తరాలు రాసింది ఆఖరు ఉత్తరంలో "మీ రెప్పుడు మద్రాసు వచ్చేదీ రాయండి. లేదా వన్నెప్పుడు బొంబాయి రమ్మంటారో రాయండి" అన్నది మంజరి దానికి జవాబుగా చందూ లాలే మద్రాసు వచ్చారు.

మంజరి ఈసారి పిళ్ళెను తొలగించింది. చందూలాల్‌ను మీనంబాకం నుండి నేరుగా తన ఇంటికే తీసుకొచ్చింది.

మీ రెవరో తేలకముందు. పిళ్ళే అవసర మయ్యాడు. ఇప్పుడెందుకట? మీలాంటి వాణ్ణి పరిచయం చేసినందుకు నిజంగా అతనికి నా ధన్యవాదాలర్పించాలి" అన్నది మంజరి.

చందూలాల్ విశాలంగా నవ్వాడు ఆ దరిమిలా అతనున్న వారంరోజులూ మంజరీ మేన్షన్స్‌లోనే మకాం చేశాడు ఈలోగా, మంజరీ వసంతా కలిసి, చందూలాల్‌ను ఇంకో మనిషిని చేసి పారేశారు.

నాకీ మద్రాసుమీద మొహం మొత్తింది షేట్‌జీ! బొంబే వచ్చే దామను కొంటున్నాను" అన్నదిమంజరి.

"అయితేరా!" అన్నాడు చందూలాల్.

"వచ్చి ఏం చెయ్యను మరి? మీకు చాలా మంది ప్రొడ్యూసర్లు డైరెక్టర్లూ తెలుసు ఏదన్నా హిందీ పిక్చర్లోవర్క్ చేదామను కొంటున్నాను అది మీ కిష్టమైతేనే సుమా! మీరు కాదు కూడదంటే మానేస్తాను" అన్నది మంజరి.

చందూలాల్ తనతోబాటు మంజరిని కూడా తీసుకొచ్చాడు బొంబాయికి. ఆ మహానగరాన్ని చూస్తూనే మంజరి ఆశ్చర్య పోయింది. గుంటూరుకూ మద్రాసుకూ మధ్యగల అంతరంకన్నా, బొంబాయి-మద్రాసుల మధ్యగల భేదం ఎక్కువనుకొన్నది మంజరి. అవిడకయితే, పది రోజులపాటు, బొంబాయంతా తిరిగి చూడాలని పించింది. కానీ బలవంతాన ఆ కోరికను అణచివేసు కొంది మంజరి. తను మామూలు మనిషయితే ఫర్వాలేదు. హింది ఇండస్ట్రీలో పాదం పెట్టాలన్న సత్సంకల్పంతో ఇక్కడికొచ్చింది తనకు మద్రాసులో ఉన్న కీర్తీ ప్రతిష్ట లేవీ ఇక్కడ చెలామణీ కావు. అయితే - తను రాణించడానికి అవే మెట్లుగా ఉపయోగిం

చాలి. అయినప్పుడు - తను జులాయిగా తిరిగితే లాభమేముంది? తను ఎంత దూరంగా ఉంటే అంత మంచిది!

మూడో రోజున, ఎవరో తలుపు కొడితే 'మంజరి యస్' అంటూ తలుపు తీసింది. ఎదురుగా 'లాలారాం' చిరునవ్వుతో ప్రత్యక్షమయ్యారు. ఓ క్షణం పాటు మంజరి విస్మిఠురాలయింది. తన ఆశ్చర్యాన్ని కప్పిపెట్టుకొంటూ లాలారాంను ఆహ్వానించింది మంజరి.

"జ్ఞాపకం పెట్టుకొని వచ్చినందుకు చాలా ధన్యవాదాలు" అని కూడా అన్నది

"నే వింకా మీకు గుర్తుండడం నా అదృష్టం" అన్నాడు లాలారాం.

వెయిటర్ రెండు టీ తెచ్చి పెట్టి పోయాడు.

నిన్న సాయంత్రం మీరూ, సేఠ్ కిషన్‌దాస్, జుహూలో ఉండగా చూశాను. మీ దిక్కుడికొస్తున్నట్లుగా నాకు రాయనుకూడా లేదేం? నేనూ వచ్చి కలుసుకొనే వాణ్ణిగా!" అన్నాడు లాలారాం.

దానికేదో సమాధానం చెప్పింది మంజరి.

తరవాత లాలారాం ఈ మధ్య విడుదలైన మంజరి పిక్చర్ల మీద తన అభిప్రాయం ప్రకటించాడు.

"మీరింకా ఆ మద్రాసులోనే ఎందుకుండి పోతారో నాకు అర్థం కాదు. మిమ్మల్ని హిందీ ఫీల్డులో కూడా పరిచయం చేదామనుకొంటున్నాను. అయితే, పిక్చర్ ఫినిష్ అయిందాకా మీరు బొంబేలోనే ఉండాలి....మద్రాసులో మీకెన్ని పిక్చర్లున్నా యేమిటి? అన్నాడు లాలారాం.

"ముప్పై రెండున్నాయి" అని కోసింది మంజరి.

"మరి మీరు బోంబే కెలావస్తారు?" అన్నాడు లాలారాం.

"అందులో చాలా పిక్చర్లు ఫినిషింగ్ స్టేజీలో ఉన్నాయి. మిగిలిన వాటిల్లో నేనున్న సీన్సు ముందుగా పూర్తి చేసుకోమంటాను" అన్నది మంజరి

లాలారాం ఆలోచించి "సరే" అన్నాడు.

"నాదగ్గర కథ రెడీగా ఉంది. ఓ డాన్సర్ లైఫ్, దిక్కు-

లేని కుటుంబంలో పుట్టి, అతి నికృష్టమైన వాతావరణంలో పెరుగుతుంది. రకరకాల ఉద్యోగాలు చేస్తుంది. ఆఖరికి ఓ దొంగల ముఠాలో చేరిపోతుంది. దొంగలు - తమ దోపిడికి ఆమె నొక సాధనంగా చేసుకొంటారు. ఆ దొంగల ముఠాను పట్టుకొనే ప్రయత్నంలో పోలీసులు ఆమెను పాచికగా వాడుకొంటారు. ఈ రెండు వర్గాల మధ్య ఆవిడ నలిగి పోతుంది. స్థూలంగా ఇదీ కథ. ఇందులో నువ్వు హీరోయిన్‌వు. ఇద్దరు హీరోలు -దొంగల నాయకుడు - పోలీసు అధికారి. డాన్సర్ దొంగల నాయకుణ్ణి ప్రేమిస్తుంది. కానీ అతని దౌష్ట్యానికి బలయి పోతున్న ప్రజల దీనావస్థను చూచి ఆమె చలించి పోతుంది. అతనెంత చెప్పినా వినడు. ప్రజలపట్ల తన కర్తవ్యం, తన వ్యక్తిగత సుఖం - ఈ రెండింటి మధ్య సంఘర్షణ. ఎక్కువభాగం ఎల్లోరా, అజంతాల్లో షూట్ చేస్తాను. కంప్లీట్ కలర్ పిక్చర్" అన్నాడు లాలారాం.

మంజరి పళ్ళు పులిసిపోయాయి.

"చాలా థాంక్సండీ!" అన్నది మంజరి. లాలారాం తల పంకించాడు.

"ఎంత హీనంగా చూసుకొన్నా ఇరవై లక్షలు కావాలి నేనంత పెట్టలేను. మంచి ఫైనాన్సర్‌ను చూస్తున్నాను. ఏదో లాగా పిక్చర్ తగలేయడం నా కిష్టం లేదు.... ఇంకో సంగతేమిటంటే-ఇక్కడ చాలా మంది - నా పిక్చర్‌లో కారుచవగ్గా వేషాలేస్తామంటున్నారు. కొందరు ఎదురుడబ్బిస్తామని కూడా అన్నారు. నేను వొప్పుకోలేదనుకో! నా కయినా మొత్తం డబ్బు అవసరం లేదు. ముందు సగం దాకా పెట్టుబడికావాలి. తతిమ్మాది అవసరాన్ని బట్టి సర్దుతూ ఉండాలి. కిషన్‌దాస్‌ను మరోసారి హెచ్చరించి చూడండి! అత నొప్పుకొంటే, మీరు నా పిక్చర్లో హీరోయినయినట్లే లెఖ్ఖ" అన్నాడు లాలారాం.

అతని అభిప్రాయమేమిటో, మంజరికి అరిటి పండొలిచి చేతబెట్టినట్లుగా అవగాహనయింది.

"ఏమంటారు?" అన్నాడు లాలారాం.

మంజరి తొందరపడదలచుకొనలేదు.

"చూదాం. మళ్ళా కలుస్తారుగా?" అని విషయాన్ని

ఎటూ తేల్చకుండా నానవేసింది మంజరి.

డైరెక్టర్ లాలారాం ఆ తరవాత యింకో గంటదాకా ఈ సినిమా ఎంగతులన్నీ మార్చి మార్చి చెప్పుకొచ్చాడు. నిజానికి సంభాషణ మంజరి కేమీ రుచించలేదు. అలాగని దన్ని బయటికి అనడానికీ లేదు. చాలా శాంతంగా అతని వాగుడు భరించడమే కాకుండా. మధ్య "ఓహో"–'ఆహా'–'ఐసీ'–'దట్స్ గుడ్' లాంటి పదాలను గూడా, సమయానుకూలంగా ప్రయోగించింది.

మంజరిని ఏదో విధంగా, తన పిక్చరులో వాడుకోవాలన్న సదభిప్రాయం లాలారాంగారికి కలిగినట్లే, అతన్ని అర్థం పెట్టుకొని ఉత్తరాదికి కూడా యెగబాకాలని మంజరికి కలిగింది. అయితే లాలారాం. తన నటనను మాత్రమే కాక – తన నుండి ఫైనాన్స్‌ను కూడా ఆశిస్తున్నాడని మంజరి ఆదిలోనే గ్రహించింది. ఈ తరహా ధోరణి ఆవిడకు కొత్తదేమీ కాదు – అవును గానీ ఈ విషయమై అటో ఇటో తేల్చిచెప్పడానికి ఆవిడ సిద్ధంగా లేదు. కావాలంటే తను మద్రాసులోనే ఆ మాత్రం పెట్టుబడిని పుట్టించగలదు. అవసరమైతే తనే భరించగలదు కూడాను. కానీ యిపుడది ప్రశ్న కానేకాదు. తనో చిల్లికానీ పెట్టకుండా ఈ రంగంలోకి రావాలి. అందుకేదన్నా మార్గమున్నదా లేదా–అన్నదే ప్రశ్న. తనే డబ్బు పెట్టుకునే పక్షంలో – బొంబాయి రావడం కూడా దండగే! తను హాయిగా మద్రాసులోనే ఉండి. తనక్కావలసిన విధంగా కథ రాయించుకొని ఓ హిందీ పిక్చరేన్నా ప్రొడ్యూస్ చేసివుండేది! ఇపుడెన్ని హిందీ సినిమాలు మద్రాసులో తయారవుతున్నాయిగాదు ? ఎంతమంది సౌతిండియా ప్రొడ్యూసర్లు–బొంబాయి వచ్చి సినిమాలు తీస్తున్నారు కాదు ?

లాలారం మాట్లాడుతున్నప్పుడే మంజరికి ఆలోచనలన్నీ వచ్చాయి. అందుకే ఆవిడ "ఔ"ననీ "కా"దనీ తేల్చకుండా విషయాన్ని మాగబెట్టింది.

లాలారాం కూడా అప్పటికప్పుడే తేల్చమనలేదు. ఆలోచించమనీ ఇటువంటి అవకాశం ఎప్పుడోగానీ రాదనీ మాత్రం అన్నాడు.

"మళ్లా మనం కలుసుకొంటున్నాం గదా! ఈ లోగా నా

డెసిషన్ చెప్పేస్తాను" అన్నది మంజరి.

"ఈ విషయం ఇలా ఉంచండి! పోతే — మీ రిక్కడి కొచ్చినట్లు ఇక్కడి ఆర్టిస్టులకు తెలిసింది. వారిని మీరు పరిచయం చేసుకోవడం మంచిది. అలా కాదు — వారే మిమ్మల్ని పరిచయం చేసుకోవాలనుకొంటున్నారు. రెండు మూడు రోజుల్లో పార్టీ ఏర్పాటు చేదాం....ఇంద .. ఇదీ నా ఫోన్ నెంబరు" వస్తాను అంటూ లాలారాం వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ వ్యవహారాన్ని సేట్ కిషన్‌దాస్ చందూలాల్‌తో చెప్పేడు. మంజరి ప్రదర్శించిన నైపుణ్యం అద్వితీయమైనది. తన కా గొడవలంటే యిష్టమేమీ లేవంటూనే, ఆ పిక్చరుకు డబ్బు పెట్టుబడి పెట్టడంలో గల లాభాలను గురించి విపులంగా చర్చించింది మంజరి.

"నువ్వు గట్టిగా కావాలంటే డబ్బివ్వడానికి నా కేమీ అభ్యంతరం లేదు. వాడడిగిన మొత్తం నాకో లెక్కలోనిది కూడా కాదు. కానీ దానివల్ల నీ కొరిగేదేమిటో నాకు తెలీకుండా వున్నది" అన్నాడు చందూలాల్.

"నాకు హీరోయిన్ వేష మిస్తానన్నాడు" అనాలి మంజరి.

కానీ —

ఆవిడలా అనలేదు. ఆ మాట తన నోటినుండి వచ్చాక, తన విలువ సగానికి సగం పడిపోయిందనడంలో సందేహం లేదనుకొన్నది మంజరి.

సమాధానంగా నవ్వి ఊరుకొంది.

చందూలాల్ ఓ సారి నిశితంగా మంజరికేసి చూసి సిగరెట్ అంటించాడు.

"నాలో ఓ బలహీనత వుంది సేఠ్‌జీ! ప్రతిదాన్నీ నేను డబ్బుకు ముడెట్టి చూడలేను. ఇందువల్ల జీవితంలో నే నెన్ని ఇబ్బందులు పడ్డానో లెక్కలేదు. అయినా నాకు జ్ఞానోదయం కలగకుండా వుంది. మీ రన్నమాటా నిజమే! నిజంగా ఈ లాలారాం గాడికి మీరు ఫైనాన్సు చేయడంవల్ల, ఉపయోగ మేమిటం టారు?" అన్నది మంజరి.

చందూలాల్ ఆవిడ ధోరణికి విస్తుపోయాడు. తను

ఏ ప్రశ్నకు జవాబు కావాలనుకున్నాడో, అదే తనకు యెదురయి నిలుస్తుందని అత నూహించను కూడా లేదు.

"ఏదో, మాటవరస కడిగాను, ఆ డబ్బు నాకు తిరిగి రాకపోయినా ఫర్వాలేదు. నువ్వు రెకమెండ్ చేశావు గనక, నే నొప్పుకొంటున్నాను. పోనీ లాలారాం నీ కేదన్నా మంచి వేష మిస్తాడేమో అడక్క పోయావా ?"

"అడుగుదా మనుకున్నాను" అన్నది మంజరి సడన్‌గా వాక్యాన్ని ఆపేసి.

"ఊఁ"

"నే నింకా సినిమాల్లో పనిచేయడం మీకిష్టమో కాదో నాకు తెలీదాయె. మీ అభిప్రాయం తెలుసుకోందే, నే నెలా అడగ నండీ ! తీరా అడిగాక. అతను "సరే" నన్నాడనుకోండి - మీరు "వీల్లే" దన్నారనుకొండి-అప్పుడు నేను వెర్రిబాగులదాన్ని కావ లసి వుంటుంది. ఈ తెటుకంతా లేకుండా మిమ్మల్నడిగే చేదామను కొన్నాను"

"థాంక్సు" అన్నాడు చందూలాల్.

అప్పటి కప్పుడే అతని కళ్ళల్లోకి తోడేలు చూపులు రావడం చూసి, మంజరి నిశ్శబ్దంగా నిట్టూర్పింది.

* * *

చందూలాల్ ఈ కలరు పిక్చరుకు ఫైనాన్సు చెయ్యడానికి ముందు చిన్న "మతలబు" జరిగింది. అతను చాలా కాలంనుండీ, ఓ లైసెన్సు కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాడు. చతుర్విధోపాయాలు ప్రయోగించినా, ఆ వ్యవహారం తేలడం లేదు. రాజకీయంగా అతను ఆ శాఖోద్యోగులమీద వల్లమాలిన వత్తిడి తీసుకువచ్చాడు భారీగా విరాళాలిచ్చాడు. వారికి సన్మానాలు చేశాడు. పార్టీ లిచ్చాడు. కానీ, యెక్కడో యేదో అడ్డుకొంటోంది. దాన్ని తొల గించడం అతని వశం కావడంలేదు. ఆ లైసెన్స్ వస్తే - కోట్ల మీద వ్యాపారం జరుగుతుంది. లక్షలాది లాభాలు- అలా -వచ్చి దూకుతాయి. కానీ ఏం లాభం ? రోజురోజుకూ ఈ విషయం లోతుకు దిగజారిపోతున్నదే తప్ప, పైకి వచ్చే సూచన లేవీ కనిపించడంలేదు.

సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే అతను మంజరిని గురించి విన్నాడు. ఉన్నతోద్యోగ వర్గాల్లో ఆమెకున్న పలుకుబడి అతన్ని విభ్రాంతుణ్ణిచేసింది. తన వ్యవహారాన్ని పరిష్కరించగలిగిన వ్యక్తి మంజరి మాత్రమే నని అతను గ్రహించాడు. ఈపని పూర్తవడానికి అతనెంత ఖర్చయినా చేసేందుకు సిద్ధపడ్డాడు.

తెలివైన పెట్టుబడిదారుడు ఖర్చులు చూసి జడుసుకోడు. తక్షణ లాభాలకోసం కూడా ఆశపడడు. ఒక్కొక్కసారి చేసిన ఖర్చులో పీసపాలు కూడా తిరిగి రాకపోవచ్చు. అలాంటి దశలో కాళ్ళారజాపి చతికిలబడడు. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో ముందుకు వెడతాడు. సంచులు విప్పి ధనాన్ని వెదజల్లుతాడు. ఈ వెరసి మొత్తానికి అనేక రెట్లు తనకు వస్తుందని అతనికి రూఢిగా తెలుసు.

చందూలాల్ తెలివైన పెట్టుబడిదారు అనడంలో సందేహములేదు. అసలు విషయం చెప్పకుండానే మంజరిమీద బోలెడంత ఖర్చుచేశాడు. ఆవిడలో తీవ్రంగా బుసలు కొడుతున్న కాంక్షలను రేకొలిపాడు. ఆ అగ్నిజ్వాలలు మంజరిని నిలువునా దహించివేశాయి.

తొలిరోజుల్లో మంజరి ఇంతదూరం ఆలోచించలేదు. రాను రాను చందూలాల్ ధోరణిని ఆవిడా అవగాహన చేసుకొన్నది. తనద్వారా గొప్ప ప్రతిఫలాన్ని ఆశిస్తున్నాడని తేలిపోయినప్పుడు, ఆవిడ రవంత బాధపడింది. తను సాధారణంగా మోసపోదనీ, తన "పట్టు" నుండి విడిపించుకోవడం ఒకంతట సాధ్యంకాదనీ-ఆవిడకో గర్వము వుండేది. ఇప్పుడది మొనబోయింది. చందూలాల్ తనకు చిక్కడంకాదు: తనే అతని చేతిలో చిక్కిపోయింది. తనకు తెలీకుండానే అతనికి కావలసిన పనులన్నీ చేసి పెడుతున్నది.

అయితే మంజరి నిరాశపడి క్రుంగిపోలేదు. ఇదీఒకందుకు మంచిదే ననుకొన్నది. తనిక మద్రాసులో వుండి సాధించవలసింది కూడా ఆమెకేమీ కనుపించలేదు. దాదాపుగా ఏ డెబ్బిదేళ్ళపాటు మొత్తం పరిశ్రమను ఉక్కిరి బిక్కిరిచేసి పారేసింది. తన మాటను శిలా శాసనం కింద మార్చేసింది. "సినిమాకు ముడి

ఫిలిం ఎంత అవసరమో, మంజరీ అంతే అవసరం" అన్నపే
సంపాదించింది. తను హతమార్చాలనుకొన్న వారిని నామరూపా
లేకుండా లేపింది. పైకి తేవాలనుకున్నవారిని అలా - లేపి - తా
మండలంలో నిలబెట్టింది. తన ఇంటి గడపల్లో వందల మంది
పడిగాపులు పడేట్టుచేసింది తనకోసం - వేలకు వేలు గుమ్మరిస్తా
మన్న వారి ముఖాలమీద-పగలబడి నవ్వింది.

అయినా తృప్తి పడలేదు. ఇంకా ఇంకా ఏదో సాధించ
లన్న తపన ఆవిడ్ని స్థిమితంగా వుండనివ్వలేదు. తను ఉత్త
భారత సినీపరిశ్రమలో కూడా కాలుమోపాలనీ ఇక్కడ సాధించి
విజయాలకు రెట్టింపు - అక్కడ సాధించాలనీ కలలు గన్నది. ఆ
స్వప్నాలను నిజం చేసుకోవడానికి చందూలాల్‌ను ఎందుకువాడుకో
కూడదనుకొన్నది.

తనెంతో తెలివిగా మంజరిని వుపయోగించుకొంటున్నా
ననుకొన్నాడు చందూలాల్. అతడినలానే అనుకోనిచ్చింది
మంజరి ఆ భ్రమలో అతనున్నప్పుడే తన పనులను చక్కబెట్టు
కోవాలనుకొన్నది 'ఇదిగో—అదిగో' అంటూనే అతనికి జోల
పాటలు పాడింది. అతనిచేత లాలారామ్ పిక్చరుకు కావలసిన పెట్టు
బడినంతా పెట్టించింది. తను స్థిరంగా నిలబడలేక పోతున్నాననీ,
మంజరి తనను గుప్పిటలో బిగించి వేస్తున్నదని చందూలాల్
గ్రహించేసరికి సమయం మించిపోయింది. అప్పటికే అతను
అయిదారు లక్షలు. యీ చిత్రంమీద పెట్టాడు. మధ్యలో ఆగితే -
మొత్తం డబ్బు గల్లంతవుతుంది పూర్తి కావడానికి మరింత
సొమ్మయినా పెట్టాలి. చందూలాల్ తెలివైన పెట్టుబడి దారుడు
కనుక అతను చిత్రాన్ని పూర్తిచేయడానికే నిశ్చయించాడు.

ఈలోగా అత ననేకసార్లు మంజరిని ప్రత్యక్షంగానూ,
పరోక్షంగానూ కూడా కదిపి చూచాడు. ఒకసారి ఢిల్లీ వెడదామనీ,
ఆ లైసెన్సు సంగతేమిటో తేల్చుకొందామనీ : అతనంటూనే
వున్నాడు. ఆమె "సరే "సరే"నని అంటూనే వున్నది.

చందూలాల్‌ను తప్పించి తగలేయడం వో లెక్కలోదికాదు.
ఓ శుభ ముహూర్తాన, ఆ "ప్రియమైన చవట"ను వదిలించుకొని
విమాన మెక్కడం ఓ నిమిషంపని. అనేకసార్లు, ఆవిడ తిరిగి

్ద్రాసే వెళ్ళి పోదామని కూడా అనుకొన్నది కానీ అపజయా
ంగీకరించడానికి ఆవిడ మనస్సు సిద్ధంగా లేదు. తను
ంబాయిలో దమ్మిడీకి కూడా చెల్లుబడి కాలేదనీ, "పోలో"
ంటూ కొంపచేరుకొన్నదనీ మొత్తం పరిశ్రమ కోడై
స్తుంది. ఆ అవమానం భరించడం కన్నా చావడమే నయం.
దిగాక - ఇప్పుడు తనకంత డిమాండ్ కూడా ఉండక పోవచ్చు.
త్తవాళ్ళెందరో ఈ రంగం లోకి రావాలని విశ్వ ప్రయత్నాలూ
స్తున్నారు. వారిలో చాలా మంది ఇప్పుడున్న వారి కన్నా
న్ని విషయాల్లోనూ ఉన్నత శ్రేణికి చెందిన వారున్నారు. ఆ
ోటీని తట్టుకొని నిలబడ గలగాలి

దీనితోడు బొంబాయి వాతావరణం పొగలూ సెగలూ
గచిమ్ముతున్నది. దక్షిణాది తారలందరూ హిందీ రంగాన్ని
క్రమిస్తున్నారని, కానీ ఉత్తరాది ఆర్టిస్టులకు, దక్షిణాన బుకిం
లే ఉండవని, పత్రికలు తరచుగా వ్యాసాలు రాస్తున్నాయి.
ొంబాయి ప్రొడ్యూసరులు సౌతిండియన్ ఆర్టిస్టుల మీద మోజు
గ్గించు కోవడం అవసరమని, ఆ మాత్రం రూపు రేఖలున్న
ారు ఇక్కడా ఉన్నారనీ. కొన్ని పత్రికలు హెచ్చరికలు కూడా
స్తున్నాయి.

ఇటువంటి వాతావరణంలో ఎంతో జాగ్రత్తగా మసల
ోవాలి. తను ఒంటరిగా లేననీ, తన వెనక సర్వ విధాలా సమ
ర్థులయిన వారున్నారనీ, పరిశ్రమకు తెలియాలి. అప్పుడింత
ద్రుతంగా దుమ్మూ దూగరా, తన మీదికి రాదు. సగం అందుకే
మంజరి-అన్నిటినీ మౌనంగా భరిస్తూ వచ్చింది.

నర్తకి జీవిత కథ ప్రధాన ఇతి వృత్తంగా గల ఈ
చిత్రంలో, కథానాయిక. ఈ పాత్రకు న్యాయం చేకూర్చ
డానికి మంజరి అహోరాత్రాలు శ్రమించింది. నాట్యంలోని
లలిత లలితాలయిన భంగిమలను అభినయించడం కోసం, ఆవిడ
తీసుకొన్న శ్రద్ధ అనన్యమయినది. తనుంటున్న మేడలోని ఒక
గదిని పూర్తిగా అద్దాలతో నింపివేసింది. ఆ గదిలో గంటలకు
గంటలు, నృత్యాన్ని అభినయించేది, ప్రతి చిన్న కదలికనూ ప్రతి
స్వల్ప సంచలనాన్ని దీక్షతో అభ్యసించేది. నాట్యాచార్యు

అందరూ చదువతగ్గది

అనామిక



డెప్పుడన్నా పాలు మాలితే తనే అతన్ని ఉత్సాహపరిచేది. తీవ్ర మయిన ఆమె పట్టుదలను చూసి నాట్యాచారుడే ఒక్కోసారి రిచ్చ పడేవాడు.

హిందీ ఉచ్చారణ మరో తల నొప్పిగా తయారయింది. మాడ్యులేషన్ సరే - కాని - అనడంలో సరళత ఉండేది కాదు. పట్టి పట్టి మాట్లాడుతున్నట్టే ఉండేది. ముక్కుతో అనవలసిన మాటలో, సగం మాత్రమే ఉచ్చరించ వలసిన మాటలూ-ఊది పలకవలసిన పలుకు బదులూ-ఆవిడ నానా నరాలూ కొరికే శాయి. టేపు రికార్డర్ సహాయంతో, మంజరి తన ఉచ్చారణను సరిదిద్దుకోవడానికి ప్రయత్నించేది. ఒకపదాన్ని వందసార్లన్న సందర్భాలు కూడా లేకపోలేదు.

ఈ తరహా శ్రమ మరిచిపోయి ఆవిడ చాలా సంవత్స రాలయింది. అలసిపోయి రవంత జారగిల బడగానే. తన తొలి రోజులు మనసులో మెదిలేవి. అప్పుడూ తనిలాగే డైలాగ్సును రిహార్సల్ చేస్తూ ఉండేది.

బొంబాయిలో నేను, "అ ఆ"ల నుండి నాచదువు ప్రారం భిస్తున్నాను అనుకొనేది మంజరి.

సంవత్సరంలో పూర్తవుతుందను కొన్న ఈ పిక్చరు ఇంకో ఏడాదికి పైగా దేకింది. ఇందుకు సగం కారణం తనేనని మంజరి విస్పష్టంగా వొప్పుకొంది

ఆవిడ పూర్తిగా బొంబాయిలోనే ఉండిపోవడానికి లేదు. తను పనిచేస్తున్న పిక్చర్లు మద్రాసులో చాలా వున్నాయి. అలా గని ఆ పిక్చరును కాదనడం మంజరికి బొత్తిగా ఇష్టంలేదు.

ఈ పిక్చరు సగంలో ఉన్నప్పుడే బొంబాయి నిర్మాతలు ఆమెను బుక్ చేయడానికి ముందుకు వచ్చారు.

వారందరికి మంజరి సవినయంగా ఒకే ఒక సమాధానం చెప్పింది.

"నన్ను మన్నించండి. మద్రాసులో నాకు ఊపిరి తిరగ నన్ని పిక్చర్లున్నాయి. వాటి నో దారి పట్టించిగానీ, నేను మీకు మాటివ్వలేను.

* * *

వంద తెలుగు సినిమాలు తెచ్చిపెట్టలేని కీర్తిని, ఈ ఒక్క హిందీ పిక్చరు తెచ్చి పెట్టింది మంజరికి.

"ఇందుకోసం నేను పడిన శ్రమను తలుచుకొంటే భయం వేస్తుందిప్పుడు. గొడ్డులాగా పని చెయ్యడమంటే ఏమిటో అప్పుడే నే నర్థం చేసుకొన్నాను. అమానుషమైన శక్తులేవో నన్ను నడి పించి ఉండక పోతే ఈ పని నాకు సాధ్యమయ్యేది కాదు" అన్నది మంజరి.

ఫిలిం జర్నలిస్టులు ఆమె బొంబాయి అనుభవాలను గురించి రకరకాలు ప్రశ్నలు వేశారు.

"మన చిత్రాల్లోకన్నా, బొంబాయి వాటిల్లో ఫారెన్ ఇన్ఫ్లూయన్స్ ఎక్కువగా ఉంటుందను కొంటాను. వాటిని చూసి ఇదీ భారతీయ సంప్రదాయం" అనుకోవడానికి లేదు. సంగీతంలో కూడా హాలీవుడ్ అనుకరణ హెచ్చుగా ఉంటుంది. అయినా బొంబాయికి నేను చాలా కొత్తదాన్ని, నా అభిప్రాయాలు సరైనవో కావో, నే నిప్పుడేమి చెప్పలేను" అన్నది మంజరి.

"ఏ ఆర్టిస్టుల్లో టాలెంట్ బాగా ఉంటుందంటారు? అన్నా డొక జర్నలిస్టు.

మంజరి - క్షణకాలం ఆలోచించి సన్నగా నవ్వింది.

"మరీ నన్నింత ఇరుకులో పెట్టకండి. టాలెంట్ ఉన్నవారు అన్నిచోట్లా ఉన్నారు ఏ భావమూ పలకని మొఖాలు ఎక్కడైనా ఉంటాయి" అన్నదావిడ చాలా తెలివిగా తప్పుకొంటూ.

"హిందీ ప్రొడ్యూసర్లు ఇచ్చినంత డబ్బు మనవాళ్ళివ్వక

పోవడానికి—మీరను కొంటున్న కారణాలేమిటి ?' అన్నాడతనే.

"అపిక్చర్ల కొచ్చినంత రాబడి మనకొస్తున్నదంటారా? నే విన్న దేమి టంటే - ఎంత తుక్కు హిందీ పిక్చరయినా డబ్బు చేసుకొంటుంది. కనీసం పెట్టుబడి డబ్బుకయినా ధోకా ఉండదు. కానీ తెలుగు ఫీల్డు అలా కాదు. "ఎ" క్లాసు సెంటర్సులో అర్థమ పక్షం పదివారాలు ఆడితేనేగానీ పెట్టుబడిరాదు. ఇవన్నీ మీకు తెలియనివికావు" అన్నదావిడ.

"మీరిక బొంబాయిలోనే స్థిరపడదలుచు కొన్నారా ? అన్నా డింకో జర్నలిస్టు.

"మీరు అచ్చువెయ్యనంటే చెబుతాను," అన్నది మంజరి నవ్వుతూ.

అందరూ "చెప్ప" మన్నారు.

"ఈ ఫీల్డులో నాకున్న స్థానమెలాంటిదో ఇంకా తేలలేదు. మీ రడిగిన దానికి 'ఔ' నన్నాననుకోండి: నా కిక్కడున్న పిక్చర్లన్నీ పోతాయి. "కా"దన్నా ననుకోండి: నాకు బొంబేలో చెల్లుబడి లేదంటారు. కాబట్టి బాబూ అలాంటి ప్రశ్నలు నన్నడక్కండి" అన్నది మంజరి.

ఒక మనిషి గౌరవాగౌరవాలు అతని బాంక్ బాలన్సును బట్టి నిర్ణయించినట్లే ఒక పిక్చర్ మంచి చెడ్డలు, అది వసూలు చేసిన డబ్బును బట్టి నిర్ణయించవలసి ఉంటుంది.

ఈ దృష్ట్యా మంజరి తొలిగా నటించిన ఈ హిందీచిత్రం ఉత్తమోత్తమమైన దనడంలో సందేహం లేదు. సెన్సార్ బోర్డు వారు అదృష్టవశాత్తూ దానికి "ఎ" సర్టిఫికెట్టిచ్చారు. బాక్సాఫీస్ బద్దలు కావడానికి అదొక్కటి చాలు.

చాలా పత్రికలు చిత్రంలో కథ బొత్తిగాలేదని రాసినమాట నిజమే! కానీ మంజరి బాగా లేదన్న పత్రి కొక్కటి లేదు. అన్ని రకాల జనానికీ నచ్చాలన్న అభిప్రాయంతో, అందులో అన్ని రకాల నాట్యాలనూ గుత్తశంకింద అమర్చి పారేశారు. ఏభాగాని కాభాగం ఎంత బావున్నదోఅన్నిటినీ కలుపుకొని చూసినప్పుడు అంతా వెలితిగానూ ఉన్నది. మంజరి డాన్సులే లేక పోతే, చిత్రం ఇన్ని రోజులు నడిచేది కాదు.

మద్రాసులో విడుదలయినప్పుడు. మంజరి సకుటుంబంగా వెళ్ళి చిత్రాన్ని చూసింది.

నిన్ను చూస్తుంటే నాకొక్కోసారి ఆశ్చర్యం వేస్తుంది మంజూ। నువ్వుగానీ శాపం పొందిన దేవతవేమో ననుకొంటాను అప్పుడప్పుడు అన్నది కళ్యాణి మధ్యలో.

మంజరి ముందుకు వంగి, కళ్యాణి చెంపలను పెదవులతో తాకింది మెత్తగా.

"నువ్వీ మద్రాసులో ఉండటం బాగోలేదు మంజూ। నీ కిది తగిన స్థలంకూడా కాదు. నా మాట విని బొంబాయికి వెళ్ళిపో అన్నది కళ్యాణి.

"రానివ్వాలిగదా?" అన్నది మంజరి.

కళ్యాణి అప్పటికి ఊరుకొని, తరవాత, దానికి సమాధానం చెప్పింది.

"రానివ్వరు. కానీ మనం వెడదాం. అదంతే?"

"నా మీద నీకింత అభిమాన మెందుకు కళ్యాణీ? అన్నది మంజరి ఆర్ద్రంగా.

"ఎందుకా? అవును, ఎందుకని మంజూ?" మంజరి పలకలేదు.

ఆవిడ కేవేవో జ్ఞాపకాలొచ్చాయి. తను వెడుతున్నాననీ, మీరు పిక్చర్ చూసిరండనీ, మిగతా వారితో చెప్పి బయలుదేరింది.

"నేను వస్తున్నాను," అన్నది కళ్యాణి.

ఇంటిదాకా ఎవరూ పలకలేదు.

"నీ కీపూట ఏం కులాసాగా లేదనుకుంటాను. రేపొకసారి వస్తాను మంజూ। నీతో ఓ అరగంట మాట్లాడాలి" అంది కళ్యాణి.

"నక్కూడా ఏదో బెంగగా ఉన్నదక్కా. అంత మంది జనంలో ఉన్నా ఒంటరిగా ఉన్నానన్న ఫీలింగ్‌తో గిజగిజ లాడిపోయాను. నన్ను కిర్రెక్కించే కబుర్లేవన్నా చెప్పు" అన్నది మంజరి.

"అలాంటి వేమీ నా దగ్గర లేవమ్మా।" అన్నది కళ్యాణి.

కానీ—

అంతకు మించినవే చెప్పింది.

"మనుషులంటే నాకు పరమాసహ్యం వేస్తోంది మంజూ! ఎవర్ని నమ్మాలో ఎవర్ని నమ్మకూడదో తెలీదు. ఎందుకలా నిమిషానిమీద మారిపోతారో అంతకన్నా తెలీదు. నాకు అధికారం లేదు గానీ ఉంటే వీళ్ళందర్నీ కట్టకట్టి ఊబిలోకి దించేద్దును మంజూ!" అన్నది కళ్యాణి.

"అలాగే చేద్దాం" అన్నది మంజరి శాంతంగా.

"మనిషి మనిషిగా కాకుండా-కొన్ని కుక్క లక్షణాలలో వుంటే ఎంత బావుండునో అనుకొంటాను ... ఈ చలపతి గాడు నీ కేమన్నా అవుతాడా మంజూ?"

"ఏమవుతా నంటున్నాడు?" అన్నది మంజరి నవ్వి.

"నిన్నేదో ఉద్ధరించేశా నంటున్నాడు. తనులేకపోతే నువ్వు నేదానివే ఉండవట. నీ కోసం తను చాలా చాలా త్యాగం చేశాట్ట. తను గానీ తలుచుకుంటే నిన్ను మట్టిచేసి పారేయడం చిటికలో పనట. ఈ వాగుడంతా నువ్వెలా సహిస్తున్నావో యెందుకు సహిస్తున్నావో నాకు తెలీదు. వాడ్ని పంపెయ్యరాదూ?"

"అలాగే పంపుదాం!"

"వా డెంతదాకా వచ్చాడంటే — నీకూ వసంతకూ మధ్య కూడా తంపులు పెట్టాడు. పైకి ఆవిడకేవో పిక్చర్లొస్తే నువ్వు పాడుచేశావుట. నీకన్నా వసంత పైకి రావటం నీ కిష్టం లేదట. బొంబాయి నుండి వసంత పాటలకోసం. ఏదో కంపెనీ వారు అడిగితే, నువ్వు కాదన్నావట. వీడేవో ఉత్తరాలు కూడా చూపి వారిని నమ్మించాడు" అన్నది కళ్యాణి.

"పోన్లే అక్కాయ్! వాడిగుణం అలాంటిదీ." అన్నది మంజరి.

"నేను వాణ్ణనడం కాదు మన వాళ్ళ నంటున్నాను. చెప్పే వాడేదో చెబుతాడు — నమ్మడానికి మనకైన బుద్ధి ఉండాలి కదా!" అన్నది కళ్యాణి.

"ఉండాలి, కానీ లేదు" అన్నది మంజరి.

"కళ్యాణి సోఫామీద ఒక్క చరుపు చరిచింది.

"మరీ నువ్విలా మన్నుదిన్న పింజేసులా అయిపోతున్నా

వేమిటి మంజూ !" కాస్తన్నా చురుకుదనం లేకపోతే యెలా ?" అన్నది కళ్యాణి.

"మనుష్ని గురించి మనమే మనుకోవడానికి లేదక్కా-" అన్నది మంజరి. రాజమణిగానీ, వసంతగానీ నా దగ్గర వుంటా రనుకోను. ఉండాలనికూడా నే ననుకోవడంలేదు. వసంతకు మంచి బుకింగ్స్ ఉన్నాయి. ఇకది - బాగానే నెట్టుకొస్తుందను కొంటాను.

కళ్యాణి ఏమీ అనలేను.

"మనం బొంబే పోదాం రారాదూ ?" అన్నది మంజరి.

"నే నెందుకే. నీకు బరువూ ?"

"అలాకాదు, అక్కడ పిక్చర్లో పనిచెయ్యడం ఓ కొత్త అనుభవం ! అడుగడుగునా - ఎన్నో చిక్కు లొస్తుంటాయి. ఒక్కోసారి ఊపిరి సలపదు. ఆ పద్మవ్యూహంలో ఇరుక్కొని, గిజ గిజ లాడిపోయి, బయట పడ్డప్పు డుండే ఆనందం చాలా గొప్పగా వుంటుంది కళ్యాణీ !" అన్నది మంజరి.

"ఒకసారి చాలా చిత్రమైన సంఘటన జరిగింది. ఔట్ డోర్ షూటింగ్నుండి తిరిగొస్తున్నాం. మా యూనిట్తో సంబం ధంలేని మొఖం నాకు దోవలో కనిపించింది. నేనంతగా పట్టించు కోలేదు అదే రాత్రి పదకొండింటికి అతను నాగది కొచ్చాడు. ఎందుకో చాలా భయమేసింది. ఎవ్వరూ లేరని రూఢి చేసు కొన్నాక, అతనో చిన్నపని చేసి పెట్టమన్నాడు. ఎంత డబ్బయినా యిస్తానన్నాడు."

"చందూలాల్ గాడి మోస్తరునా - నీకూ ఇంకేమన్నా-" అని నవ్వింది కళ్యాణి.

"అబ్బేకాదు" అంటూ ప్రారంభించింది మంజరి. ఫలానా వాడు నీకు తెలుసు గదా అన్నాడు. నీ వెందుకడుగుతున్నదీ నాకు అర్థంకాక తెలీదన్నాను. వాడో క్షణం ఆలోచించి, నేనబద్ధ మాడుతున్నాననీ, అన్ని విషయాలూ తనకుతెలుసుననీ అన్నాడు. గమ్మత్తేమిటంటే, ఆ ఫలానా వాడు, యెప్పు డెప్పుడు నా దగ్గర కొచ్చిందీ యే సమయంలో ఏ నెంబరు కార్లో వచ్చిందీ కూడా నాకు చెప్పాడు ...సరే ఏమిటన్నాను. ఫలానావాడి నడిగి యీ

ప్రశ్నలకు జవాబులు తెలుసుకోమన్నాడు. కావాలని అడిగినట్లుండ కూడదనీ. మాటవరసకు అడిగినట్లుగా ఉండాలనీ, ఖచ్చితమైన జవాబులు మాత్రం కావాలని అన్నాడు. వారం రోజుల్లో మళ్లా వస్తానన్నాడు. ఎడ్వాన్సుగా ఉంచమని యిన్ని నోట్లు యిచ్చాడు. నేను వద్దంటుండగానే వాడెళ్ళిపోయాడు. చాలా సేపటిదాకా నాకిదంతా కలేమో ననిపించింది. కానీ బల్లమీద నోట్లు కనిపిస్తుంటే నమ్మకపోవడమెలా? మూడో రోజున పేపరు చదువుతుంటే, అదేదో దేశానికి చెందిన ఏజెంట్లు నలుగురు చిక్కారనీను, మిగతావారికోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారనీ ఉంది."

"వాడు మళ్ళా నీకు కనిపించాడా?" అన్నది కళ్యాణి కళ్ళింత చేసుకొని.

"లేదు వాడొస్తే అడబ్బు పారేశాద్దామని చాలా రోజులు చూచాను. కానీరాలేదు. చివరికి అగ్గిపుల్లగీసి వాటిని అంటించేశాను" అన్నది మంజరి.

"బాగానేవుంది మేళం! ఇలాంటి పాడు గొడవల్లో నువ్వు చిక్కుకోకమ్మా!" అన్నది కళ్యాణి.

"ఇంకోసారి" అని ప్రారంభించింది మంజరి. సిగరెట్ యాష్ట్రేలో పడేసి సోఫాలో జారగిలబడుతూ, "ఎవడో బంతిలాగా వుండే మార్వాడీ వొకడూ, యింకో యూరోపియన్ నా దగ్గర కొచ్చారక్కా. ఆ మార్వాడీ నడుముకున్న బెల్టు లోంచి డైమండ్ నెక్లెస్ బయటికి తీశాడు. చాలా బావుందది. మార్కెట్లో కొంటే డెబ్భయ్ డెబ్భయ్యయిదు వేలకు తక్కువుండదు. నలభై యిచ్చి తీసుకోమన్నాడు. నా కవసరము లేదన్నాను. అది దొంగసొమ్ము కాదనీ, ఆయూరోపియన్ భార్యదనీ, చాలా అవసరమొచ్చి అమ్ముకొంటున్నాడనీ, మార్వాడీ చెప్పాడు. ఆగమంటె రెండు రోజులపాటు డబ్బుకోసం కూడా ఆగుతా మన్నారు.... కొందామని చాలా ఊగులాడాను .... కానీ, ఏదో అనుమానం లోపల పురుగులా తొలుస్తోంది. చాలా నెమ్మదిగా వారిని శాంతపరిచి పొమ్మన్నాను .... ఆ స్మగుల్డు నెక్లెసు....చిత్ర మేమిటంటే- మూడురోజుల తరవాత, అదే

నెక్లెసును నా కోస్టార్ వేసుకోగా చూశాను"

"అలాంటిచోట మనం ఉండటం చాలా కష్టం మంజూ!" అన్నది కళ్యాణి.

"కష్టమేగానీ, ఆ డేంజర్‌లో ఉన్న థ్రిల్లింగ్‌ను ఎంజాయ్ చెయ్యాలంటె అదొక్కటే మార్గం! నా కలాంటి బతుకు బతకాలని ఉన్నది కళ్యాణీ! జీవితంలో, వేగం వెరైటీ, డిజప్పాయింట్‌మెంట్ ఎఛీవ్‌మెంట్- చాలా ఫోర్సబుల్‌గా ఉండాలి. లేకపోతే రుచీపచీ ఉండదు ఏమంటావక్కాయ్" అన్నది మంజరి.

కళ్యాణి ఏమీ అనలేదు.

"మనం కలిసి కూచుని ఇంతసేపు మాట్లాడి ఎన్నిరోజులయిందో అక్కా. నేను బొంబేనుంచి కొద్దిగా 'షాంపెయిన్' పట్టుకొచ్చాను, చూద్దువుగాని"

మంజరి బెల్ నొక్కింది. కొద్దిగా తెర తొలగించి తాయారు వచ్చింది.

"చూడమ్మా తాయీ! మధ్యాహ్నం నువ్వు ఫ్రిజీడెర్‌లో ఉంచావే!"

తాయారు అయిదు నిమిషాలకల్లా ట్రేతో వచ్చింది.

"వసంత వాళ్ళొచ్చారా?"

"రాలేదండమ్మాయిగారూ!" అన్నది తాయారు.

"ఎవర్నీ రావద్దను. అరగంటయ్యాక భోజనం పట్టుకురా"

ఇంకేదన్నా చెబుతుందేమోనని, ఓ పావు నిమిషమాగి-మరీ వెళ్ళిపోయింది తాయారు.

మంజరి గ్లాసులు నింపింది.

కళ్యాణి 'సిప్' చేసి, పెదవులు జేబుగుడ్డతో అద్దుకొంది.

కిటికీల్లోంచి చల్లనిగాలి ఈడ్చి కొడుతున్నది.

"వానొచ్చేటట్లుంది మంజూ!"

"రానివ్"

మంజరి సిగరెట్ వెలిగించి, గాజు తలుపులు బిగించింది.

"నువ్వేమనుకో అక్కాయ్! బ్రతికిన నాలుగు రోజులు జాలీగా బ్రతకాలి. ఎడాపెడా సంపాదించాలి. చిల్లపెంకుల కింద

విరజిమ్మాలి. నిర్దాక్షిణ్యంగా డబ్బు పిండి పారెయ్యాలి. పాపం, పుణ్యం, దయాదాక్షిణ్యాం, ఇవన్నీ అర్థంలేని మాటలు.... హాయిగా తిని, ఇష్టం వచ్చింది తాగి, నచ్చినవాడితో గంటల్ని సెకండ్లకింద మార్చేసుకొని గడిపెయ్యాలి. అవునా అక్కా?"

కళ్యాణి, మరో గుక్క పీల్చి గ్లాసును ట్రేలో ఉంచింది. అద్దంలోంచి ఆకాశం ఆ కొసనుండి, వెలుగుతో చీలికలయిపోవడం కనిపిస్తోంది, 'టప్‌టప్' మంటూ వర్షపుచినుకులు అద్దాన్ని తడువుతున్నాయి.

మంజరి సన్నగా నిట్టూర్చి, సిగరెట్‌ను దూరంగా గిరాటెట్టింది.

"మనం కావాలనుకొన్నవన్నీ దూరమయి, అవసరం లేనివి, మనచుట్టూ పేరుకుపోతున్నాయి కళ్యాణీ. అదేవిటీ! ఇష్టమొచ్చింది తింటే వొళ్ళు పాడయిపోతుందని భయం. తృప్తిగా పుచ్చుకొంటే, గొంతు పాడయిపోతుందని భయం. నచ్చినవాడు సరే– అసలా ఆలోచన వస్తేనే, అసహ్యంతో మనస్సు విలవిలలాడిపోతుంది. వెక్కసమయ్యేంత శరీరసుఖం అనుభవించాం. రొమాన్స్ అనేది యాక్షన్ కిందికి మారిపోయింది. నిజమనేది మర్చిపోయాం"

బయట వాన హెచ్చింది. కిటికీఅద్దాలమీద నీళ్ళు ధారాపాతంగా పడుతున్నాయి. అప్పుడప్పుడు గుండెలు కుదిపిల్ల పడేలా ఉరుములు.

"ఏదో నాకు తెలీడం లేదు.... నేను చెప్పలేక పోతున్నాను. అదేదో లోపించింది మనకు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు, ఎవరో మన గుండెల్లోనించి, ఏదో కావాలని ఎలుగెత్తి అరుస్తున్నట్లుంటుంది. ఆసంతృప్తితో. అశాంతితో ఒళ్ళంతా సలసలలాడి పోతుంది. వీటన్నిటికి దూరంగా జరిగి, నిద్రపోదామంటే– శాపం పెట్టినట్లుగా కునుకురాదు. రోజూ, ఇన్ని మాత్రలు మింగి అలా రెప్పలు వాల్చవలసిందే తప్ప– అందుకనే– ఉన్న నాలుగు రోజులూ, జీవితాన్ని పిండుకొని అనుభవించాలంటాను. ఇంకా కొత్త– అదేమిటి అక్కాయ్ అలా చూస్తావేమిటి? అరె?

కళ్యాణి చూస్తున్న దిక్కుకే, మంజరికూడా చూసింది.

కిటికీ అద్దానికి అవతల నేపున, ఓ ముఖం కనిపించింది. వాన నీరు, ఆముఖం మీదుగా చారికలు చారికలుగా ప్రవహిస్తున్నవి. ఆ కళ్ళు నిశితంగా చూస్తున్నాయి.

మంజరి కెవ్వుమని అరిచి కళ్లు మూసుకొంది.

మరుక్షణంలోనే వెనక తలుపులు రెండూ తెరుచు కొన్నాయి.

తాయారుకూడా, అద్దాని కానుకొనివున్న ఆ ముఖాన్ని చూసింది. దాని గుండెలు జివ్వు జివ్వుమన్నాయి. అదేదో చెయ్యబోయింది. ఆ ముఖం అద్దం వెనుకనుండి మాయమయింది. కళ్యాణి కొంతసేపటికి కోలుకొన్నది గాని, మంజరి తేరుకోవడానికి ఇంకా చాలాసేపు పట్టింది. కళ్ళు తెరిచి ఓ సారి కిటికీ కేసి చూసి, చుట్టూ అందర్నీ కలియ చూసి, సన్నగా నిట్టూర్చింది మంజరి.

"ఇక నేను వెడతాను మంజూ!" అని కళ్యాణి లేచింది.

మంజరి చాలా నీరసపడిపోయింది. ఆవిడ ముఖం, లంకణాల రోగిముఖంలా పాలిపోయింది భయచ్ఛాయలు ఆమె కళ్ళల్లో అల్లాడుతున్నాయి. పెదవులు తడుపుకొని, ఓ గుటక మింగి, పమిటతోనే ముఖం అద్దుకొన్నది మంజరి.

కళ్యాణి లేచి నుంచున్నది.

"అదేమి టక్కాయ్! నువ్వీదశలో నన్నొదిలి పోవడం భావ్యమేనా! నా మనస్సేమీ బావోలేదు. ఏదో భయం నన్ను పట్టుకొంది ... ఊఁహూ, వీల్లేదు, ఇక్కడే ఉండిపోవాలి" అని పట్టుపట్టింది మంజరి.

"కాదమ్మా నేను వెళ్తాను."

మంజరి ఓ క్షణం కళ్యాణి కళ్ళల్లోకి చూసింది.

"ఆ ముఖం- ఆ ముఖం నీకు తెలుసా కళ్యాణీ?" అన్నది మంజరి భయభయంగా.

"ఎవరు? అతనా? నాకా? అని నవ్వింది కళ్యాణి. "లేదమ్మా మంజూ! నే నెక్కడా చూడలేదు. అతనెవరోకూడా నాకు తెలియదు."

"మరలా ఆశ్చర్య పోయావేం అక్కాయ్? నువ్వెక్క

దన్నా చూసి వుంటావేమో ననుకొన్నానే!" అన్నది మంజరి.

కళ్యాణి అదోలా నవ్వింది.

"నువ్వెంత పిచ్చిదానివే మంజూ: అర్ధరాత్రి వేళ, మన మెన్నడూ చూడని ముఖం కిటికీలో కనిపిస్తే- ఎవరయినా భయ పడరా? ఆ సమయాన విన్నా చూస్తే అతనెవరో నీకు తెలుసు నేమోననిపించింది. తెలిసిన వాడైనప్పుడు, మామూలు దోవన రావచ్చుగా. వాడేదో దొంగతనం కోసమే వచ్చి ఉండాలి ... ఏదైనా నువ్వు జాగ్రత్తగా ఉండు మంజూ! మరి రేపు కలుసు కొందాం" అని బయలుదేరింది కళ్యాణి.

"పోక తప్పదంటావా అక్కాయ్"

"ఊఁ"

మంజరి కేదో ఆలోచన వచ్చింది. కింది పెదవిన్ని సున్ని తంగా కొరుక్కుంటూ "పోనీ" ఓ నిమిషం ఉండు అక్కాయ్! నేనూ వచ్చేస్తాను. ఇద్దరం కలిసి, మీ ఇంటికే వెడదాం" అన్నది మంజరి,

కల్యాణి పెద్దగా నిట్టూర్చి, తలుపును జారగిల బడి పోయింది.

"నువ్వూ వస్తావా?" అన్నది కల్యాణి. కాస్సేపటి దాకా, ఆవిడ కళ్ళు మూసుకొని ఆలోచించింది. తరవాత, తల అడ్డంగా తిప్పుతూ, "వొద్దమ్మా! నా మాట విను. రేపు మనం కలుసుకొందాం. నువ్వొక్కదానివీ పడుకోకు. అన్ని రోజులు మనవిగావు ... అవును గాని మంజూ? ఆ ముఖాన్ని నువ్వు చూసే ఉంటే ఎప్పుడు చూశావో, ఎక్కడ చూశావో చెప్పగలవా?" అన్నది కళ్యాణి,

"ఆఁ" అన్నది మంజరి.

కల్యాణి, ఆత్రుతగా, మంజరి కేసి చూసింది.

"ఆ మాట చెప్పొచ్చునో లేదో నాకు తెలీదు...." అని మెల్లగా గొణికింది మంజరి. తరవాత జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి కుదుళ్ళను బలంగా కదుపు కొన్నది మంజరి. నువ్వాడిగావు గనక చెబుతున్నా నక్కాయ్, అతను నాకు తెలుసు. బొంబేలో ఉండగా ఎవరో నా దగ్గర కొచ్చారనీ, ఇంతదబ్బు పడేసి. ఫలానా ప్రశ్న

లకు అన్సర్లు తెలుసుకో మన్నాడనీ, ఇంతకుముందే మనం చెప్పు కొన్నామే—" మంజరి వాక్యం పూర్తి చెయ్యకముందే. కల్యాణి కళ్ళు చావు భయంతో విండిపోయాయి. మహోద్రేకంతో ఆవిడ కంపించి పోతున్నట్లనిపించింది.

"మనం రేపు కలుసుకొందాం మంజూ! ఉదయం ఇంకే పని పెట్టుకోకు. ఎనిమిద్దీ, ఎనిమిదిన్నరకల్లా వచ్చేసెయ్యి" అన్నది కల్యాణి.

ఆవిడ మెట్లు దిగడం సజావుగా లేదు. ఎవరో బలవం తాన కిందికి తోస్తున్నట్లుగా దిగుతున్నది. ఇంకాస్సేపటికి నీళ్ళను చిందకొటుతూ కల్యాణి కారుపోవడం మంజరి చూసింది!

ఆవిడ తలంతా హోరుతో విండిపోయింది. రకరకాల ఆలోచనలు వొకదానితో నొకటి కలిసిపోయి చిరాకెత్తిస్తున్నాయి. అరగంట కిందటి ఆనందమంతా ధ్వంసమయిపోయింది. చెప్పరా నంత బెంగ దిగులు, ముసురుకొని, ఊపిరాడకుండా నొక్కి పారేస్తున్నట్లనిపించింది మంజరికి.

మరి కాస్సేపటికల్లా, చలపతి, రాజమణీ వచ్చారు. వాళ్ళొ స్తున్నారని, మంజరికి అల్లంతదూరం నుండే తెలుసు.

"అద్భుతం. ఆశ్చర్యం, నా జన్మలో ఇలాంటి పిక్చర్ చూడలేదు బాబూ!" అంటోంది రాజమణి.

"ఈ దెబ్బతో హిందీ స్టార్సంతా పొలో మంటూ ఖాతాలు క్లోజ్ చెయ్యాలిసిందేనండీ రాజమణిగారూ! సౌతిండియా దెబ్బంటే ఏమిటను కొన్నారు! మంజరి—హిందీ మార్కెట్‌ను బీట్ చేసి పారేసింది!" అన్నాడు చలపతి ఉత్సాహంగా.

"థోంచేశావా అమ్మాయ్?"

మంజరి పలకలేదు.

"హట్సాఫ్ మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి. ఆవిడకు దూరంగా ఉన్న కుర్చీలో కూచుంటూ "నేను న్యూస్ అయితే చదువుతున్నమాట నిజమే గానీ, పిక్చర్ అంత ట్రిమెండస్‌గా ఉంటుందని అనుకోలేదు. నువ్వు దానికి ప్రాణం పోశావు మంజూ! ఈ మాట నేననటం కాదు-ప్రెస్ గాలరీ మొత్తం ఇలానే అన్నది. ఒకతను—అద్భుతం అనుకొంటాను - నిన్ను

ఉత్తమ అభిరుచికి
మరో పేరు



మార్లిన్ మన్రోతో పోల్చాడు.

"అలాగా!" అన్నది మంజరి చాలా తాపీగా.

"ఆవిడ ఇంగ్లీషుసినిమాల్లో మంచిపేరు తెచ్చుకొన్న స్టార్ టగా మంజరీ! అర్మగమే కాదమ్మా. వాడి వెనక్కాతల ఇంకె వరో కూచుని ఉండే—వాడేదో టెంపుల్ టెంపుల్ అన్నా దమ్మాయ్?" అని రాజమణి అందుకొన్నది.

"యస్ మేడమ్! షెర్లీ టెంపుల్ అని ఇంకో బ్రహ్మాండ మైన హాలీవుడ్ స్టార్ ఉండేది. ఆవిడతో నిన్ను పోల్చటమంటే మజాకా కాదు. ఇదేదో మొఖమాటంకోసం అన్నమాటలు కావు. నిజంగా మీ యాక్షన్ అంత గొప్పగానూ ఉంది.'

"చాలా మంది ఇదే మాటలన్నారమ్మాయ్!" అన్నది రాజమణి "నువ్విప్పుడు పడిన కష్టాలన్నీ తలుచుకొంటే ఎందుకొచ్చిన పీడాకారం బాబూ అనిపించింది గానీ—మరి ఏ శ్రమా పడందే ఇంతమంది మెచ్చుకొంటారా?"

"నువ్వొప్పుకుంటే మనమో పనిచేదాం మంజరీ!"అన్నాడు చలపతి.

అతను 'నువ్వు' అనడమూ, 'మంజరి' అనడమూ, దగ్గర కొచ్చేందుకు ప్రయత్నించడమూ, ఆవిడ గమనించింది. అతన్ని హడల గొట్టి దూరంగా తరిమెయ్యడం నిముషాల్లో పని. కానీ- అలా చెయ్యడానికి మంజరికే ప్రాణం వొప్పలేదు.

"ఏమిటది?" అన్నది మంజరి.

"నువ్వు భోజనాలు వడ్డించవే తాయారు!" అని కేకేసింది రాజమణి.

"నేను వెళ్ళనా ?" అంటూ చలపతి లేచాడు.

"ఉండండి బాబూ! అందరం కలిసి కూచుని భోజనం చేదాం" అని ఏర్పాటు చేసింది రాజమణి.

ఈ 'మతలబు' మంజరికి తెలీదనుకోవడం భ్రమ! రాజమణి చలపతి, అంత దూరం నుండి తన పిక్చరును గురించి, పొగుడు కొంటూ వస్తున్నప్పుడే—ఏదో వున్నదనుకొన్నది మంజరి. అప్పటి కప్పుడే కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు మాట్లాడుదామనుకొంది, అంతకు ముందు కల్యాణి చెప్పిన మాటలు, చెవుల్లోగింగురుమంటున్నాయి. బుస బుసా పొంగుతున్న అసహ్యాన్ని లోలోపలే అణిచేసుకొని, చాలా మామూలుగా ప్రవర్తించింది మంజరి !

అందరూ భోజనాల కుపక్రమించారు.

"ఇందాక మీరేదో పని చేదామన్నారే ఏమిటి బాబూ అది" అని ఉప్పు అందించింది రాజమణి.

"ఈ కూర మా చెడ్డ రుచిగా చేశావు తాయారూ!" అని ఓ సర్టిఫికెట్ తాయారు మొఖాన పారేశాడు చలపతి" ఏమిటంటే రాజమణిగారూ! మనకిప్పుడు హిందీ ఫిల్మును గురించిన చింతలేదు. ఆ ఇండస్ట్రి ఇవ్వాళో రేపో మన కాళ్ళముందు సాష్టాంగపడితీరు తుంది. "ఎందుకని?" అని అడక్కండి. ఈ పిక్చర్ అలాంటిది ఇరవై తుక్కు పిక్చర్లు ఇవ్వనికీర్తిని, ఈ నర్తకి పిక్చరు మనకు తెచ్చి పెట్టింది."

ఓ మామూలు కారెక్టరును ఓ పెద్ద స్టారుచేసి, ఇరవై వేలు పుచ్చుకొంటే, అదేవేషం, ఓ ఎక్స్ట్రా కిచ్చి, రెండొందలుచేతిలో పెడతారు. పని చెయ్యడంలో ఇద్దరూ ఒకటే. 'ఇదేం పాప'మన కండి. అదంతే! అలాగే ఈ ఫస్టుపిక్చర్ వల్ల మంజరిగారికి గిట్టింది చాలా స్వల్పమే నంటున్నారు మీరు. పీడా బోయింది. ఈసారి దీనికి మడి బ్బడిగా తీసుకొని గానీ, మేం కాంట్రాక్టు మీద సంతకం చెయ్యం. సరా ?" అన్నాడు చలపతి.

"అంత రేటు మేం భరించలేమని ఏ ప్రొడ్యూసరూ అనడను కోండి! అప్పు డేమిటి మరి?" అన్నది రాజమణి.

చలపతి కొలమారేంతగా నవ్వాడు. ఆ ఉదుటు తగ్గడం కోసం, గ్లాసు మంచినీళ్ళు త్రాగి, గర్రున త్రేన్చాడు.

"అది గాదమ్మా! ఈ ప్రొడ్యూసర్లున్నారే మనల్ని ఉద్ధరించ డానికి బుక్ చెయ్యరు. మనం వుంటే పదిరూపాయ లొస్తాయన్న నమ్మకం వారి కుండాలి. అప్పుడే పాటికి పదిసార్లు మన చుట్టూ తిరుగుతారు. వేషమిస్తారు. మనం చెప్పినట్టల్లా వింటారు. మీరన్న ట్లుగా ఏ హిందీ ప్రొడ్యూసరూ, మంజరిని బుక్ చెయ్యడను కోండి. అందువల్ల నష్టపోయేది వాడేగానీ మనం గాదు. బింకానికి పోయి, లక్షలు పోదులు కొనేంత తెలివితక్కువ సన్యాసి పిక్చర్‌ను ప్రొడ్యూస్ చేస్తాడనే మనం అనుకోకూడదు. అదీగాక మనమైనా ఎబ్ నార్మల్ రేట్స్ చెప్పడంలేదు. హిందీ టాప్ రాంక్‌స్టార్స్ తీసుకొంటున్న రేటేమనకూ ఇవ్వమంటున్నాం. వాళ్ళయితే పీకు కాల్ షీట్సివ్వరు. మనమలా కాదు. ప్రొడ్యూసర్‌కు ఇబ్బంది లేకుండా మనం ఎడ్జస్టు చేసుకుంటాం. అదీ సంగతి....ఇదిగో... బాయారూ! ఇంకో గ్లాసు సూపు పట్రా" అని కేకేశాడు చలపతి.

రాజమణి సాభిప్రాయంగా తల పంకించి మంజరికేసి చూసింది. "ఆవిడివన్నీ వింటున్నదో లేదోనన్న అనుమానం రాజమణి కక్కలిగింది. ఎందుకంటే, ఈ సంభాషణతో, ఎంత మాత్రం నిమిత్తం లేకుండా, ఓ కార్జంముక్కను, ఫోర్కుతు గుచ్చి మెల్లగా కొరుక్కుతింటోంది మంజరి.

"ఇన్నిటికీ అసలు సంగతి నేను చెప్పనేలేదు" అన్నాడు చలపతి.

"ఏదీ! నేను చచ్చిపోతే— మధ్యలో మీ మాటలకు నేను అడ్డొస్తుంటినిగా- మీరేమో- అదేదో పనిచేస్తే బాగుంటుం దన్నారు. ఏ పని చేస్తే బావుంటుందో, దాన్నెలా చెయ్యాలో మీరే చెప్పకు రండి. మనకు గనక నచ్చిందా- అమ్మాయి చేసి పారేస్తుంది, లేదనుకోండి- మనం నష్టపోయే దేమీ ఉండదు." అన్నది రాజమణి.

"ఏమిటంటే" అని ప్రారంభించాడు చలపతి. "ఫారెన్ ఎంబసీస్ మన దేశంలో చాలా ఉన్నాయి. ముఖ్యంగా వీళ్ళ ఆఫీసులన్నీ ఢిల్లీలో ఉంటాయి. ఇవిగాక- పెద్దపెద్ద సిటీల్లో, వీటి కౌన్సలేట్స్ ఉంటాయి. ఈ కౌన్సలేట్ జనరల్‌ను మనం పట్టు కోవాలి"

"ఏందుకండీ?" అన్నది రాజమణి.

"ఆ పాయింటుకే వస్తున్నాను ... అంతర్జాతీయ సౌభ్రాతృత్వ సంఘంవారు- సాంస్కృతిక వినిమయ కార్యక్రమం క్రింద, ఒకదేశంలోని కళాకారులు, మరో దేశంలో కొంతకాలం పాటు పర్యటనలు జరపడానికి ఏర్పాటు చేస్తున్నారు. ఇలాగా కొన్ని కల్చరల్ డెలిగేషన్స్ మన దేశంనుండి ఫారెన్ వెళ్ళొచ్చాయి. ఆ డెలిగేషన్‌లో ఎవరెవరు ఉండాలో నిర్ణయించేది సెంట్రల్ ప్రభుత్వమే అయినా- ఎంబాసిడర్‌ల సలహాలు కూడా వింటారు. కాన్సలేట్ జనరల్ స్ట్రాంగ్ రికమెండేషన్ ఉంటే, ఎంబాసిడర్ వచ్చినట్లు వింటాడు. అతను సెంట్రల్‌కు నచ్చ చెప్పొచ్చుకూడాను. అలాంటి ఛాన్స్ దొరికిందనుకోండి-" అని మంజరికేసి చూశాడు చలపతి.

మంజరి యథాప్రకారం తన పనేదో తను చేసుకు పోతోంది.

"ఫారిన్ వెళ్ళేందుకు మనం ఇంకోరిని దేబిరించడమెందుకండీ! మన మంత గతిలేక ఛస్తున్నామా? మనంతట మనమే పోదాం కావలిస్తే" అన్నది రాజమణి.

"పోలేమని నేనొక్కనాటికీ అనను. కానీ, ఓ విదేశీ ప్రభుత్వం మన గడపదగ్గర కొచ్చి బొట్టు కాటుకా పెట్టి, మనల్ని పిలవటం వేరు! మనంతట మనమే చేతిచమురు వదిలించుకొని ఇతర దేశాలకు వెళ్ళడం వేరూనూ" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి గొంతు సరిచేసుకొని చలపతివేపు చూసింది.

"మీరిలా- అరచేతిలో వైకుంఠం చూపించే కబుర్లు చెప్పకండి. నేను మాటల మనిషిని కాను. ఎందుకూ కొరగాని చెత్త వాగుడును నేను ఛస్తే భరించలేను. ఇప్పుడు మీరన్న వాటిల్లో ఏపనీ మీవల్ల కాదని నాకు తెలుసు. అయినప్పుడు ఎందుకలా అవాకులూ చెవాకులూ పేలడం. పిచ్చిముండ గనక రాజమణి నోరలా వెళ్ళబెట్టి వింటోందిగానీ —"

మంజరి వాక్యాన్ని అక్కడితో ఆపింది.

ఈమాటల వెనక దాక్కున్న మనస్తత్వాన్ని చలపతి పసిగట్టేశాడు. తనను రెచ్చగొట్టి, తనచేత ఈ పనులన్నీ చేయించు

కొందుకే మంజరి ఇలా- నిష్ఠూరంగామాట్లాడిందని అతనికి గట్టిగా తెలుసు. ఐతే "ఈ పని చెయ్యి బాబూ!" అని మామూలుగా అడగ డానికి మంజరికున్న అభిజాత్యం అడ్డొచ్చింది గనక, ఇలా డొంకదారిన వచ్చిందని చలపతికి తెలుసు. తన కిదో మంచి అవకాశంగా మంజరికి తనకూ మధ్యగల ఎడాన్ని, ఈ సంద ర్భంలో తను తగ్గించుకోవచ్చు. భగవంతుడి దయవల్ల ఈపనులు తను చేయగలిగితే!

"చూశావా అక్కాయ్ మనవాని ప్రతాపం!" అని పక పక లాడిపోయింది మంజరి, "అన్నీ ఇలాగే ఉంటాయనుకో, నేను గనుక మరో అరగంటదాకా ఊరుకొంటే - ఈసరికి చంద్ర మండల ప్రయాణాలను గురించి మన చలపతి మాట్లాడుతుండే తుండేవాడు. నేనొక్క సంగతి చెబుతున్నానక్కాయ్-జాగ్రత్తగా విను. నీకి సంగతి తెలీంది కాదనుకో-ఏమిటంటే-చేతగాని వాడికి మాటలెక్కువ. చెల్లని రూపాయికి గీతలెక్కువ. అంతేననుకో" అన్నది మంజరి,

"ఏంబాబూ, మాట్లాడవేం?" అన్నది రాజమణి.

"మిమ్మల్నెలా నమ్మించడమో ఆలోచిస్తున్నాను. అసలు మనకీ ఆలోచన వచ్చి ఇంకా గంటన్నా కాలేదు. ఇప్పటికప్పుడే నన్ను ఇంగ్లండ్ పంపించండో. అంటే నా వల్లకాదు. మనం దాని కోసం ప్రయత్నించాలి, అంతో ఇంతో ఖర్చుచేయాలి. అవసర మయితే ఢిల్లీలో ఓ నెలరోజులు మకాం పెట్టాలి. ఏవో తంటాలు పడాలి. ఇన్ని జరిగితేనేగానీ, వ్యవహారం పూర్తికాదు. వీటికి మనం సిద్ధంగా ఉన్నామో లేదో కూడా తేల్చుకోవాలి. ముందా సంగతి చెప్పండి." అన్నాడు చలపతి.

"డబ్బు సంగతి సరే! నీ యిష్టం వచ్చినంత వాడుకో. అయినప్పటికి ఆపని నీవల్ల కాదని, నేను స్టాంపుమీద రాసి స్తాను. ఇంద—ఇదిగో చెక్ బుక్. నీ కెంతకావాలో రాసుకో, నేను సంతకం చేస్తాను" అన్నది మంజరి కోపమూ, నవ్వూ కలగలిపి.

చలపతి బల్ల మీద చరిచాడు.

"దీన్ని నేనో ఛాలెంజికింద తీసుకొంటున్నాను మంజరీ!

నేను చేపట్టిన పనులేవీ ఇంతవరకు ఫెయిల్ కాలేదు. ఇదీకాదు. నాగ్రహచారం బాగుండక-నేనీపని చెయ్యలేకపోయే పక్షంలో ఈ పరిశ్రమ నుండి తప్పుకొని, సన్యాసం పుచ్చుకొంటాను" అన్నాడు చలపతి.

"దట్స్ గుడ్" అన్నది మంజరి,

చలపతి ఇంకో మాటకూడా అందామనుకొన్నాడు. "చెయ్యకపోతే సన్యాసి నవుతాను సరే? ఒక వేళ చేస్తే-అప్పు డేమిటిట?" అని అందామనుకొన్నాడు కానీ, అంతదూరం-వెళ్ళడం అతనికే ఆరోగ్యమనిపించలేదు.

"మొత్తానికి మా మంజరి ఇంగ్లండుకు వెళ్ళడం ఖాయ మేనన్నమాట" అన్నది రాజమణి.

"ఇంగ్లండు కాదు—పోతే అమెరికా వెళ్ళాలి. అక్క ణ్నించి, యూరోపియన్ కంట్రీస్ చూసుకొంటూ, జపాన్, బర్మా, ఇండోనేషియాలమీదుగా ఇండియాకు రావాలి" అన్నాడు చలపతి.

"పోన్లెండి, మీ ధర్మమా అంటూ కలలు గనడానికి మంచి సబ్జెక్టు సజెస్టు చేశారు. థాంక్స్" అన్నది మంజరి.

బయటసన్నగా తుంపర, మళ్లా మెరుపులు ప్రారంభ మయ్యాయి. దాంతో ఇందాకటి సంఘటన మనస్సులో మెదిలి, కుదిలించుకుని పోయింది మంజరి.

"పొద్దు పోయిందక్కా. వెళ్ళి పడుకోరాదూ." అని రాజ మణిని పంపేసింది మంజరి.

చలపతి తనుకూడా లేచాడు.

"ఉండండి, పోదురుగాని, మీతో కాస్త పనిఉంది. ముందా తలుపు దగ్గరకు వేసిరండి." అన్నది మంజరి.

రాజమణి వెళ్ళినవేపు చూసి, తలుపు దగ్గరగా నొక్కి గడియవేశాడు చలపతి.

మంజరి ఓ సోఫాలో జారగిల పడుకొంది. చలపతిని ఎదురుగా కూచోమంది. తనో సిగరెట్ అంటించింది చలపతి గొకటిచ్చి వెలిగించ మంది. ఇదంతా దేనికో తెలియక, చలపతి మళ్లి గుల్లాలు పడుతున్నాడు.

"ఫర్వాలేదు. అంటించుకో" అని భరవాసా ఇచ్చింది మంజరి.

అయినా చలపతి సిగరెట్ వెలిగించలేదు.

"అన్నట్లు- వసంతేది? నేనిందాకే అడుగుదామను కొన్నాను గానీ, ఏదో మాటలమధ్యలో మరిచి పోయాను" అన్నది మంజరి.

చలపతి పలకలేదు.

"మీరు ముగ్గురూ కలిసిరాలేదా?"

"వచ్చాం" అన్నాడు చలపతి.

"మరి?"

"మధ్యలోనే రామకోటి కనిపించాడు. వసంత దిగి వెళ్ళి పోయింది ... ఇదేమి కొత్త సంగతి కాదే!" అన్నాడు చలపతి.

"మీకు కానీ, నేనిప్పుడే వింటున్నాను" అన్నది మంజరి.

"రమారమిగా ఏణ్నర్థంపై చిల్లరనుండి ఇదిలానే జరుగు తోంది. దీనికూడా బహుశా నువ్వే కారణము కావచ్చు. ఆ హిందీ పిక్చర్ వ్యవహారం లేకపోయినట్లయితే- నువ్విక్కడే ఉండేదానివి. వసంతకు ఏ పిక్చర్లో నన్నా ఛాన్సు నిప్పించే దానివి. నువ్వు లేకపోవడముతో వసంతకేమీ పాలుపోయింది కాదు. నువ్వున్నప్పుడు "సరే" నన్నవారుకూడా తరవాత వీల్లే దనడం సాగించారు" అన్నాడు చలపతి.

"అందుకని మీరీ ఏర్పాటు చేశారన్న మాట" అన్నది మంజరి.

"నేను చేయడం కాదు మంజరీ, అసలీ వ్యవహారంలో నేను నిమిత్తమాత్రుణ్ని. రాజమణి అస్తమానూ, నా చెవికింద సణగసాగింది. వసంత గొడవ సరేసరి. దీనికితోడు ఆ శర్మగా రొకడు. ఎవరెవర్నో తీసుకొచ్చి వసంతకు పరిచయము చేయ డం- వారు పాదిస్తామనడం, ఈ పిల్ల వాళ్ళతో. హోటళ్ళల్లో, ఉండిపోవడం, - ఇదీ తంతు. ఇలా కలిపేసి, ఆ శర్మ ఏమన్నా డబ్బులు వడుక్కొనే వాడేమో నాకు తెలీదు గాని - పనిమాత్రం జరగలేదు. ఆఖరుకు రామకోటి కలిశాడు. ఇలా ఇలా సంగతని

చెప్పాను. మనిషిని చూడనివ్వమన్నాడు. వసంతను వాడికి పరిచయం చేసింది నేనే। ఒకవేళ నేనీపని చెయ్యకపోతే, వసంత తనే స్వయంగా వెళ్ళి రామకోటి కలుసుకునేది. ఎందుకంటే– రామకోటికి ఈ ఇండస్ట్రీమీద మంచి ఇన్‌ఫ్లూయన్స్ ఉన్నదని, వసంతకు తెలుసు. ఆ పలుకుబడిని వసంతకోసం రామకోటి ఉపయోగించాడు. తనను బుక్ చెయ్యడానికొచ్చిన ప్రతి కంపెనీతోనూ, రామకోటి, మన వసంతనుకూడా బుక్ చెయ్యాలనే వాడు. అలా అయితేనే తను ఎగ్రిమెంట్ చేస్తాననే వాడు. వసంతలాగా– ఆ మాటకొస్తే, ఆవిడకన్నా బాగా పాడ గలిగిన ఆర్టిస్టులు చాలామంది ఉన్నారు. కాని, రామకోటివంటి కమేడియన్ ఇంకోడులేడు. అంచాత 'దేవుడా' అంటూ ప్రొడ్యూసర్లు, వసంతను కూడాబుక్ చేస్తున్నారు.

"వెరీ గుడ్" అన్నది మంజరి.

బయట ఆకాశం మండిపోతున్నట్టు ఒకటే మెరుపులు.

కొద్ది నిమిషాలు ఎవ్వరూ పలుకలేదు.

"నేనుపోనా" అన్నాడు చలపతి ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక.

"నిద్ర రాస్తుందా ?"

"లేదు."

"అయితే ఉండండి !" అన్నది మంజరి.

కళ్ళు మూసుకుని, సన్నగా తనలో తనే ఏదో గొణుక్కొన్నది మంజరి.

"నేనో విషయ మడుగుతాను: నిజం చెప్పుతారా?" అన్నది మంజరి.

"నీకు చెప్పనా మంజరీ ?" అన్నాడు చలపతి.

జారగిల పడుకొన్నదల్లా సోఫాలో లేచి కూచుని, సిగరెట్ అంటించింది మంజరి.

"మనం–కాసేపు నిజమైన మనుషులుగా మాట్లాడుకొందాం చలపతిగారూ. ఇద్దరం శుష్కమైన ఆడంబరాలను వదిలేద్దాం. నగ్నంగా నిలబడి సత్యాలను ముచ్చటిద్దాం. మన వ్యక్తిత్వాల ప్రభావం వీటిమీదికి రాకుండా చూసుకొందాం — సరేనా ? చెప్పనా?" అన్నది మంజరి.

"మనం సంకోచాలు పెట్టుకోవద్దు. ఈకాస్సేపూ అయ్యాక మళ్ళా మన మామూలు వేషాలు మనం వేసుకొందాం. నాటకం దాన్ని మానాన దాన్ని పోనివ్వండి. అప్పుడప్పుడైనా మనమిలా క్షాళనం చేసుకోకపోతే-బ్రతుకులు మరీ పాడుబడిన కొంపల మాదిరి అయిపోతాయి" అన్నది మంజరి.

"ఔను" అన్నాడు చలపతి.

"నా మీద, మీకు గానీ, రాజమణీ, వసంతలకు గానీ సదభిప్రాయం లేదని నాకు తెలుసు."

"అబద్ధం:" అన్నాడు చలపతి.

"ఇస్:" అంటూ మంజరి తలపట్టుకొంది. "నే నింత చెప్పినా నా మాటమీద మీకు నమ్మకం లేకపోతే ఎలానండీ. మీరు బుకాయించకండి. ఈ కొద్ది నిమిషాలపాటు ఆత్మవంచన చేసుకోకండి। రెండు బ్రతుకులు మనం బ్రతకొద్దు. నిజంగా మన మేమిటో, మన అసలు రూపాలేమిటో చెప్పుకుందాం. ఇప్పటి మాటలు, మనం ఇప్పుడే మరచిపోదాం. వీటి ప్రభావం, మన తరవాత బ్రతుకుల మీదకురాదు. రాకూడదు.... ఊ....ఇప్పుడు చెప్పండి—కారణ మేమిటంటారు?"

"నువ్వే మనుకొంటున్నావు?" అన్నాడు చలపతి:

"ముందు మీ గురించి నేనే మను కొంటున్నదీ చెబుతాను" అన్నది మంజరి.

ఓ నిమిషం కళ్ళు మూసుకొని, తనలో తను నవ్వుకొని గొంతు సరిచేసుకొని ప్రారంభించింది.

"మీ రుత్త దురదృష్ట వంతులని, నష్టజాతకులని నా అభిప్రాయం. మట్టిని బంగారంచేసి, దాంతో బొమ్మను మలిచి, ఆబొమ్మకు ప్రాణం పోస్తారు. తీరా ప్రాణం పోశాక, ఆ బొమ్మ మీ చెప్పు చేతల్లో ఉండాలను కొంటారు. కానీ ఉండదు. అలా ఉండనందుకు మళ్ళా బోలెడంత బాధ పడతారు. పోనీ మిమ్మల్ని కాదన్నది గదాని మీరా బొమ్మను విడిచి పెడతారా అంటే అదీ లేదు. ఏదో మూలన ఆ బొమ్మమీద మీకు ప్రాణం కొట్టుకులాడి పోతూ ఉంటుంది. బొమ్మచేసే పనులు సహించనూ లేరు అలాగని గట్టిగా నాలుగుతన్ని అదుపు చేయనూ లేరు అది

రకంగా మీ బలహీనతే ననుకొంటాను. ఏదో చిరాకులో ఉండి మిమ్మల్నో మాటన్నప్పుడు, మీ ముఖం కేసి చూడడానికి నేనెంత సిగ్గుపడతానో ఆ భగవండికే తెలియాలి. పశువులాగా ప్రవర్తించి నందుకు నన్ను నేనే శపించుకొన్న సందర్భాలు అనేకం. మీరు వెళ్లాక, భోరుమని ఏడువని ఇన్సిడెంట్స్ చాలా తక్కువ. పోనీ అంతలా అలాగ రాక్షసి లాగా కాకుండా చాలా మామూలుగా ఎందుకు మాట్లాడలేక పోతున్నానో, ఎందుకు ప్రవర్తించలేక పోతున్నానో, నా కిప్పటికీ స్పష్టంగా తెలీదు."

"పోనీ, అస్పష్టంగా నీకు తెలిసిందేమిటో చెప్పు" అన్నాడు చలపతి.

"అతి పరిచయం వలన, నీ వంటే భయం లేకపోవడం అనుకొంటాను. ఈ సినీ ఇండస్ట్రీ వాళు, దోకాచ్చేంత కీర్తినీ, డబ్బునూ ఇవ్వడ మనుకొంటాను. నా డబ్బుమీద నువ్వు ఆధార పడి ఉండటమనుకొంటాను. నేనేమన్నా, నన్ను నువ్వు విడిచి పోవన్న ధైర్యం నా లోలోపల ఎక్కడో గట్టిగా పలుకుతుండ టం ఇంకో కారణం కావచ్చు, ఇవన్నీనో ఇవికాక, నాకు తెలీని ఇంకేవన్నా కారణాలు కావచ్చు మొత్తానికి, ఓ రకమైన పలచదనం చులకన భావం ఉన్న మాట ఖాయం. ఒక్కోసారి నాకేమని పిస్తుందంటే ఇన్ని మాటలు పడి కూడా చలపతిగారిక్కడెందు కుంటున్నారా అనుకొంటాను బ్రతకలేక కాదు యువార్ కింగ్ మేకర్ తలలు తీసి, మార్చి మళ్ళా అతికించడం మీకు చిటికెల్లో పని....ఇదీ నేననుకొంటున్నది ...మరి —మీ సంగతేమిటి?" అన్నది మంజరి.

"ఏమీ లేదు" నువ్వు కొండమీదున్న దానివి. నేను కిందఉన్న మనిషిని. ఆ భేదం మనమెంత చెరుపు కొందా మన్నా మాసిపోయేది కాదు. ఎందుకంటున్నానంటే దరిద్రుణ్ణనన్న భావం నన్నూ, డబ్బు గలదాని నన్న భావం నిన్నూ వదలదు. ఎంత విదిలించు కొందామన్నా రక్తంలో జీర్ణించిపోయిన, ఈ గుణాలు వదిలి పోవు. కానీ నాకు మనిషిమీద నమ్మకముంది. అతనిలోని మానవత ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వెలికి వస్తుందన్న ఆశలు నేనొదులు కోలేను. అదికారణం గానే నిన్ను నేను వాదిలి

పోవడంలేదు. ఈ డబ్బు హరించిపోయి, ఈ అందం తరిగి
పోయి, ఈ దేశంలో నిన్నుతలిచేవాధుడే లేనప్పుడు, నేనొక్కణ్ణే
నీకు దిక్కవుతానన్న నమ్మకం కూడా నాకున్నది" అన్నారు
చలపతి.

"మరి వాళ్ళ సంగతో?" అన్నది మంజరి.

"నాకు బాగా తెలియదు. తెలిసినంతవరకూ చెప్పాలంటే
వాళ్లు చాలా మామూలు మనుషులు. సగటు మానిసిలో వుండే
కోరికలు, ఆశలు, వారిలోనూ వున్నాయి. నీ గొడవ లేవో నీ
చూసుకోగా తప్పులేనిది, వారలా అనుకోవడం తప్పా? వసం
తకు నీకు మల్లేనే - ఆలిండియా ఆర్టిస్టుకావాలన్న ఉబలాటం
జాస్తిగా ఉంది. అందుకుగాను - తను మంచిదనుకొంటున్న
పద్ధతులేవో అవలంబిస్తున్నది, ఆవిణ్ణి తప్పు పట్టే హక్కు నీకు
లేదు" అన్నారు చలపతి.

"వసంతను నీదకు రమ్మన్నది నేనుగదా! దానికి వ
పిక్చర్లిప్పించింది నేను కదా. అయినా, నా మీద దానికం
కార్పణ్య మెందు కుండాలండీ! నేను చేసిన ద్రోహ మేముందీ
నన్ను గురించి అక్కడక్కడ కాని మాటలంటూ, తిరిగి న
ముఖం చూడడానికి అది సిగ్గుపడలేదంటే నాకాశ్చర్యంగా ఉంది
అన్నది మంజరి.

చలపతి నవ్వాడు.

"ఏదైనా తనదాకా" వస్తేగానీ తెలీదంటారు. ఈ
నిమిషంవరకూ, నీ ఎదుట బడి వసంత నిన్నొక్క మాటనలేదు
ఎవరో చెప్పిన మాటలు నమ్మి నువ్విలా మధన పడిపోతున్నావు
అవునా? మరి నా సంగతి వొక్కసారి చూడు. తూర్పు వ
మరలు తెలివి దాన్ని ఇంత స్థాయికి తీసుకొచ్చాను. నను
కుక్కకన్నా హీనంగా చూసిన సంఘటన లనేక మున్నాయి
అలా అవమానించడానికి, నీకు నేను చేసిన ద్రోహమేమీ లే
కానీ నువ్వు చేశావు. ఎందుకని? అది నీ స్వభావం కూడాకాదు
డబ్బు నీ స్థాయినీ, నీ స్వభావాన్నీ మార్చివేసింది. నీ కళ్ళ
మాయ తెరలను కప్పింది. ఆ తెరలున్నంత కాలం అలా
ప్రవర్తిస్తావు. నువ్వనేకాదు- నేనైనా అంతే - రేపు వసంతై

అంతే! కాబట్టి అమ్మాయీ! దీన్ని గురించి ఆలోచించకు. బుర్ర బెడగొట్టుకోకు" అని సలహా ఇచ్చాడు చలపతి.

"అందులోనూ ఫారెన్ వెళ్ళబోతున్నానేమో!" అని పూర్తిచేసింది మంజరి.

"అయిపోయింది. మనమిక మామూలు మనుషుల మయిపోదాం. నా వేషం నేను తొడుక్కుంటాను" అన్నాడు చలపతి నవ్వుతూ.

మంజరి కూడా నవ్వి, వొళ్ళు విరుచుకొంది.

"కాని నా అనుమాన మేమిటంటే - మనం నిజంగా వేషాలు విప్పామా అని. విప్పినట్టునటించా మేమోనని నే నను కొంటున్నాను" అన్నది మంజరి.

"అదేదో నీకే తెలియాలి మంజరీ! అసలీ గొడవను ప్రారంభించిందే నువ్వు, నువ్వే మాత్రం నిజం చెబుతావో తెలుసు కొందామనే. ముందు అవకాశం నీ కిచ్చాను" అన్నాడు చలపతి.

"నేను చెప్పిన విషయాలు మీరు నమ్మలేదు కదూ?"

"నువ్వు చెప్పింది నిజమయినప్పుడు నేను నమ్మేనా లేదా అన్న ప్రసక్తికే తావులేదు, నిజం చెప్పిన దానివయితే మన మింకా వేషాలు విప్పలేదేమో నన్న శంక నీకు వచ్చేది కాదను కొంటాను. అయినా - అవన్నీ ఎందుకమ్మా! ఆ కల్యాణి-వేరే ఆసుపోక ఏదో రాజబెట్టి ఉంటుంది. దాన్నిబట్టుకొని నువ్వు పలగం వేస్తున్నావు, నేను మొత్తుకునే దెందు కంటే, కల్యాణి చెప్పింది గదాని. ఇతర్లను నిగ్గదీసే ముందు, కల్యాణి నిజం చెప్పిందో లేదో నువ్వెందు కాలోచించవో నాకు బోధపడదు"

"నాతో అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరం కల్యాణి కెందు కుంటుంది?"

"ఒక నిజం నీదాకా రాకుండా దాయడం కోసం ఇంకో, అబద్ధాన్ని చెప్పొచ్చుగా! కల్యాణి నీతో చెప్పినవన్నీ నిజాలని అనుకోకు. అన్ని విషయాలూ, దాచుకోకుండా చెప్పిందని అనుకోకు. ప్రతిమనిషికీ ఇంకోరితో చెప్పడానికి వీల్లేని రహస్యాలు కొన్ని ఉంటాయి, అవి- వారితో అలా నశించి పోవల



సిందే! అలాంటివే కళ్యాణికి ఉండవచ్చుగదా!" అన్నాడు చలపతి.

"కళ్యాణి నానుండి ఏమన్నా దాచుకొన్నదంటారా?"

"ఇంతసేపూ నేను వాగిందంతా వృథాప్రయాసేనన్నమాట! ....ఇక లేద్దాం. ఎందుకూ కొరగాని విషయాలు మాట్లాడి, బంగారంలాంటి నిద్రను పాడుచేసుకొన్నాం. ఇప్పుడు టైమెంతయింది?"

"పావుతక్కువ నాలుగు"

అని లేచాడు చలపతి.

టెలిఫోను మోగింది.

మంజరి రిసీవర్ ఎత్తి 'హలో' అన్నది. అవతల నుండి 'మం-' అని మాత్రమే వినిపించింది. ఆ తరువాత ఎవరో బలవంతాన ఫోనులో మాట్లాడుతున్న వారి నోటిని మూసేశారు. మంజరి, చివాలున లేచి నిలుచుని, రెండుచేతులతోను ఫోను గట్టిగా పట్టుకొని "హలో- హలో హలో, అనసాగింది. ఆవిడ ముఖం భయంతో గంధరించిపోయింది.

"ఏమిటది మంజరీ!" అంటూ చలపతి రిసీవర్ అందుకొన్నాడు.

అవతలనుండి, ఏవరో కీసుమన్నధ్వనీ, బలమైనరొప్పు, గాజుల గలగల, దబ్ మన్న చప్పుడూ వినిపించాయి. ఆ తరువాత బరువైన వస్తువను నేలమీద ఈడుస్తున్న శబ్దం వినిపించింది. చలపతి "హలో హలో" అన్నాడు. అవతలనుండి టెలిఫోను కదిలించిన చప్పుడయింది మంజరి రిసీవర్ అందుకొని ఏదో అనబోయింది. చలపతి మౌత్‌పీస్‌కు చెయ్యడ్డం పెట్టి డిస్ కనెక్షన్ చేశాడు.

"ఏదో ఘోరం జరిగిపోయిందను కొంటాను మంజరీ! ఏమైనా మనం చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు. విశ్రాంతిగా నిద్రపో. ఉదయం అన్ని విషయాలూ తాపీగా చూసుకొందాం ...అరె! అలా అయిపొయ్యావేమిటి మంజూ! ఎందుకిలా వణికిపోతున్నావ్? అవతలి గొంతు నువ్వు గుర్తించావా?"

మంజరి సోఫాలో నిలువునా కూలబడి, ముఖాన్ని చేతుల్లో దాచుకొని భోరుమని ఏడ్చింది.

చలపతి ఇంకా తరచలేదు. గుచ్చిగుచ్చి అడిగినా మంజరి చెప్పదనిపించింది. ఇదేదో రవ్వంత నిగూఢంగా ఉన్నప్పటికీ, దిమ్మెర పోవలసినంత ఆకస్మిక సంఘటనలేమీ కావనుకొన్నాడు.

"ఓసారి కళ్యాణీ ఇంటిదగ్గరకు పోదామా?" అన్నది మంజరి.

"ఇప్పుడా?" అన్నాడు చలపతి. సాలోచనగా మంజరికేసి చూస్తో, ఆ టెలిఫోను కళ్యాణి దగ్గరనుండి వచ్చిందా?'

"అదా?" అని ఆగిపోయింది ఓ క్షణం చలపతి ముఖమంతా వెదికి ఆమె చూపులు కిందకి వాలిపోయాయి.

చలపతి కొక విషయం స్పష్టమయిపోయింది జరుగుతున్న అన్ని సంఘటనలూ, మంజరికి తెలుసు. కానీ ఆవిడ ఆ విషయాన్ని వొప్పుకోవడం లేదు.

"ఈ వేళప్పుడు వొద్దులే మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి కళ్ళు మూసుకొని కొద్దిగా తొళ్ళాడిస్తూ..." అన్నిరోజులూ మనవి కావు. కాని కాలం వచ్చిందంటే చేతతాడే పామై కాటేస్తుంది! మనకు ఎదుటివా మీద అనంతమైన ప్రేమానురాగాలు ఉండటం వేరు. మనం - అభిమానాన్ని చూపెట్టడం కోసరమయినా, క్షేమంగా ఉండాలికదా! అందుకని-"

మంజరి పలుకలేదు. ఆమె కళ్ళల్లో పదే పదే నీటి ఊటలు ఉబుకుతున్నాయి. దుఃఖ భారంతో పెదవులు అదురుతున్నాయి. మనిషి వివశయై పోతూఉంది. రెండు కణతలనూ నొక్కుకొంటూ ఉంది. గుండెలు భగ్గుమని మండిపోతున్నాయి. కడుపు లోనుంచి అన్ని అపరంధ్రాలనూ తెరచుకొని ఏడుపు బయటికి పొంగుకొస్తున్నది. నరాలు ఉబికాయి. ఊపిరి సరిగ్గా తీసుకోలేక

పోతున్నది.

"తాయారును పిలుస్తావా చలపతీ!"

'ఆ' అన్నాడు చలపతి "ఎందుకూ?"

"నేను కాస్సేపు నిద్రపోవాలి. స్థిమితంగా — నిశ్శబ్దంగా— నిద్రపోవాలి ఏదన్నా తీసుకుని"

"వద్దు" అన్నాడు చలపతి ఏదో పని కడుతున్న వాడిలాగా "లేనిపోని బెడదలు మెడకు చుట్టుకోవద్దు. జరగని దేదో జరిగిందని — మీధోరణిని బట్టి నే ననుకొంటున్నాను. ఈ ఫలితం ఎంత దాకా ఈడుస్తుందో ఎవ్వరికీ తెలీదు అంచాత—"

అరు కావడాని కింకా కొన్ని నిమిషాల వ్యవధానం ఉన్న దవగా రొద చేసుకొంటూ ఓ పోలీసువాను వచ్చి మంజరి గేటు ముందాగింది.

ముందుగా దాన్ని చలపతి చూశాడు.

"అరుగో పోలీసులు" అన్నాడతను చాలా తాపీగా.

అని మంజరిని పరిశీలనగా చూశాడు. ఆవిడ నిలువునా కంపించి పోతున్నది.

"ఇంకో రెండు మూడు నిమిషాల్లో వారిక్కడకొస్తారు. పోలీసుల చేతిలో చిక్కకుండానే ఉండాలి గానీ వాళ్లు పెట్టే యాతన పగవాడికూడా వద్దు. అన్నీ నువ్వు చూచుకొంటూ వుంటే కిందికెడతాను" అని లేచాడు చలపతి.

మంజరి ముఖం తిరిగిపోయింది.

ఆవిడ కళ్ళు మూసుకొని, తూలి పడబోయి, చలపతిని పట్టుకొని నిలబడగలిగింది.

"నన్నీదశలో వొదిలిపోవడం నీకు ధర్మమేనా చలపతీ"

మృత్యు యాతనపడుతున్న మంజరిని చూసి, లోలోపల సంతోషించాడు చలపతి. మండుతున్న గుండెలకు చల్లని నీరు తగిలి నట్లనిపించింది.

"ఎలాగైనా నువ్వు యజమానురాలివి. నేను నీ దగ్గర పనిచేసేవాణ్ణి. నీ అనుమతి లేకుండా ఏమి చెయ్యడమూ ధర్మం కాదు. అందుకని అడిగాను.... ఇంకో నిమిషంలో పోలీసు లొస్తున్నారు. నువ్వు గదిలోకెళ్లు. కళ్ళు తుడుచుకో, నువ్వు నిద్రపోతా

వన్నమాట. తెలిసిందా ?"

మంజరి లోపలి కెడుతున్నప్పుడే, మెట్లమీదుగా, చప్పుడు చేసుకొంటూ నలుగురు పోలీసు అధికారులు పైకొచ్చారు.

"క్షమించాలి, మీకు డిస్టర్బెన్స్-" అన్నాడొకతను.

"పర్వాలేదు రండి, అలా కూచోండి"

కూచున్నాక "నాపేరు సుందరం" అని వో భారీగా ఉన్న మనిషి తనకు తను పరిచయం చేసుకొన్నాడు. "వీళ్ళందరూ నా సహోద్యోగులు ....ఈరోజు తెల్లవారు జామున, జరిగిన సంఘటన మీకు తెలిసే ఉంటుంది. దాని వివరాలు ఇంకేమన్నా దొరుకుతా యేమో నని మీదగ్గరకొచ్చాం. మీ పేరు - చలపతిగారేనా ?.... గుడ్, మంజరిగార్ని పిలిపిస్తే-" అన్నాడు సుందరం.

"ఆమెగారు స్నానం చేస్తున్నారనుకొంటాను. ఇంకో పది నిమిషాల్లో గానీ రావటం జరగదు నేను మీకు సహాయ పడగలి గితే చెప్పండి. తప్పకుండా చేస్తాను" అన్నాడు చలపతి రవంత దిగ్గరగా.

అతని అభిప్రాయ మేమిటంటే మంజరి, ఆ ఏడుపు ముఖంతో గాకుండా రవంత టాయిలెట్టయి ఫ్రెష్‌గా రావడానికి అవకాశమిద్దామని.

"మీకు తెలిసిన వివరాలు చెప్పండి" అన్నాడు సుందరం, చేతికర్రతో సోఫామీద సున్నితంగా తాటిస్తూ.

"ఏ విషయంలో ?" అన్నాడు చలపతి.

"అదే కళ్యాణిని గురించి"

"వారు మాకు చాలా కాలంనుండి తెలుసు. మంచి ఆర్టిస్టు, ఇంకేవో వివరాలు కావాలంటున్నారు ఏం జరిగిందండీ ?" అన్నాడు చలపతి.

సుందరం చాలా నిశితంగా చలపతి ముఖంలోకి చూశాడు.

"కళ్యాణి తెల్లవారు జామున చనిపోయింది" అన్నాడు సుందరం.

"అరె !"

చలపతి నిశ్చేష్టుడు దయినట్లు కనిపించాడు.

"ఎలానండి ? నే నావిణ్ని ఆఖరిసారి చూసినపుడు చాలా

మామూలుగా ఉన్నారే ! అయినా గుండె జబ్బున్న మనిషికి చావు క్షణాల్లో వస్తుంది.

"ఎలా చనిపోయిందన్నదే ఇప్పటి సమస్య. మీరు గుండె జబ్బు మనిషంటున్నారు. నా అనుమానం ఎవరో ఆవిణ్ని హత్య చేశారని, డాక్టర్లు పరీక్ష చేస్తున్నారనుకోండి చూదాం మీకూ కల్యాణికీ మంచి సంబంధా లున్నాయని అక్కడ పనివారు నాకు చెప్పారు. మీ రేమన్నా ఉపయోగపడే సమాచార మిస్తారేమోనని వచ్చాం."

మంజరి, అందంగా మేకప్ చేసుకొని వచ్చింది. వస్తూనే పోలీసుల్ని చూసి, ముఖం చిట్లించి, "ఎందు" కన్నట్లు చలపతి కేసి చూసి "నమస్కారం" అన్నది వారివేపు తిరిగి.

"ఈ రోజు తెల్లవారుజామున కల్యాణిగారు చనిపోయారట మంజరీ ! నన్నడిగితే, వారికి గుండెజబ్బున్నది గదా మరి ఆ సంగతే చెప్పాను. ఆమె సహజంగా మరణించలేదనీ, ఎవరో హత్యచేసి వుండాలనీ ... అరె .... అదేమిటీ మంజరీ ! అలా అయిపోతున్నావేం ?" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి ముఖం ఎలా తెలా అయిపోయింది. ఆవిడ సోఫాలో స్మృతి తప్పిన దానిలాగా పడిపోయింది.

"మాట వింటేనే ఇలా అయ్యారంటే - చాలా దగ్గర సంబంధాలు ఉండి ఉండాలన్నమాట !" అన్నాడు సుందరం.

మిగతా అధికారులు "ఔ" నన్నట్లుగా తలలూపారు.

దాదాపు పది నిమిషాలకు గానీ, మంజరి తేరుకోలేదు. తాయారు చల్లని నీరు ముఖంమీద చిలకరించింది.

"అవతల నాకు చాలా పనులునాయమ్మా ! నాకోసం అక్కడ ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు. కల్యాణికీ, మీకూ చాలా కాలంనుండి మంచి సంబంధాలున్నాయని మాకు తెలుసు. అంటే చాలావరకు ఒకరి విషయాలు మరొకరికి తెలుసన్నమాట. అవి చెబితే ఈ కేసు సులభమవుతుంది. మీ స్నేహితురాలిని చంపిన వారికి మేము తగిన శిక్ష విధించగలుగుతాము" అన్నాడు సుందరం.

మంజరి మాట్లాడలేదు.

"మీకు తెలిసినంతలో, కల్యాణి కెవరన్నా విరోధులుంటే చెప్పండి" అన్నాడు సుందరం.

"ఎవ్వరూ లేరు" అన్నాడు చలపతి.

"నేను మంజరిగారి నడిగాను. వారినే చెప్పనివ్వండి" అన్నాడు సుందరం.

"కల్యాణికీ, మంజరికీ పరిచయం చేసినవాణ్ణి నేనే! మంజరి మద్రాసు రావడానికి ముందునుండి కూడా కల్యాణి నాకు తెలుసు. మీకుకల్యాణిని గురించిన భోగట్టా కావాలంటే, నాకన్నా ఎక్కువ ఆవిడ చెప్పలేదు. కాక - మీరడిగే ప్రశ్నలకు, మంజరి సమాధానాలు యివ్వడమే మీకు ముఖ్యమయితే - అది వేరు సంగతి" అన్నాడు చలపతి.

"మంజరి మీకేమవుతుంది?" అన్నాడు సుందరం.

చలపతి ముఖం చిట్లించి, మంజరికేసి చూశాడు.

"ఇంకోప్పుడయితే పాత చింతకాయ పచ్చడవుతాడనే దాన్ని బాబూ! ఇప్పుడా ఉత్సాహం లేదు. నా కీయనగారు అన్నీ అవుతాడు. ఏమికాడో చెప్పగలను గానీ, ఏమవుతాడో చెప్పడం నావల్లకాదు" అన్నది మంజరి.

"అతను చెప్పే జవాబులన్నీ మీరు చెప్పినట్లుగా మేమను కో వచ్చా?"

"ఆఁ"

"అవసరమయితే మీరు, వారికి బదులుగా సంతకాలు పెడతారా?"

"ఆఁ"

"థాంక్స్"

"ఆఖరిసారి మీరు కల్యాణిని ఎప్పుడుచూశారు?" అన్నాడు సుందరం.

"అందరం కలిసి హిందీ పిక్చర్ కెళ్ళాం. కాస్సేపు కూచున్నాక" అని ప్రారంభించింది మంజరి.

"ఎంతసేపు?" అన్నాడు సుందరం.

"ఓ ముప్పావుగంట - సుమారుగా ననుకొంటాను, కల్యాణి పోతానన్నది. మా కెవ్వరికీ అంత త్వరగా వెళ్ళడం

ఇష్టంలేదు" అన్నాడు చలపతి. కొడిదగ్గు దగ్గి గొంతు సరిచేసుకొంటూ ఆరోగ్యం సరిగా లేదేమో వనుకొన్నాను, కాదుట - ఎవర్నో కలుసుకోవాలన్నది, ఆవిడ కారు తీసుకురాలేదు. మా డ్రైవరు కూడా లేడు. నేనే డ్రైవ్ చేసుకొచ్చాను. కల్యాణిని దిగబెట్టడానికి, నేను బయలుదేరే సమయానికి మంజరి తనకూడా వస్తానన్నది. ఆవిడకు తల నొప్పిగా వున్నదట, 'సరే', వన్నాను కల్యాణిని ఇంటి దగ్గర దిగవిడిచాను."

"పోర్టికోలో దించారన్నమాట; బావుందండి! ఆ తరవాత?" అన్నాడు సుందరం.

"కాదు, నేను వీధి గేటుదగ్గర దించాను .... గేటుదగర దించమని, కల్యాణే అడిగిందనుకుంటాను. లేకపోతే నేను పోర్టికోదాకా వెళ్లేవాణ్ణి" అన్నాడు చలపతి.

"గేటు దగ్గిరే ఎందుకు దించమన్నదండీ?" అన్నాడు సుందరం.

"అది ఆవిణ్నడగవలసిన ప్రశ్న. నేనేం సమాధానం చెప్పనండి దానికి?" అన్నాడు చలపతి.

"అవును....ఆఁ...తరవాత?"

"ఇద్దరం ఇంటికొచ్చాం."

"బావుంది....కానీ కల్యాణి ఇంటి కాపలాదారు, ఆవిడ చాలా పొద్దుపోయిగానీ ఇంటికిరాలేదనీ, వచ్చేటప్పుడు తన స్వంత కారులోనే వచ్చిందనీ, అప్పటికి వాన వెలిసిపోయిందని చెప్పాడే!" అన్నాడు సుందరం.

"అలాగా! నిజమే అయి ఉండొచ్చు."

"అదెలా సాధ్యమండీ?" అన్నాడు సుందరం.

"ఎలా సాధ్యమో మీరు నిర్ణయించాలి. నేను చెప్పింది మాత్రం నిజం! కాకపోతేఇంకొకటి జరిగి వుండాలి. ఇంటిదగ్గర దిగాక, తను కలుసుకోవలసిన వ్యక్తివున్న చోటుకు కాలినడకన పోయివుండాలి. కల్యాణి అంతకు ముందే, అతనికోసం, అక్కడకు కారుమీద వెళ్ళిన కల్యాణి — ఆ వ్యక్తి లేకపోవటంతో, మాతోపాటు సినిమాకు వచ్చి వుండాలి. దరిమిలా సంగతులు మీకు చెప్పనే చెప్పాను."

"ఏమమ్మా! అంతేనా జరిగింది?" అన్నాడు సుందరం ప్రశ్నార్థకంగా మంజరిని చూస్తూ.

"అవును"

"మంచిది మన మొకసారి కల్యాణి యింటికి పోదాం మీరూ రండి!" అన్నాడు సుందరం.

"మంజరి రాదులెండి ఆమెకు శవాలనుచూస్తే చాలా చాలా భయం!" అన్నాడు చలపతి

బయలు దేరాలనుకొంటున్న మంజరి, అతని మాటలు విని, ఆ ఆలోచనను కట్టిపెట్టింది,

"ఎంతోకాలం నుండీ వారిద్దరు ప్రాణానికి ప్రాణంగా కలిసి మెలిసి ఉన్నారు ఈ ఆఖరు క్షణంలో, తన స్నేహితు రాలి శవం చూసుకొందుకైనా మంజరిగారికి అవకాశం లేకపోవ డం అన్యాయం; ఇంతమంది మనముండగా భయమేమిటి? అర్థంలేదు" అన్నాడు సుందరం, "రండి! మీరు అక్కడకు రావడం అవసరం కూడాను."

చలపతి ఇంకేమనడానికి లేకపోయింది.

అందరూ దిగి కింది కొచ్చారు.

వరండాలోనూ, పోర్టికోలోనూ చాలామంది గుమికూడారు. అందులో పత్రికా విలేకరులు కూడా ఉన్నారు వారు మంజరిని చుట్టుముట్టి "మీ అభిప్రాయ మేమిటో చెప్పు" మంటూ వత్తిడి చేయసాగారు.

"నాకంతా అయోమయంగా వుంది. నేనిప్పుడేమీ చెప్ప లేను" అన్నది మంజరి.

"లేనిపోని పుకార్లు వ్యాపించనీయకండి. చెప్పదలచిం దేమన్నా ఉంటే నేనే మీకు చెబుతాను. ఊహగానాల వల్ల మావని ఎంత చిక్కుల్లో పడుతుందో మీకు తెలిసిందే!" అన్నాడు సుందరం.

ఇంతచెప్పినా ఒకరిద్దరు ప్రెస్ ఫొటోగ్రాఫర్లు మంజరిని ఫ్లాష్ తీశారు వచ్చే సినిమా పత్రికల్లో ఈ ఫొటోవేసి, స్నేహితు రాలి మరణానికి విలపిస్తున్న మంజరి అనిగానీ, పోలీసులతో ప్రసిద్ధతార అనిగానీ అడుగున రాస్తారన్నమాట.

పదిహేను నిమిషాలకల్లా కారు కళ్యాణి ఇల్లున్న వీథిలోకి వచ్చింది. ఆ కొసనుండి ఈ కొసదాకా, ఇసకవేస్తే రాలనంతగా జనం క్రిక్కిరిసి వున్నారు. పోలీసులు యెంత సర్దుబాటు చేసినా, ప్రజలు ముూసుకొస్తున్నారే గానీ, చెదిరిపోవటంలేదు. మెల్లగా దోవచేసుకొంటూ కారు కళ్యాణిఇంటి కాంపౌండ్‌లోకి వచ్చింది. అక్కడ ఉన్నత పోలీసు అధికారులతో బాటుగా, సినిమా పరిశ్రమలోని, హేమా హేమీల వంటివారు కూడా వున్నారు. ఉదయానికల్లా, కళ్యాణి మరణవార్త కార్చిచ్చులా మద్రాసు నగరమంతా వ్యాపించింది. కల్యాణిపట్ల సానుభూతి సూచకంగా, నగరంలోని అన్ని స్టూడియోలకూ ఆరోజు సెలవు యివ్వబడింది.

అందరి దృష్టులూ మంజరిమీదనే కేంద్రీకరించబడి వున్నాయి. కల్యాణిహత్యకు సంబంధించిన పరమ రహస్యం మంజరి రాకతో తెలిసిపోతుందన్న నమ్మకం వున్నవారు చాలా మంది, ఆమెను సమీపించి, ముందుగా సానుభూతిని ప్రకటించారు.

"మనం పైకిపోదాం రండి!" అంటూ సుందరం మేడ మీదకి దారితీశాడు.

మంజరి, చలపతి, అతన్ని అనుసరించారు.

ఇంకెవ్వరూ పైకిపోకుండా పోలీసులు అడ్డగించారు.

మధ్యహాలంతా చిందరవందరగా ఉంది: సోఫాల మీది కవర్లు చెల్లాచెదరయ్యాయి. టెలిఫోను స్టాండుకు బార దూరంలో కల్యాణి వెల్లకిలా పడివున్నది. ముఖమంతా లేత నీలిరంగులోకి మారిపోయింది. కనుగుడ్లు యింత లావుగా బయటికి తోసుకొచ్చాయి. నోరు కొద్దిగా తెరచుకొని, పళ్లు కనిపిస్తున్నాయి. ముక్కు రంధ్రాలనుండి తెల్లద్రవం పై పెదవిమీదికిజారి అక్కడ గడ్డకట్టిపోయింది. నోటిమీద, ముక్కుమీద గడ్డిఈగలు ముసురుతున్నాయి. రెండు పిడికిళ్ళు గట్టిగా బిగుసుకొని వున్నాయి, జుట్టంతా రేగి ఇంతెత్తున ఈతపొదలా తయారయింది.

మంజరి నిలువునా కూలిపోయింది, ఈ స్థితిలో ఉన్న కల్యాణిని చూడవలసి వస్తుందని, అవిదేనాడూ ఊహించి ఎరుగదు. నిశ్చలంగా జీవరహితంగా చలువరాళ్ళమీద, కాశ్మీర్ తివాచీ మీద, వెల్లకితల, పడివున్న కల్యాణి: ఏదో సినిమాలోని క్లయి

మాక్సు సీనులో నటిస్తున్నట్లుగా ఉన్నది. విశ్వరంగస్థలం మీద తన పాత్రను పూర్తిచేసుకొని, రంగులు కడుక్కొని కల్యాణి వెళ్ళిపోయిందనీ, తన విశ్రాంతిమణికింకా సమయం రాలేదనీ మంజరి కనిపించింది. చిత్రమేమిటంటే మంజరికి ఏడుపు రాలేదు. అంతకుమించిన అగాధమైన బరువైన అవాచ్యమైన స్థితిలో మంజరి పడిపోయింది. చాలాసేపటి వరకూ, కన్నార్పకుండా కల్యాణి శరీరంకేసి చూస్తూ నిలబడింది మంజరి. తరువాత వంగి కల్యాణి చేతిని అందుకోబోయింది.

'క్షమించాలి' అంటూ సుందరం వారించారు, హంతకుని వేలి ముద్రలకోసం మేం చూస్తున్నాం. దయచేసి వాటిని మీరు చెరపకండి.

"చాలా దారుణం" అన్నాడు చలపతి డగ్గుత్తికతో "ఇంత ఘోరం జరగడానికి కారణ మేమిటంటారు బాబూ?"

"అదే తేలవలసి వున్నది. ఇంట్లో దొంగతనం జరిగిన దాఖలాలు లేవు. కల్యాణి ఒంటిమీద నగలు కూడా అలానే వున్నాయి. ఏదీ కదిలించి నట్లు రుజువులేదు. ఒంటిమీద గాయాలున్నాయేమో చూశాం. మా డాక్టరు. ఊపిరాడక చనిపోయినట్లు చెప్పారు. ఎవరో ఆమెను బలవంతంగా చంపారు. గొంతు దగ్గిర నరాలు నలిగినట్లుకనిపించాయి. ప్రాణరక్షణకోసం పెనుగులాడినట్లు తోస్తున్నది" అన్నాడు సుందరం.

"కావచ్చు" అన్నాడు చలపతి.

"ప్రాణాలు పోయికూడా ఎక్కువసేపు కాలేదు. నాలుగు అయిదూ మధ్యలో చనిపోయి వుంటుందని డాక్టర్ల అభిప్రాయం" అన్నాడు సుందరం మెల్లిగా. సిగరెట్ అంటించి, మంజరికేసి తిరుగుతూ "మాతమ్మా! మీరు ఈ విషయంలో మా కెంతయినా సహాయం చేయగలరని నమ్ముతున్నాము. మీకు తెలిసిన విషయాలను దాచకుండా చెప్పడం వలన, దోషిని త్వరగా పట్టుకోగలుగుతాము. కల్యాణి కెవరన్నా విరోధులున్నారా?"

"తెలీదు" అన్నది మంజరి ఓ చెంప చలపతిని చూచుకుంటూ.

"ఆమె కేమయినా దురభ్యాసా లున్నాయా ?"

"తెలీదు" అన్నది మంజరి.

"ఉన్నాయండీ" అన్నాడు చలపతి.

సుందరం ఎటెన్షన్ మంజరి నుండి అవతలివేపుకు మళ్ళింది. చలపతికి కావాలసింది కూడా అదే? ఈ అదనులో మంజరి ఉస్సురని సన్నగా నిట్టూర్చింది.

"కల్యాణి మత్తుపదార్థాలు వాడటం అలవాటు. ముఖ్యంగా విదేశీ పానీయాలంటే ఆమె పడిచచ్చిపోయేది. వీటికోసం ఆవిడ చాలాడబ్బు వ్యయం చేసింది. వీటిని ఎక్కడ నుంచి తెచ్చేదో నాకు తెలీదు. అనేకసార్లు ఆవిడ నాకు ఆఫర్ చేయడమూ నేను చాలా కొద్ది దఫాలు కాదనలేక పోవడమూ జరిగింది. ఆవిడ మార్ఫియా వాడటం నాకు బాగా తెలుసు. ఇవి దురభ్యాసాలని మీరంటే నా కభ్యంతరం లేదు కానీ, ఈమాదిరి అలవాట్లు లేనివారెవరూ ఈ పరిశ్రమలో లేరనుకుంటాను అన్నాడు చలపతి.

'మంజరిగారు ఇంకేమన్నా చెబుతారా?' అన్నాడు సుందరం.

'లేదండీ ? నా కేమాత్రంకూడా తెలీదు. ఇప్పుడు చలపతి గారి మాటలన్నీ అంటుంటే - నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది!" అన్నది మంజరి.

"మీరూ నిజం చెప్పటం లేదు" అంటూ చురచురా చూశాడు సుందరం.

'మీరు. కల్యాణి కలసి తాగినట్లు మా దగ్గర సాక్ష్యం ఉంది. మరీ-అంత పంగనాచిలాగా నటించడం ప్రమాదం జాగ్రత్త!"

'నే పనడం తాగడం గురించికాదు: మార్ఫియా వాడటం గురించి' అన్నది మంజరి రవ్వంత బెదురుగా.

సుందరం తనజేబులోంచి ఓపొట్లంబయటికితీస్తూ కల్యాణి ఏ రకం సిగరెట్లు కాలుస్తుంది?" అన్నాడు.

మంజరి ఆ రకమేదో చెప్పింది.

సుందరం, పొట్లాన్ని విప్పాడు. అందులో ఆరు సిగరెట్ పీకలూ, ఇంత నుసీ ఉన్నాయి.

"చలపతిగారూ! మీ కావిడ బాగా తెలుసు నన్నారుగదా! ఆవిడ స్నేహితుల్లోగానీ, శత్రువుల్లోగానీ, ఈ రకం సిగరెట్లు

కాల్చే వారెవరన్నా ఉన్నారా?"

చలపతి ఆ పొట్లాంలోని సిగరెట్ పీకలని చూచి తెలియదన్నట్లు పెదవి విరిచాడు,

"అంటే-యెవరో కొత్తవాడు వచ్చి ఉండాలన్నమాట! కానీ, నౌకర్లు, కాపలావాళ్ళుకూడా కొత్త మనుషులు వచ్చినట్లు చెప్పలేదు. కల్యాణి పెంపుడు కుక్కలు, దయ్యాల్లాగా—రాత్రల్లా ఆవరణలో తిరుగుతాయి గదా! గతరాత్రి అరవలేదన్నారు, పని మనుషులు! ఈ ఇంటి చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళ కూడా కుక్క అరవడం గుర్తించలేదన్నారు. వచ్చిన వారెవరో దొంగదోవన కాక, మామూలు మార్గంలోనే వచ్చివుంటారనీ, వారు—అతి తరుచుగా ఈ యింటికి వచ్చి పోతూవుండే వారనీ, వారికి ధనేతరమైన ప్రయోజన మేదో వుండి వుండాలనీ, నేను ఊహించాను. నా ఊహ సరయినదే కావచ్చు. ఏంవమ్మా! ఇలాంటి సిగరెట్లు మీ రెవరన్నా కాల్చారా?" అంటూ సిగరెట్ పీకల పొట్లాన్ని మంజరికి చూపించాడు సుందరం.

ఆ సిగరెట్ ముక్కలను చూస్తూ మంజరి ఉలిక్కి పడింది. ఆవలిస్తే పేగులు లెక్క పెట్టగలిగిన సుందరం, ఆమె తొట్రుపాటును గుర్తించి, తనలో నవ్వుకొన్నాడు.

"ఏమ్మా! కాల్చారా?"

"లేదు."

"పోనీండి కాల్చేవారిని చూశారా?"

"ఆఁ"

"ఎప్పుడు? ఎక్కడ?"

మంజరి కళ్ళు మూసుకొని ఆలోచించింది,

"లాభం లేదు బాబూ! ఎప్పుడో నేను చెప్పలేను. కానీ, ఎక్కడో చెప్పగలను....బొంబాయి విమానాశ్రయంలో ఒకవ్యక్తి ఈ సిగరెట్ కాల్చడం నాకు జ్ఞాపకం!" మంజరి.

"అంతగట్టిగా జ్ఞాపకం పెట్టుకో వలసిన అవసరమేమొచ్చిందమ్మా?"

"ఆవ్యక్తికొక కాలు లేదు. నడచినప్పుడల్లా కొయ్యకాలు గచ్చుకు తగిలి 'టక్ టక్' మంటూ శబ్దం చెయ్యసాగింది.

ఉత్తమ అభిరుచికి మరో పేరు



దానికితోడు ఏ చేతికోగాని ఆమె వేస్తున్నాయి. ఇవన్నీ కలిపితే, కొంత విడ్డూరంగా ఉంటాయికదా! బహుశా అందుచేతనే నేను ప్రత్యేకించి చూసి వుంటాను" అన్నది మంజరి.

"అతన్ని మళ్ళా మీ రెక్కడన్నా చూశారా?" అన్నాడు సుందరం.

"లేదు" అన్నది మంజరి.

"తెల్లవారు జామున కల్యాణి మీకు ఫోనుచేసి ఏమని చెప్పింది?" అన్నాడు సుందరం హఠాత్తుగా.

"మాకా? లేదే!" అన్నాడు చలపతి.

నేనామె నడుగుతున్నాను.

"మంజరి మూడుగంటలకే నిద్రపోయింది, ఆ దరిమిలా ఇంకో పది నిమిషాలకు నేను నిద్రపోయాను. టెలిఫోను నాగది లోనే వున్నది. మోగలేదు" అన్నాడు చలపతి.

"ఆవిడ మీకు ఫోను చేసినట్లు టెలిఫోన్ ఎక్స్చేంజీలో ఎంక్వయిరీ చేసి కనుక్కొన్నాను. లేదని బుకాయించకండి!" అన్నాడు సుందరం,

చలపతి కణతలు పట్టుకొని కూచుండి పోయాడు.

"మమ్మల్ని క్రిమినల్స్‌గా భావించడము అన్యాయంసార్: కల్యాణి ఫోన్‌చేస్తే చేసేవుండొచ్చు, కానీ మాకా సంగతితెలీదు. నాకు మెలకువ రాలేదు" అన్నాడు చలపతి.

"సాధారణంగా మీరు కిందిభాగంలో ఉంటారనివిన్నాను. మీ గదిలో టెలిఫోనుకూడా లేదుగదా...."

చలపతి ప్రాణం చిటపట లాడిపోయింది. అయినా లొంగ కూడదనుకొన్నాడు.

"సాధారణంగా పగటిపూట కిందగదిలో ఉండేమాట నిజమే। నేనూ కాదనడం లేదే।" అన్నాడు చలపతి. 'సాధారణం' అన్నమాటను నొక్కుతూ.

సుందరం ఏమీ పలక్కుండా, అయిదారు నిమిషాలపాటు కల్యాణి ముఖంకేసి చూస్తూ కూచున్నాడు.

అంతలోనే కిందినుండి, మరో పోలీసాఫీసరు సంబంద మొదలియార్, రొజుకుంటూ పైకి వచ్చాడు. అతని చేతిలో కవరున్నది. దాన్ని సుందరానికిచ్చి దూరంగా వెళ్ళి నుంచున్నాడు.

సుందరం కవరువిప్పి చూచాడు. అతనికళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విప్పారాయి. చదువుతున్నంతసేపు మంజరికేసి, చలపతికేసి చూస్తునే ఉన్నాడు అంతా అయిపోయాక, ఉస్సురని నిట్టూర్చి కవరును ఎగరేసి పట్టుకొని, కింది పెదవిని కొరుక్కున్నాడు.

"ఎక్కడ దొరికింది సంబందం?" అన్నాడు సుందరం.

"కిందిగదిలో ఆమె గుడ్డల బీరువా ఉన్నదిసార్। దాన్ని చూస్తున్నాను ఓ పట్టుచీరకింద ఈ కవరు కనిపించింది."

"మంచిది, సరే। పని చూడు"

సంబందం శాల్యూట్ చేసి వెళ్ళిపోయాక. సుందరం ఆ ఇద్దరి కేసి గుచ్చి గుచ్చి చూశాడు. ఆ చూపుల్లో ఏదో అనుమాన రేఖలను మంజరి గుర్తించింది. అయినా తను తొణక కూడదనుకొన్నది.

"ఆఖరి సారిగా నేను మీ ఇద్దరకూ చెబుతున్నాను. కల్యాణి చావుకు కారణం మీకు తెలుసు. హంతకుడెవరో కూడా మీకు తెలుసు. అనవసరంగా జాప్యం చేయడం మంచిదికాదు. ఆ సమయంలో హంతకుడు పారిపోవొచ్చు. దయచేసి మరో రహస్యాన్ని బయట పెట్టండి।" అన్నాడు సుందరం.

"అంటే?" అన్నది మంజరి.

ఆవిడకు కోపం వచ్చిందని చలపతి గ్రహించాడు. వెర్రికుక్కలా వాగి, నెత్తిమీదికి తెచ్చుకొంటుందేమోనని భయపడి పోయాడు. ఇంకో నిమిషం తను ఊరుకుంటే కొంత

సాక్షాత్తూ మునిగిపోతుందనుకొన్నాడు. ఆలస్యం లేకుండా. మంజరికి బాసటగా నిలబడ్డాడు.

"అంటే మరేం కాదు మంజూ! హంతకుడు మనకు తెలుసు నన్న భ్రమలో వారున్నారు. అది నిజం కాదని మనం చెప్పుకోవలసి ఉంటుంది. సుందరంగారి అభిప్రాయం కూడా అదే." అని వాతావరణాన్ని చల్లబరిచాడు చలపతి.

అతని సైగలను మంజరి కూడా గమనించింది. ఈ మాట అంటున్నప్పుడు, చలపతి గొంతు తడుముకోవడం కూడా ఆవిడ గుర్తించింది.

"అదేనండీ నేనూ అడుగుతుంట. దీనికేం చెయ్యాదమా అని ?"

"అమ్మ భడవా!" అనుకొన్నాడు సుందరం.

"కల్యాణి మీకు బంధువా" అడిగాడు సుందరం.

మంజరికి ఆగమన్నట్లుగా కన్ను మలిపాడు చలపతి. ఈ ప్రశ్న సుందరం అంతవరకూ అడగలేదు. కవరు చూశాక అడిగాడంటే, ఈ ప్రశ్నకు సంబంధించిన అంశమేదో ఆ కవరులో ఉన్నదన్నమాటే! అదేమిటో తెలుసుకొనే అవకాశంలేదు. బంధుత్వం ఉన్నదనిగాని, లేదనిగానీ, తను స్పష్టంగా తేలకూడదు.

"మాట్లాడరేం?" అన్నాడు సుందరం మళ్ళా.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను సార్! ఏమిటి చెప్పటమో తోచడం లేదు. బంధుత్వం లేదని కాదు-చాలా దూరంగా, ఎక్కడో కలిసి వున్నదనుకొంటాను. అంతకన్నా ముఖ్యం స్నేహితం. దాని ముందు మాకున్న బంధుత్వం వొక లెక్కలోదికాదు అయితే ప్రతిదానికీ వో పరిమితి ఉన్నట్లే, మా స్నేహానికి కూడా పరిమితులున్నాయి. అనేక విషయాలను గురించి, కల్యాణితో మేము ఏనాడూ ముచ్చటించలేదు. అందులో ఆవిడ డబ్బు వ్యవహారమొకటి. ఒక్కొక్కసారి ఎంత పైలా పచ్చీసుగా ఉండేదో, మరో సారి, డబ్బుకోసం అంతగా కట కట పడేది. ఒకటి రెండు సార్లు మంజరి ఆవిడకు డబ్బు సర్దినట్టు నా జ్ఞాపకం. చెబుతున్న దెందుకంటే, వ్యక్తులతో ఎంత గాఢ పరిచయమున్నప్పటికి

కొన్ని నియమాలు ఏనాటికీ మనం తెలుసుకోలేమని నానమ్మకం. కల్యాణికి మాతో సన్నిహిత సంబంధాలున్నంత మాత్రాన, ఆవిడ రహస్యాలన్నీ మాకు తెలిసి ఉండాలనుకోవడం భావ్యం కాదని మాత్రమే నేను మనవిచేస్తున్నాను" అన్నాడు చలపతి.

"పోనీండిగానీ చలపతిగారూ! కల్యాణి ఆస్తికి వారసులెవరో మీకు తెలుసా?" అన్నాడు సుందరం.

"తెలీదు"

"పోనీ ఆస్తికోసం కల్యాణిని హత్య చేయడానికి, ఆ వారసులకు అవకాశ మున్నదంటారా?"

చలపతి సన్నగా నవ్వాడు.

"దీనికి నే నెలా సమాధాన మివ్వాలో తెలియకుండా ఉంది సుందరంగారూ! కళ్యాణికి అసలు వారసులంటూ ఉన్నారో లేదో నాకు తెలీదు. అధవా ఉన్నా, కళ్యాణిని హత్యచేస్తే తప్ప ఆస్తి రాని దశలో వారున్నదీ లేనిదీ నాకు అంతకన్నా తెలీదు. అయినప్పుడు నన్నా ప్రశ్న నడగడం ధర్మమే నంటారా?' అన్నాడు చలపతి.

"ఆ అనుమానం నన్ను ఉదయం నుండి పీడిస్తున్నది. చలపతిగారూ! కల్యాణి తన ఆస్తిలోని సగభాగం మంజరికి రాసిచ్చింది, మిగతా సగభాగం, మంజరి ఇష్టంవచ్చినధర్మకార్యాలకు వినియోగించవచ్చునని రాసింది" అన్నాడు సుందరం.

మంజరి కొయ్యబారిపోయింది.

కల్యాణి ఆస్తికి తను వారసురాలా?

'అరె! ఈ సంగతి నాతో ఎప్పుడూ అననుకూడా లేదే'! అన్నాడు చలపతి.

'అది నిజం కాదనుకుంటాను. మీకుతెలియకుండా కల్యాణి ఈపని చేసిఉంటుందన్న విశ్వాసం నాకులేదు.'

"అది మా దురదృష్టం!" అన్నాడు చలపతి బిగబట్టిన గొంతులో. "అయినా చెప్పాలనిగానీ, చెప్పతీరాలనిగానీ లేదు. పోలీసాఫీసరుగా-వృత్తిధర్మం క్రింద, మీరు, కనుపించిన ప్రతి వారినీ అనుమానించడం సబబేననుకోండి. కానీ, ఎటొచ్చీ మా లాంటి వారికీ ధోరణి కాస్త ఇబ్బందిగా ఉంటుంది.

"మంచిది మీరు వెళ్ళండి! అవసరమయితే, మళ్ళీ మళ్ళీ మిమ్మల్ని కలుసుకోవలసి ఉంటుంది ... అందుకని.... ఎప్పుడని అడిగితే నేను మాత్రం ఏం చెప్పను చలపతిగారూ! ఇది హత్య కేసు గనక, ఏ నిమిషాన్నయినా, మీ అవసరం కలగవచ్చు. అంచాత మీరు, ఇతర కార్యక్రమాలన్నీ వొకటి రెండురోజులు వాయిదా వేసుకోవడం మంచిది. అందాక మీరు అవసర మను కొంటే – నలుగురు పోలీసుల్ని మీకు సాయంగా ఉండమంటాను. అలా చెయ్యనా ?" అన్నాడు సుందరం.

"మేం పారిపోము. పోవలసిన అవసరంకూడా మాకులేదు. కాదు కూడదని మీరనుకొంటే, పోలీసుల్ని కాపలా ఉంచండి!" అన్నాడు చలపతి నవ్వుతూనే.

సుందరమూ, చలపతి, మెట్లదాకా వచ్చారు. మంజరి ఇంకా కల్యాణిని చూస్తూనే ఉంది.

"మళ్ళావద్దాం" అన్నాడు చలపతి ఇక బయలుదేర మన్నట్లుగా.

కిందికొచ్చేసరికి, ఇందాకటికన్నా రెట్టింపుజనం చేరారు. కల్యాణి ఇంటికి అటో మైలు, ఇటో మైలుదాకా ఈ జనసముద్రం విస్తరించింది! వద్దంటున్నా వినకుండా పత్రికలవాళ్లు ఫొటోలు తీస్తున్నారు. కొంతమంది – సినిమా పెద్దల అభిప్రాయాలడుగుతూ వాటికి చిలవలూ పలవలూ తొడగసాగారు.

మంజరి ముఖం వాలిపోయింది. ఆవిడ కళ్ళల్లో నీటిజీర లేదు. కానీ, దుఃఖభారంతో వివశమయినట్లు తెలిసిపోతూనే ఉన్నది. చాలామంది ఆమె దగ్గరకొచ్చి కండోలెన్సెస్ చెబుతు న్నారు. మంజరి కివన్నీ పట్టినట్లులేదు.

"పోదాం" అన్నది మెల్లిగా.

జనాన్ని పాయలుగా చీల్చుకొంటూ మంజరి కారు రోడ్డు మలుపు తిరిగింది.

"ఇంటికి పోతున్నాం!" అన్నాడు చలపతి. స్టీరింగును ఎడమవేపు కోస్తూ.

"వొద్దు నాకేదో భయంగా ఉంది. నేనాయింట్లో ఉండలేను. హోటలుకు పోదాంపద! నాకు గాఢంగా నిద్రపోవాలని ఉంది.

మళ్లా - ఓ వారం రోజులదాకా, మెలకువరాని సుదీర్ఘమైన నిద్ర కావాలి నాకు" అన్నది మంజరి.

"అయినప్పుడు ఇల్లేమంచిది మంజూ! మనిష మెచ్చినంత కాలం ఇష్టమొచ్చి నట్లుగా పడుకొన్నా అడిగే నాధుడుండడు. హోటల్ అలాకాదు" అన్నాడు చలపతి గేరు మార్చుతూ, "ఒక దశ చేరుకోవడమే చాలా కష్టం! చేరుకున్నాక, ఆ వ్యక్తి ఏ పని చేసినా న్యూస్ అవుతుంది. ఎందుకంటున్నానంటే మంజూ, ఫలానా తార, ఫలాన హోటల్లో వారం రోజులపాటు వొళ్లూపై తెలీకుండా, నిద్రపోయిందంటే, భారత దేశం యావత్తు గగ్గోలెత్తి పోతుంది. అయితే దాన్ని - మనం ఇంకోరకంగా, బ్లెండ్ చేసుకొన వచ్చుననుకో! "తన స్నేహితురాలైన కళ్యాణీ మరణ వార్త విని, మూర్ఛపోయిన ముగ్ధ సుందరి మంజరి" అంటూ మనశర్మ ఫోటో వేసి, కింద రైటప్ రాస్తాడు."

ఇల్లొచ్చింది. ఇక్కడా చాలా మంది గుమిగూడారు. కొందరు కారుదగ్గరకొచ్చి, పరామర్శించారు. ఇంకొందరు మెట్లదాకానూ వచ్చారు. చలపతి వారించకపోతే, చాలా మంది మేడ మిదికూడా వచ్చేవారే!

"దయచేసి ఆమెను డిస్టర్బ్ చేయకండి! మంజరి సీరియస్‌గా దెబ్బతిన్నారు. డాక్టర్లు ఆమెకు రెస్టుకావాలని చెప్పాకనే ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాను" అని సర్దేశాడు చలపతి.

మంజరిని దాదాపుగా అతను మెట్లమీదుగా మోసుకొచ్చాడు. కిందవారు పైకిరాకుండా, తాయారు గడియపెట్టింది! వసంత ఫాన్ వేసింది.

"మీరంతా వెళ్ళండి!" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి ఏమంటుందోనని ఓ నిమషంపాటు చూసి, ఆవిడేమీ అనకపోవడంవల్ల, అందరూ బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ విశాలమైన గదిలో, మంజరీ చలపతీ మాత్రమే ఒకరికెదురుగా, ఇంకొకరు కూచుని ఉన్నారు. ఒకరి గుండె చప్పుడు, ఇంకొకరికి వినిపించేటంత నిశ్శబ్దంగా ఉన్నదిప్పుడు. ఆ నిశబ్దాన్ని అసలే భరించలేక పోయింది మంజరి. మనస్సంతా శూన్యంగా అయిపోయింది. అందులో కల్యాణీ రూపంకూడా స్పష్టంగా

లేదు. ఏవో అదృశ్యమైన భయాలు, తనను వెన్నంటి తరుము తున్నా యనిపించిందామెకు.

"ఇదంతా కలలాగా లేదూ ?" అన్నది మంజరి ప్రాణానికి కాస్తంత రిలీఫ్‌గా ఉండేది, అతనలా అనలేదు సరిగదా, ఫక్తు అందుకు వ్యతిరేకమైన అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

"నేను భూమిమీద నడిచేవాణ్ని. ఊహా లోకాల్లో విహరించడం నాకు చేతకాదు. ఇది కలకువల్లే నీ కున్నదేమోగానీ, నేనలా అనుకోవడం లేదు." అన్నాడు చలపతి.

మంజరి నోరింత చేసుకొని చలపతికేసి చూసింది.

"అంటే-" అని ఆగి, భయంతో రెండుకళ్లూ మూసుకొని సోఫా అంచుమీదికి ముఖాన్ని ఆనించింది మంజరి. "మీకు కల్యాణి ఇలా చచ్చిపోతుందని ముందుగానే తెలుసునన్నమాట, అవునా ?"

"దాదాపుగా తెలుసు" అన్నాడు చలపతి.

చాలా సేపటిదాకా మంజరి పలకలేదు. ఆవిడ తాయారును పిలిచి తాగడాని కేమన్నా తెచ్చిపెట్ట మన్నది. తాయారు వెళ్ళాక, కుర్చీకి జేరగిలబడి 'ప్చ్' అని చప్పరించేశాడు చలపతి.

"కొందరికి ఎవరూ చెప్పకుండానే విషయాలు తెలుస్తాయి. ఇంకొందరు, తెలిసినవారు చెబితే వింటారు. ఈ రెండు రకాల వారితోనూ ఎప్పుడూ బాధలేదు. మూడో రకం వారికి తెలియనూ తెలియదు, ఇంకొందరు చెప్పినా వినరు. వీరితోనే మహా ప్రమాదాలు జరుగుతాయి తమకు తెలియదని వీ రొప్పుకోరు. ఇంకోరు చెప్పిన మాట వినడం చిన్నతనంగా వీరు భావిస్తారు."

తాయారు, సీసా గ్లాసులు, సోడాలు బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

"నేను ఉదయం నుండీ మొత్తుకొంటున్నంతా దుమ్ములో కలిసి పోయింది మంజరి ! నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు చేసుకో, నేను పోతూన్నాను. నీతోబాటు నేనుకూడా కంఠానికి ఉరి తెచ్చుకోలేను. నా కింకా బ్రతుకాలని ఉన్నది" అన్నాడు చలపతి లేచి నిలబడుతూ.

మంజరి ఏమీ అనలేదు. ఒక్కసారి కళ్ళెత్తి చలపతి

కన్నుల్లోకి చూసింది. తరువాత తల దించేసుకొన్నది. లేచి నిల బడిన చలపతి అడుగు ముందుకు వేయలేక పోయాడు.

"సీతా పచ్చిన చావే ఇదీ" అని గొణుక్కుంటూ తిరిగి కూచున్నాడు చలపతి. "మద్రాసులో ప్రొహిబిషన్ ఉన్న సంగతి నీకు తెలుసాయె. ఏ నిమిషాన్నయినా, పోలీసులు మనల్ని పిలిపించుతారన్న సంగతీ నీకు తెలుసాయే. ఇన్ని తెలిసీకూడా నువ్వు తాగుతానంటున్నావంటే విన్నేమనాలో తోచకుండా ఉంది. విన్ను అరెస్టు చేయడానికి ఈ ఒక్క సీసాయే చాలు. ఫలానా తార, మద్యం దగ్గరుంచుకొన్న నేరానికి అరెస్టయిందన్న వార్త నీ కెంత అవమానమో నువ్వాలోచించినట్లు లేదు"

"నాకు మనసేమీ బావోలేదు చలపతీ! రాత్రినుండీ నేను భీతావహ వాతావరణంలో ఉన్నాను. కన్నుమూస్తే గడును దయ్యాలేవో, భయంకరంగా రొదలు పెడుతూ, మీదికి దూకు తున్నట్లనిపిస్తున్నది. అందులోనూ, కళ్యాణి మరణం —"

"కాదు హత్య" అని సవరించాడు చలపతి.

"పోనీ హత్యే ననుకో" అని మంజరి కూడా అతని సవరణను ఆమోదించింది.

"ప్రమాదం నే నెప్పుడో పసిగట్టాను. ఉదయం, మనల్ని అనుమానించకుండా ఉండేందుకే – ముఖ్యంగా విన్ను – స్నానం చేస్తున్నావన్నాను. బహుశా అంతకు ముందు నీకా ఆలోచన లేదనుకొంటాను ?.... అన్నాడు చలపతి.

"లేదు. నువన్నాకనే నేను స్నానం చేశాను....నువ్వు మంచి పని చేశావు చలపతీ! అలా కాకుండా ఆ ఏడుపుముఖం తోనే నేను పోలీసుల ముందుకొచ్చినట్లయితే వారికి అనుమానం కలిగేదనుకొంటాను ?"

"ఇప్పటికయినా, కలగలేదని కాదు. మన మేదో, ముఖ్యమైన సంగతిని దాచి పెడుతున్నామని, సుందరంగారి అభిప్రాయం. అది నిజం కూడాను. కానీ నిజం చెప్పేసి, దోవనపొయ్యే కద్దినాన్ని నెత్తిమీదికి తెచ్చుకోడానికి మన మెప్పుడూ సిద్ధంగా లేము"

"అవును" అన్నది మంజరి.

ఓ నిమిషం ఆగి ఏదో అడగబోయి తక్కున ఆగిపోయిం దావిడ.

"ఏమిటి?" అన్నాడు చలపతి.

"కల్యాణి హత్యకు గురించి, మీకు ముందే తెలుసు నన్నారు గదా! పోనీ మాట మాత్రమన్నా నాతో అనలేదేం చలపతి?" అన్నది మంజరి.

"తెలుసునంటే అన్ని సంగతులూ, తూచా తప్పకుండా తెలుసునని కానే కాదు. కల్యాణికి సహజ మరణం రాదనీ, ఎవరో ఒకరు హత్య చేస్తారనీ నాకు చాలా కాలం కిందటనే తెలుసు. కానీ ఇంత త్వరగా జరుగుతుందని నేననుకోలేదు. కల్యాణి మీద నాకు ఎలాంటి సానుభూతి లేదుగాని, కనీసం నీ మెహర్బాని కోసమయినా, ఈ సంగతి ముందుగా నీకు నేను చెప్పి ఉండవలసింది"

దురదృష్టవశాత్తూ నేను పరధ్యాన్యంగా ఉన్నాను. అతడు కనుపించాడు గానీ, నేనే గుర్తుపట్టలేకపోయాను. మనస్సులో ఏదో మూల సన్నని అనుమానం మెదులుతూనే ఉన్నది. అయినా మనిషిని పోలిన మనుషులుంటారనుకొన్నాను. నేను సరిగా అంచనా వేయనందువల్ల ఈ ఘోరం జరిగిపోయింది. ఇన్నిటికీ కల్యాణికి ఈ భూమ్మీద గింజలు లేవు. దాటిపోయింది" అని అని నిట్టూర్చాడు చలపతిరావు.

మంజరి నిలువునా చలించిపోయింది. రక్తమంతా వోడ్చుకు పోయిన దానిలా నీరసంగా సోఫాలో పడుకొన్నది. ఒక చెయ్యి ముఖం మీదుగా రెండవ ప్రక్కకు వేసుకొన్నది. మరో చెయ్యి కింద్కి వేళ్ళాడు తున్నది.

"ఇన్ని సంగతులు తెలిసి కూడా తెలియనట్లుగా నువ్వేలా ఊరుకో గలిగిందీ నాకు అర్థం కావడంలేదు చలపతీ," అన్నది మంజరి.

"చెబుతాను. నువ్వు లేచికూచో" అన్నాడు చలపతి. "తాయారును పిలిపించి, ఈ ఛండాలమంతా సర్దించుముందు. దీన్నిలా చూస్తూ నువ్వు స్తిమితంగా ఉండలేవు."

"అబ్బ! చచ్చిపోతే బావుండుబాబూ," అని విసుక్కుంది

మంజరి. నాకు నీరసంగా ఉంది. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లనిపిస్తున్నది దాన్ని పిలిచి వీటిని తీయమని చెప్పు.

"ప్చ్" అని పెదవి విరిచాడు చలపతి. "ఆ అదృష్టము నాకులేదు. నేను వాళ్ళను పిలవను. పిలిచినా వాళ్ళురారు. వచ్చినా నేను చెప్పిన పని చెయ్యరు. ఈ ఇంట్లో నా మాట కేపాటి విలువున్నదో నాకు తెలుసు. కనక నువ్వేపిలిచి, నువ్వే వాటిని సర్దించు."

సమయం చూచుకొని, చలపతి తనను కుమలబొడుస్తున్నా డని మంజరి ఇప్పుడే గ్రహించింది. అంత నీరసములోనూ, ఆవిడకు పట్టరాని ఆగ్రహం వచ్చింది. రక్తం వేడెక్కి ఝరీ వేగంతో పరువు లెత్తినట్టనిపించింది. చివాలున లేచి కూర్చున్నది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా ఉండటం చలపతి గమనించి నవ్వుకొన్నాడు. ఆ నవ్వునుచూసి మంజరి మరీ రేగిపోయింది.

"నే నన్నది అబద్దమా?" అన్నాడు చలపతి.

"ఆc"

"చూదాం" అని బెల్ నొక్కాడు!

"తాయారొస్తుంది. నువ్వలానే చూస్తూ ఉండు ఏం జరుగు తుందో"

తాయారు వచ్చి, మంజరివేపు తిరిగింది.

"ఈ గ్లాసులూ, సోడాల సీసా పట్టుకెళ్ళు తాయారు :" అన్నాడు చలపతి.

తాయారు ఆమాటలేమీ విన్నట్లులేదు. మంజరి ఏమం టుందా-అన్నట్లు ఆమెవేపే చూస్తూ నిలుచుంది.

"తీసికెళ్ళవే! నాకు కాఫీ పట్టుకురా," అన్నది మంజరి.

"నాకు టీ!" అన్నాడు చలపతి తాయారు వెళ్ళాక -

"ఇదీ వ్యవహారం!" అన్నాడు చలపతి.

ఈ ధోరణిని మార్చాలను కొన్నది మంజరి.

"వ్యవహారం సరే !నువ్వసలు సంగతి దాచేస్తున్నావు" అన్నది మంజరి.

"ఏదది?"

"ఈ విషయాలన్నీ ముందుగా తెలిసికూడా నాతో చెప్ప

కుండా దాచుకోగలగడానికి-"

"అదా!" అని నవ్వాడు చలపతి. "నేనో సిగరెట్ కాల్చు కుంటాను. నువ్వూ అంటించు" అని సిగరెట్ ముట్టించి, గుప్పు మని పొగ వదిలాడు చలపతి. "ఇంకో రెండు మూడు వారాల పాటు, నీ ఎదట నేనిలా సిగరెట్‌ను ధైర్యంగా కాల్చగలను మంజరీ. తరవాత మళ్ళా మామూలయి పోతుంది. కల్యాణి గొడవలో కాలికిక్కావస్తాయి. నా సలహాలు గానీ, సహాయము గానీ అప్పుడంతగా అవసరం ఉండదు. పోనీ, ఈ నాలుగు రోజులన్నా వైభోగం వెలగ బెడదామనుకొని సిగరెట్ కాలు స్తున్నాను.

మంజరి గుండెల్లో మందుగని బద్దలయినట్లనిపించింది. అయినా పైకిపొంగలేదు. చాలా మామూలుగా ఉండేందుకు ప్రయ త్నిస్తూ, "ఊఁ చెప్పు" అన్నది మంజరి.

చలపతి నిట్టూర్చాడు.

"కల్యాణి నీకి సంగతులన్నీ చెప్పే ఉంటుందను కొన్నాను."

"చెప్పలేదు."

"అని నాకిప్పుడు తెలుసు. మీ ఇద్దరి మమేకమూ చూసిన వారెవ్వరూ అలా అనుకోరు, నీకు చెప్పకుండా కల్యాణి దాచు కొన్నదేమీ లేదన్న విశ్వాసము నీకూ ఉన్నది. ఆ విశ్వాసాన్ని చెదర గొట్టడం నా అభిమతం కాదు. కల్యాణి, తన సంగతులన్నీ నీకు చెప్పినా చెప్పకపోయినా, నా కొచ్చే నష్టమేమీ లేదు. కానీ, చెప్పదనీ, చెప్పిఉండదనీ, నాకు గట్టిగా తెలుసు?

"ఏం మనుషులో బాబూ? నాకు పిచ్చెత్తి పోతున్నది." అన్నది మంజరి, తలను గట్టిగా నొక్కుకొంటూ.

ఈమాట చలపతి మీద అమోఘంగా పనిచేసింది. కల్యాణి పట్ల మంజరికిగల విశ్వాసం దిగజారుతున్నదని అతను గమని చాడు. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో చెప్పుకుపోసాగాడు.

"నేను సుందరం గారితో అన్నమాటలన్నీ అబద్ధాలుకావు కల్యాణికి సంబంధించినంత వరకూ మనకు ప్రమాదం కలగని మేరకు - నేను నిజమే చెప్పాను. కల్యాణి మద్రాసులో అడుగ

పెట్టేనాటికి, నువ్వాపేరుకూడా వినివుండ వనుకుంటాను. అప్పటి నుండి నాకావిడ తెలుసు తెలుసునంటే - అలా ఇలా కాదు: చాలా గట్టిగానే తెలుసు. ఆవిడతో కొన్ని రాత్రులు నేను గడిపానంటే నువ్వు నమ్మవు. నేనేకాదు — నాకన్నా అధములు, ... ఆవిణ్ని అనుభవించారు. కొన్ని మాసాలపాటు కల్యాణి శరీరం అమ్ముకొనే జీవించింది...."

"మరి మీ రిద్దరూ—ఎప్పుడూ—అంత పరిచయం ఉన్న వారిలాగా వుండరేం ?" అన్నది మంజరి.

"ఉండలేదు. అలా ఉండటం కూడా సాధ్యం కాదను కొంటాను. ఎందుకంటే - ఈ పదేళ్ళలోనూ, మా ఇద్దరి పరిస్థితులూ మారాయి. కల్యాణి తారాపథాని కెగబ్రాకింది. డబ్బున్న పురుగులు ఆమె చుట్టూ తిరగసాగాయి. లక్షలు పిండి, లక్షలు ఖర్చుచేసింది. ఆమె రూపాయికి కాసీ విలవ వున్న సందర్భాలు కూడా ఉన్నాయి. కానీ నేనలా కాడే! అప్పటికి ఇప్పటికి నేను దిగజారిపోయాను. నీ దగ్గిర ఊడిగం చేసుకొంటూ, పొట్టపోసుకుంటుకొన్నాను. అలాంటి వాడిమీద గౌరవం ఉండవలసిన పని లేదు. పైగా అంతో ఇంతో కసికూడా వుంటుంది. కల్యాణి పగ ఎలాంటిదో నాకు తెలుసు. నా మీద కసితో, నన్ను అవమానించాలన్న ఉద్దేశంతోనే ఆవిడ నీతో స్నేహం చేసింది. మీ రిద్దరూ కలిసి, నేను కుళ్ళిపోయే మాటలన్నారు. నా వ్యక్తిత్వం ధ్వంసమయి పోయేలాగా ప్రవర్తించారు. ఏ మాత్రం అవకాశం దొరికినా, నన్ను అవమానించ డానికే కల్యాణి ప్రవర్తించేది" ఒకప్పుడు – తనుడిక్కూ మొక్కూ లేకుండా వున్నప్పుడు – ఓ పది పారేసి ఆవిడతో ఓ రాత్రల్లా నే నున్నాను. అదీ ఆవిడకి కసీ! అదీ ఆవిడకు పగ! అందుకోసం అస్తమానం నన్ను కాకిలాగ పొడుస్తూ ఉండేది. మానాభిమానాలు వొదులుకొన్న ముండమోపిని గనక, ఇవన్నీ దిగమింగుకొన్నాను —.... నా అసమర్థత కల్యాణికి తెలుసు. ఆ బలహీనతకు ఆవిడ ఎక్స్‌ప్లాయిడ్ చేసింది. నేను చచ్చినట్టు ఊరుకున్నాను. సరే! చనిపోయిన మనిషిని గురించి దూషణగా అనగూడదనుకో.... జరిగిందిదీ!" అన్నాడు చలపతి.

మంజరికి, గతమంతా, ఛటుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది. అనేకసార్లు చలపతిని గురించి కల్యాణి తనతో మాట్లాడింది. తన పగతీర్చుకోవడం కోసం చలపతి మీద ఇవన్నీ కల్యాణి కల్పించి చెప్పిందో లేదో తనిప్పుడు రుజువు చేసుకోలేదు. ఒకవేళ కల్యాణి లేదన్న ధైర్యంతో చలపతే ఇదంతా పోగుచేసి చెబుతున్నాడేమో తనకు తెలీదు. ఇందులో ఏది నిజమన్నది-ఆ పరమేశ్వరునికే తెలియాలి ?

"నువ్వీ మాటలనేవరకూ కల్యాణి చాలా యోగ్యురాలను కొన్నాను చలపతీ!" అన్నది మంజరి.

"యోగ్యురాలే. నేనూ కాదనడం లేదు. నా కామె నచ్చనంత మాత్రాన చెడ్డదని నేననను. కల్యాణయినా, అసహజంగా ప్రవర్తించిందనడం న్యాయం కాదు. చిన్నప్పుడు నిన్నష్టకష్టాలు పెట్టిన వాళ్ళిపుడు నీ దగ్గరకొస్తే నువ్వు వారిని గౌరవించవలసిన అవసరం లేదు. పైగా చిత్రహింసలు పెట్టటం కూడా సబబే నంటాను. దురదృష్టవశాత్తూ నేను రేపు గొప్పవాణ్ణయిపోయాననుకో-నా దగ్గర లక్షలు చేరాయనుకో. చిన్నప్పుడు నన్నవమానించిన వారెదురైతే పగ తీర్చుకొని తీరతానుగానీ మానను. అది మానవ స్వభావం. ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. గనకనే నేను కల్యాణిని తప్పుపట్టటం లేదు. కేవలం ఒక వార్త కింద, గతించిన సంగతులన్నీ నీకు చెప్పుకొన్నాను. అదీ సమయం వచ్చింది గనక " అన్నాడు చలపతి.

"ఆవిడ కొక చెల్లెలుండాలిగదా! ఆవిడెలాంటిదీ" అన్నది మంజరి.

చలపతి ఫక్కున నవ్వాడు.

నాకు తెలిసినంతలో కల్యాణికి చెల్లెలంటూ లేదు.

"అరే !"

"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా యధార్థమిదే!" అన్నాడు చలపతి.

"కల్యాణికి నాకూ. ఇంత గాఢ స్నేహం ఏర్పడడానికి-నేను-ఆ చెల్లెల్నా ఉండడమే ముఖ్యకారణం. మరి-నువ్వేమో ఆవిడకు చెల్లెలే లేదంటుంటివి."

"లేదు మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి నీరసంగా. ఏదో రకంగా కల్యాణి నీతో స్నేహం కలపాలి, నా మీద పగతీర్చుకోవాలి. అంటే-తను చెప్పినవన్నీ నువ్వు నమ్మాలి నమ్మాలంటే మీ ఇద్దరి మధ్యా అరమరికలేమీ ఉండనంత సన్నిహితత్త్వం ఏర్పడాలి. అలాంటి సన్నిహితత్త్వం గాలిలోంచి పుట్టుకు రాదు. దానికి వాస్తవిక ప్రపంచంలో గట్టి ఆధారం వుండాలి. ఆ ఆధారమే చెల్లెలు. ఎవరయినా సులభంగా నమ్మదగిన అంశమది. అందుకనే-సేవింతకు ముందొకసారి అన్నాను ప్రతివారికీ తమతో బాటే నశించి పోవలసిన రహస్యాలు కొన్నుంటాయి."

"ఇదంతా ఇంద్రజాలం లాగా ఉన్నదిగదూ?" అన్నది మంజరి.

మంజరి పెదవులు తడుపుకొన్నది.

"బహుశా రెండు మూడు రోజుల్లో నాకు పిచ్చెత్తుతుందను కొంటాను. అలా జరిగినా బావుండిపోను చలపతీ! ఈ కల్మశమంతా సమూలంగా అడుగున పడిపోతుంది. అప్పుడెంత హాయిగా ఉంటుందో" అన్నది మంజరి,

"ఎంత హాయిగా ఉన్నా, మనం దాన్ని అనుభవించలేం" అన్నాడు చలపతి నవ్వుతూ, "ఇంత సుఖాన్ని నే ననుభవిస్తున్నానన్న స్పృహ ఉన్నప్పుడే మనం ఆనందించగలం. స్పృహ తప్పేంతగా సుఖపడటం-ఉన్నా లేకపోయినా వొకటే!"

"నీ మాటలు నాకీ పూట అర్థం కావటంలేదు చలపతీ! అవునుగానీ-కల్యాణి దేవూరో చెప్పావూగాదేం?"

"పోనిద్దూ" అన్నాడు చలపతి.

"కాదు కూడదు చెప్పవలసిందే" అన్నది మంజరి.

చలపతి ఇంకో సిగరెట్ అంటించాడు.

ఓ వకీరయ్యకు పెళ్ళయింది. పెళ్ళాంపేరు కన్నమ్మ, "కుందనపు బొమ్మ". ఫకీరయ్య వట్టి మూర్ఖుడు. మేనమామ ఆస్తంతా కాజేశాడు. అబ్బాయిగారికి 'కొత్తప్రపంచం' తో పరిచయం కలిగించారు.

డబ్బుతో కొనగల దురలవాటులన్ని కొన్నారు.

ఈ మూడేళ్ళలోనూ అబ్బాయిగారు అనేక విషయాల్లో

రాటు దేలారు. "ముక్కాట"లో తాలూకా మొత్తానికి సవాల్. రాజు, రాణీ, రెండు పొడులూ ఉంటే బాలు - చెక్క వొంచే వాడన్న మాటే! ఏ వీధిలో ఏ కొంప ఉన్నదో, ఏ కొంపలో ఏ బాపతు జనం ఉన్నారో అబ్బాయిగారికి క్షుణ్ణంగా తెలుసు. అయిదారు వేలు ఖర్చుపెట్టి ఇద్దరమ్మాయిలకు "కన్నెరికం" కూడా పెట్టారు వారు.

మూడేళ్ళయ్యేసరికి అమ్మడానికేమీ మిగల్లేదు. మామయ్యగారు అప్పటికే వెళ్ళిపోయారు. బాకీలకింద ఇల్లుకూడాపోయింది.

"ఇప్పుడేం చేదాం?" అన్నది కనకమ్మ.

"టౌనుకు పోదామే!" అన్నాడు. పకీరయ్య.

"అయితే పద!" అన్నది కన్నమ్మ.

ఇద్దరూ బస్తీ కొచ్చారు.

పదహేను రోజుల్లో చేతిలో ఉన్న ఆఖరు రూపాయకూడా ఖర్చయిపోయింది.

కన్నమ్మ పస్తులు చేసింది!

పకీరయ్య పస్తులు చేశాడు.

జ్ఞానోదయం కలగడానికింతకన్నా మంచి అవకాశం ఇంకోటి ఉండదు. కన్నమ్మకు జ్ఞానోదయమయింది. పకీరయ్య ఇంకా మాయాజాలంలో పడి కొట్టుకొంటున్నాడు.

అతనికి ఇంటి సంగతి పట్టేది కాదు. ఎప్పుడో గాని ఇంటికి వచ్చేవాడు కూడా కాదు.

వచ్చినప్పుడల్లా ఆ కారణంగా కన్నమ్మని చావగొట్టేవాడు.

"ఇలా ఎంతకాలం భరిస్తావమ్మా!" అన్నాడు రామిరెడ్డి ఒకసారి.

అతను కన్నమ్మ ఇంటి కెదురుగ్గా ఉన్నాడు. మద్రాసులో ఆయనకు ఉల్లిపాయల వ్యాపారం ఉంది.

"మరేం చెయ్యను?" అన్నది కన్నమ్మ.

"నేను చెప్పినట్లు చేస్తావా?" అన్నాడు రామిరెడ్డి.

"ఓ" అన్నది కన్నమ్మ.

ఓ శుభముహూర్తాన రామిరెడ్డి కాపులో మద్రాసు కొచ్చి పడింది కన్నమ్మ.

"నేను నెలకు పదిహేను రోజులైనా ఇక్కడ ఉంటాను. మనకీ ఇల్లు సరిపోతుంది గాదూ?" అన్నాడు రామిరెడ్డి.

వంట గదిదాకా రెండు గదులూ వరండా ఉన్నాయి. ఇంట్లోనే పీళ్ళపంపూ, ఇంటి పక్కన సరుకుల కొట్టూ ఉన్నాయి నెలకు నాలుగు రూపాయల జీతంమీద రెడ్డిగారో పనిమనిషిని కూడా మాట్లాడాడు.

ఓ ఏడాది తర్వాత రెడ్డిగారి మోజు తగ్గింది. కనపడ్డం మానేశాడు.

ఈ పరిణామం కన్నమ్మ ముందుగానే ఊహించింది. తొలి సారిగా పాతికరూపాయలు తీసుకొని, మూడో మనిషికి వొళ్ళప్ప గించిన రాత్రి కన్నమ్మ గుండెలవిసి పోయేలాగా ఏడ్చింది. ఆ డబ్బును అగ్గిపుల్ల గీసి తగలెడదామా అనికూడా అనుకొన్నది. కానీ, రెండు మాసాల ఇంటద్దె, రెండొందలు దాటిన చిల్లరపద్దు, వాకలి బాకీ - వీటిల్లో ఏ వొకదాన్ని తీర్చడానికీ ఈ పాతిక చాలవే! కోపంతో తను వీటిని తగలేసి బావుకొనే దేమిటట?

కన్నమ్మ ఈ వృత్తిలో ఎంత బాగా రాణించిందంటే-ఒక సారి రామిరెడ్డిగారొచ్చి "మీరు రాత్రల్లా ఉంటారా? వెంటనే పోతారా?" అని నిగ్గదీసి అడిగి, అతని దగ్గర డబ్బు వసూలు చేసింది.

అంతవరకూ, కన్నమ్మకు సినిమాలను గురించి ఎలాంటి అభిప్రాయమూ లేదు. కాకపోతే సరసు దెవదన్నా ఆమెను బలవంతం చేస్తే, అతనితోబాటు సినిమా కెళ్ళేది. వాడు బాగున్న దంటే తనూ బాగున్నదనేది, వాడు "దూత్" అంటే, తనూకూడా "ఛఛ" అనేది బస్!

ఒకసారో ఎక్స్ట్రా సప్లయిరు కన్నమ్మకక్కలిశాడు. ఆవిడ వడ్డూపొడుగూ చూశాడు. పలకరించి, చూశాడు. మాట స్వచ్ఛంగా అంటున్నదీ లేనిదీ గమనించాడు.

"సినిమాల్లో వేషం వేస్తావా?" అన్నాడు గళ్ళలుంగీవాడు.

"ఓ" అన్నది కన్నమ్మ.

గళ్ళలుంగీవాడు, ఆమెను స్టూడియోలోకి తీసుకెళ్ళి ఓ చెట్టుక్రింద కూచోమన్నాడు. వెళ్ళి ప్రొడక్షన్ మేనేజర్ను తీసు

కొచ్చాడు. ఈ ప్రొడక్షన్ మేనేజరుకూ, గళ్ళలుంగికి చాలా కాలం నుండి దోస్తీ వుంది. ప్రొ. మే. ఏ కంపెనీలో వున్నా గళ్ళ లుంగీని కనిపెట్టి వుంటాడు. అందుగ్గాను గళ్ళ లుంగీ ప్రొ. మే. క్కావలసిన సరుకును సరఫరాచేస్తూ వుంటాడు.

"ఎలా వుంది ?" అన్నాడు గళ్ళ లుంగీ, మీసాలు మువి పంటితో కొరుకుతూ.

ప్రొ, మే. ముఖంలో సంతోషం కనిపించింది. గళ్ళ లుంగీ పొంగిపోయాడు.

"బాగానే ఉందనుకో" అని ఆగిపోయాడు ప్రొ. మే.

"ఒకటో నెంబరు సరుకండీ !" పేరు కళ్యాణి అన్నాడు గళ్ళ లుంగీ.

"అన్నీ ఒకటో నెంబరు సార్ ! చిలక కొరకని కాయ. గురువుగారికి అర్పిస్తున్నాను .. క్రిందటిసారి కూడా గురువుగారు తక్కువ చూపు చూశారు. ఆవారా, ఈవారా ఈ దఫా చూపిం చాలి" అన్నాడు గళ్ళ లుంగీ.

ప్రొ. మే నవ్వాడు.

"పంపించు చూదాం."

గళ్ళలుంగీ కన్నమ్మ వురఫ్ కల్యాణి దగ్గర కొచ్చాడు.

"ఎప్పుడూ యాసాలెయ్యటం ?" అన్నది కల్యాణి.

"ఇప్పుడే !" అన్నాడు గళ్ళ లుంగీ.

"మరి పదా" అన్నది కల్యాణి.

"దా మరీ !" అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

మధ్యలో అసలు విషయం కాస్తా చెప్పేశాడు గళ్ళలుంగీ.

"నువ్వందరితోటి మంచిగా వుండాలి. ఎవరు ఏంచెప్పినా సరేనంటూ వుండాలి. అప్పుడే పైకొస్తావు. ఈ పెద్ద పెద్ద స్టార్లందరూ అట్టా వొచ్చినోళ్ళే" అన్నాడు గళ్ళ లుంగీ.

"ఓహో !" అన్నది కల్యాణి.

మర్నాడు ఇద్దరు స్టూడియోకి వెళ్ళారు.

మేకప్ రూమ్‌లోగుండా, పెద్ద పెద్ద అడవుల బొమ్మలున్న తడికల వెనక్కు తీసుకెళ్ళాడు గళ్ళలుంగీ.

అక్కడ కూచుని బీడీ కాలుస్తున్నాడు ప్రొ. మే.

"అదుగో ఆయనే దొరగారు! ఈ కంపెనీ మొత్తం ఆయనగారి చిటికెన వేలి చుట్టూ తిరుగుద్ది" అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

"నిజమే," నన్నట్టు చూశాడు ప్రొ, మే.

నమ్మినట్టే చూసింది కళ్యాణి.

పది నిమిషాల తరవాత, కళ్యాణి కుచ్చెళ్ళు సరి చేసుకుంటూ వచ్చింది.

ప్రొ. మే. నవ్వుకుంటూ వచ్చాడు. అందాకా బీడీ కాలుస్తున్న గళ్ళలుంగీ ఆఖరు దమ్ము లాగి, బీడీని అవతల పారేశాడు.

"చెప్పండి! అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

"చెప్పమను!" అన్నది కళ్యాణి.

అతని దయవల్ల కళ్యాణికి ఆ పిక్చరులో వేషం దొరికింది. వేషమంటే పెద్ద బ్రహ్మాండమేమీ కాదు. ఓ రాజుగారికి లేక లేక కొడుకుపుడతాడు. పుట్టాడంటే అందరూ సంతోషించ వలసిందేగదా! ఆ చిన్నారి చిట్టి తండ్రిని వుయ్యాల్లో పడుకోబెట్టి పాటలు పాడతారు. ఆ గుంపులో కళ్యాణి కూడా వుంది. ప్రొ. మే.కు ఇష్టమైన మనిషి గనక కవిగారు, కళ్యాణికి రెండుమూడు డైలాగ్సు కూడా ఇరికించారు.

పోతూ పోతూ వంద రూపాయల రశీదుమీద సంతకంచేసి యాభైరూపాయలు పుచ్చుకున్నాడు గళ్ళలుంగీ.

"మళ్ళా కనిపియ్యమంటారా," అన్నది కళ్యాణి.

"నీ ఎడ్రెసివ్వు, నేనే వస్తాను" అన్నాడు ప్రొ. మే.

గళ్ళలుంగీ బస్సెక్కబోతూ పాతిక రూపాయలు కళ్యాణి చేతిలో పెట్టాడు.

"ఇదేంది?" అన్నది కళ్యాణి.

"అంతే!" అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

"అన్నిటికీ కలిపి పాతికేనా?" అన్నది కళ్యాణి.

"పాతికా నువ్వే తీసుకొంటావా? అందులో ఆరుంబావులా నా కమీషనుంది. దాని మాటో," అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

"కమీషనుమాట నువ్వు ముందు చెప్పలేదు" అని పేచీ

కొచ్చింది కల్యాణి.

"ఊరికే చెయ్యటానికి నువ్వు నా చుట్టానివి కావు" అన్నాడు గళ్ళలుంగీ.

అంతటితో ఊరుకోలేదు. ఇంకో బాణం కూడా విసిరాడు.

"నువ్విలాంటి పేచీకోరువని తెలిస్తే, అసలు వేషమే యిప్పించక పోదునే!"

కల్యాణి గుండె నిజంగానే గతుక్కు మన్నది.

"గమ్మత్తుకన్నా లేవయ్యా! ఈ కాస్తదానికే ఏం ఉలిక్కి పడతావ్!" అన్నది కల్యాణి.

అవి పదిరూపాయలనోటు గళ్ళలుంగీ మీదకి విసిరిపారే సింది. వాడు యింటిదాకా వచ్చాడు. ఆ రాత్రి ఆ యింట్లోనే వున్నాడు.

గళ్ళలుంగీని దాదాపుగా ఆరుమాసాలపాటు భరించింది కళ్యాణి. వాడు పగలల్లా పాండీబజారులో తిరిగి, సాయంత్రానికి యింటికొచ్చేవాడు. వస్తూవస్తూ ఏదన్నా పిక్చర్లో చిన్న వేషమన్నా తెచ్చేవాడు, లేదా కష్టమర్ నన్నా పట్టుకొచ్చేవాడు. ఇవి రెండూ లేనిరోజున కళ్యాణి వాణ్ని రాచి రంపాన పెట్టేది.

వాణ్ని పూర్తిగా వదిలించుకోవడానికి సుమారు ఏడాదికి పైగా పట్టింది కళ్యాణికి. ఈలోగా ఆవిడ చాలా కంపెనీలతో పరిచయాలు ఏర్పాటు చేసుకొంది, ఆ పరిచయాలెలాంటివంటే, వారిలో చాలామంది కళ్యాణికోసం పడి చచ్చేవారు.

"శరీర సుఖమంటే ఏమిటో ఒక్క కళ్యాణి దగ్గరే తెలుస్తుంది!" అన్నాడొక ప్రముఖ రసికుడు ఆ రోజుల్లో.

కావాలన్న వారికి లేదనుకుండా, శరీరం ఇచ్చింది. వారి ద్వారా తనక్కావలసిన పనులన్నీ చేయించుకొన్నది. తన శరీరం చూపి మగవెధవలకు మతులు పోతాయనీ, తన ముఖం చూస్తున్నంతసేపూ వాళ్ళు పిచ్చికుక్కలకన్నా కనాకష్టంగా మారిపోతారనీ, కళ్యాణి అనుభవ పూర్వకంగా గ్రహించింది. వారాతిక్కలో ఉన్నప్పుడు, మెడలు విరిచి చేయరాని పనులు చేయించింది.

"ఆవిడకు నటించడం చేతకాదు. చాతయిందల్లా-" అన్నారెవరో

ఆ సత్యాన్ని కల్యాణి అక్షరాలా ఒప్పుకొన్నది.

"సినిమాను నేను అంటిపెట్టుకొని ఉండటానికి కారణాలు అందరికి తెలిసినవే ! ఇంతకన్నా ఎక్కువ డబ్బిచ్చే పరిశ్రమ ఏదన్నా ఉంటే, నేను వేషాలెయ్యడం మానేస్తాను" అన్నది కల్యాణి.

ఆ దరిమిలా ఆవిడ రామిరెడ్డితో సంబంధా లేర్పరచు కొన్నది. అతనిచేత కంపెనీ పెట్టించింది. అతనికి తోడుగా ఇంకో పదిమంది భాగస్థులను కలిపింది. వారిలో వారికి తంపులు పెట్టింది. ఒకళ్ల నొకళ్ళు నముక్కు చచ్చేలా చేసింది. అందరికీ తనంటే సదభిప్రాయం ఉండేలా చూసుకొంది. ఉన్న పది మందీ "కల్యాణి నా సొత్తే" అనుకొనేలా చేసింది వారు సినిమా అయితే తియ్యలేదు గానీ, కల్యాణి పరిస్థితులు మాత్రం మెరుగయినయి.

పది మందిని ఆకట్టుకొని, పది కంపెనీల్లో చిన్నవేషాలు తెచ్చుకొన్న జీవితంలో రవంత స్థిరపడేనాటికి, ఇంకో బెడద కల్యాణి మెడకు చుట్టుకొంది.

పోయాడనుకొన్న పకీరయ్య మళ్ళా ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అతను కన్నమ్మను చూసి — కల్యాణి అన్న మార్పును పకీరయ్య గుర్తించనే లేదు-హర్షించాడు.

"నువ్వెంత వెధవ్వి!" అన్నది కల్యాణి.

"నిజమే!" అన్నాడు పకీరయ్య. మరి నన్ను పంపించు డబ్బు అన్నట్టు సైగచేసి.

అతని నా మాటన్నాక, పదిరూపాయలిచ్చి. పంపించింది కల్యాణి.

ఈపీడ ఇంతటిలో వదలదని కల్యాణికి తెలుసు.

డబ్బు కావలసినప్పుడల్లా ఎక్కడపడితే అక్కడ వాడు తయారయేవాడు.

ఈ మనిషిని ఇంకెప్పుడూ రానీయ వద్దని కాపలావాళ్ళతో చెప్పింది కల్యాణి పకీరయ్య ఆమెని స్టూడియోలో కల్సుకున్నాడు.

"నీ యింటికి రావాలన్న వాంఛ నాకు లేదు నాకు పరిపడ డబ్బివ్వలే గాని, ఎక్కడికిరమ్మన్నా వస్తాను" అన్నాడు పకీరయ్య.

కల్యాణి కుంగిపోయింది.

"నీకో వెయ్యి రూపాయలిస్తాను, వదిలిపోతావా?" అన్నది కల్యాణి.

"అయితే ఈ రోజునేపోతున్నాను" అన్నాడు పకీరయ్య.

ఆమెకి కావలసింది డబ్బు. ఆ డబ్బు-ఇంతకన్నా సులభంగా వొచ్చే మార్గమంటూ ఉంటే ఈ సినిమాలైను విడిచి పెట్టడానికి తనకేమీ అభ్యంతరం లేదు.

చిత్రరంగంలో, సజావైన మార్గంకన్నా, డొంకతిరుగుడు దోవకు ఎక్కువ విలువ ఉంటుంది. నువ్వెంత గొప్పవాడివైనా నీకక్కడ మంచినీళ్ళు పుట్టవు. నీకో ప్రొడ్యూసరో, డైరెక్టరో, డిస్ట్రిబ్యూటరో, దగ్గరవాడయి వుండాలి. కనీసం, ఒకహీరో గానీ హీరోయిన్‌గానీ, విలన్‌గానీ కమెడియన్‌గానీ, గట్టిగా రికమండ్ చేసివుండాలి.

కల్యాణికి ఆగుపుబిగుపులు మొదటగానే తెలుసు. అంచాతే ఆవిడ మార్గం సుగమంగా ఉంది.

—కల్యాణికో కొడుకున్నాడన్న సంగతి - ఇప్పటికి తెలియని వారు చాలామంది ఉన్నారు. కొంతకాలంపాటు "వాడు నా కొడుకే" అని చెప్పుకొన్నది. ఆ తరువాత "వాడు మా అక్క కొడుకు" అనడం సాగించిందావిడ. కుర్రవాడికి అయిదో సంవత్సరం వచ్చినప్పట్నుంచీ "మా తమ్ముడండీ!" అని వాణ్ని చూపించసాగింది కల్యాణి. జనం—ఇవన్నీ నిజమని నమ్మేరా లేదా—అన్న ప్రశ్నకే తావులేదు. ఆవిడ ఎదుట ఏమీ అనేవారు కారు. చాటున ఏమనుకునేవారో ఆమెకు తెలీదు.

ప్రతి చిన్న విషయాన్ని తన అభివృద్ధికి అనుకూలంగా ఎలా మార్చుకోవడమన్న ప్రశ్నకు, కల్యాణి జీవితమొక పెద్ద జవాబు.

ఆవిడ తొలిసారిగా డాక్టర్ను కన్సల్టు చేసినప్పుడు "మవ్వు తల్లివి కాబోతున్నావు" అన్నాడతను.

కల్యాణి గుండెలు - నిజంగా జారిపోయాయి. ఆవిడకు ముచ్చెమటలు పోశాయి.

"దీనికేదన్నా మార్గముంటే చెప్పండి? ఎంతఖర్చయినా

వే విప్పుకుంటాను." అన్నది కల్యాణి కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ.

ఆ డాక్టరు రెండుచేతులూ ఎత్తి కల్యాణికి నమస్కారం చేశాడు.

ఇంకోరైతే కుంగిపోయి ఉండేవారు. కల్యాణి ధైర్యంతో నిలబడింది. అవిడో లిస్టురాసుకొని, అందులోంచి – తనకోసం వచ్చే వా రెవరో గుర్తులు పెట్టుకొంది. వాళ్ళందరికీ వరసాగ్గా ఫోనుచేసి, తను తల్లిని కాబోతున్నాననీ, ఆ బిడ్డకు మీరే తండ్రు లనీ ఫోను చేసింది. సంతోషించిన వారికన్నా భయపడిన వారే ఎక్కువమంది. వీ రందరికీ సంఘంలో మంచిపేరు ప్రతిష్ట లున్నాయి. పలుకుబడులున్నాయి. కల్యాణి ఈ విధంగా పదిమందిలోనూ ప్రచారం చేయడం ఇష్టం లేనివారు అంతో ఇంతో ఇచ్చి సర్దుకొన్నారు. మిగిలిన వారినుండి ఇంకో మార్గంలో కల్యాణి డబ్బు పిండి పారేసింది।

"రాజన్‌తో పరిచయ మయ్యే నాటికి 'సునీల్‌బాబు'కు అయిదేళ్ళు.

"వీడెవడు?" అన్నాడు రాజన్.

"మా తమ్ముడు" అన్నది కల్యాణి.

"ఓహో" అన్నాడు రాజన్.

ఆ తరువాత అసలు సంగతి కాస్తా రాజన్ చెవిన వేశారు. మొదట్లో రాజన్ నమ్మలేదు.

"కావలిస్తే మీరు విగ్గతీసి అడగండి. అబద్ధమయితే నన్ను చెప్పుచ్చుకు కొట్టండి।"

"అలాగె" అన్నాడు రాజన్.

అతను కల్యాణిని అడిగినప్పుడు ఆవిడ ఒప్పుకోలేదు సరి గదా, రాజన్‌నే ముక్క చివాట్లు వేసింది.

"అసలు మీ మొగజాతే దౌర్భాగ్యపుజాతి. అందులోనూ వ్యాపారస్తులున్నారే-సరేసరి। అదీగాక మనమిద్దరం శాస్త్రోక్తంగా పెళ్ళాడిన భార్యా భర్తలంకాము. నన్ను మీ రెన్నయినా అడగొచ్చును. నేనేం చెప్పినా మీరు అబద్ధమనీ అనొచ్చును" అన్నది కల్యాణి.

"నువ్వు నిజం చెప్పాలేగాని, నే నెందుకు కాదంటాను?" అన్నాడు రాజన్.

"కాదంటారు-నేను మీ పెళ్ళాన్ని కాదుగా?మరి!" అన్నది కల్యాణి.

"రాజన్ ఏదో అనబోయి-ఏమనుకున్నాడో గానీ మళ్ళా ఆ మాటను మింగేశాడు.

"నాకో కొడుకున్నమాట నిజమే! వాడు పోయాడు. ఉన్నట్లయితే—" అన్ని కళ్ళొత్తుకున్నది కల్యాణి.

"నీ అక్క కొడుకని చెప్పావుటగా కొందరికి?"

"మా అమ్మ చనిపోయేనాటికి సునీల్‌కు రెండేళ్ళు. అప్పట్నుంచి వీడు మా అక్క దగ్గిరే పెరిగాడు. ఆమెనే "అమ్మా" అని పిలిచేవాడు. అంతలోకే మావాడు పోయాడు. ఆ బెంగతో దీలా పడిపోకుండా ఉండేదుగ్గాను, మా అక్కా వీడూ చాలా కాలం యిక్కడే వున్నారు. వాడు నా కెంత మాలిమయ్యాడంటే నన్నే "అమ్మ" ననుకొంటున్నాడు, అలానే పిలుస్తున్నాడు. అయి దేళ్ళ పసివెధవ ఎలా పిలిస్తే నేమని నేను పట్టించుకోవడం లేదు."

రాజన్ ఈ మాట నమ్మాడో లేదో భగవంతుడికి తెలియాలి. అతను మాత్రం సునీల్ ప్రస్తావన మళ్ళా తీసుకు రాలేదు.

సునీల్‌ను ఇంకెక్కడన్నా ఉంచాలన్న ఆలోచన ఆ తరువాత గానీ కళ్యాణికి రాలేదు, ఈ వాతావరణంలో ఆ కుర్రవాడుండడానికి కల్యాణి మనస్సు అంగీకరించలేదు. క్షుద్రమైన తన బ్రతుకును, కొడుకునుండి దాచుకోవా లనుకున్నది.

"నా దగ్గరకు పంపు. వాడూ నేనూ కలిసివుంటాం" అన్నాడు పకీరయ్యా.

"ఆలోచిస్తాను" అని సర్దింది కల్యాణి.

అన్నదేగాని ఆవిడకా ఆలోచనేలేదు. పకీరయ్యా ఎంత నీచుడో తనకు తెలుసు. డబ్బుకోసం వాడు హత్యలు చేయమన్నా నిస్సంకోచంగా చేస్తాడు. అలాంటివాడి సంరక్షణలో తన కొడుకుండటంకన్నా తన దగ్గిర వుండటమే నయం! అదీగాక-

తనకూ పకీరయ్యకూ ఉన్న సంబంధాలు మాత్రం ఏమిటి గనక! ఎప్పుడో తాళిగట్టాడు. పారిపోయాడు. తను రాజన్‌తో చేసిన కాపురంలో నాలుగో వంతు పకీరయ్యతో చెయ్యలేదు. వాణ్ని తన కొడుకును పంపడమంటే, అంతకన్నా అనుచితమైన కార్య మింకేది ఉండదు! పకీరయ్యా దగ్గరకు సునీల్‌ను పంపడం సంగతి దేము డెరుగు- కనీసం వాడికంట తన బిడ్డ పడటం కూడా తన కిష్టంలేదు.

ఉన్నట్లుండి ఓ రోజున సునీల్‌ను వెంటతీసుకొని కల్యాణి విమానమెక్కింది. నాలుగో రోజున ఒంటరిగా తిరిగొచ్చింది.

"మీ తమ్ముడేడీ?" అన్నారెవరో.

"అక్కయ్య దగ్గిర వొదిలొచ్చాను" అన్నదికల్యాణి.

ఆ అక్కయ్యెవరో ఎక్కడుంటున్నదో యెవ్వరికీ తెలీదు.

"ఎక్కడ కెళ్ళావేమిటి?" అన్నాడు రాజన్, కల్యాణితిరిగి రాగానే.

"సునీల్‌ను మా అక్కదగ్గర దిగబెట్టివచ్చాను" అన్నదావిడ.

"అదేం?"

"వాడిక్కడుండడం మీ కిష్టంలేదుగా! వాణ్ని చూస్తేనే పామును చూసినట్లుంటుందాయె మీకు. మీ మనసు కష్ట పెట్టడ మెందుకని వాడ్ని పంపించాను."

రాజన్ ఇంకేమీ అనలేదు.

అతనితో అలా అన్నదేగానీ, నిజం అదికాదు. పకీరయ్యకు సునీల్‌ను చూస్తే అరికాలిమంట నెత్తికెక్కుతూ ఉండేది. వచ్చినప్పుడల్లా, ఆ కుర్రవాడ్ని రాచిరంపాన పెడుతూ ఉండేవాడు. రక్తం వడేటట్టు కొడుతూ ఉండేవాడు. ఒకసారి వాడ్ని మెట్లమీది నుండి కిందికి తోశాడు. అందుగ్గాను సునీల్ నెల్నాళ్ళ రోజులపాటు ఆసుపత్రిలో ఉండవలసి వచ్చింది.

"వాడింకా భూమ్మీద నూకలున్నాయి గనక సమయానికి నువ్వొచ్చావు, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వాడి చావు నా చేతుల్లోనే ఉంది" అన్నాడు పకీరయ్య.



ఆ తరవాతనే కల్యాణి తన కొడుకును ఎక్కడికో పంపేసింది.

* * *

అని ముగించాడు చలపతి.

మంజరి. నీరసంగా సోఫాలో లేచికూచున్నది.

"ఊఁ తరవాత?"

"సునీల్ ఏమయ్యాడు?" అన్నది మంజరి ఆదుర్దాగా.

"ఏమవుతాడు మంజరీ! ఏం కావాలో అదే అయ్యాడు. బొంబాయిలో అదేదో హాస్టల్లో ఉంచింది. అడిగినప్పుడల్లా డబ్బు పంపించింది. అల్లారుముద్దుగా పెంచింది. వాడెందుకూ కొరగాని వాడయ్యాడు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి కన్నార్పకుండా అతనికేసి చూడసాగింది.

చలపతి అటూ ఇటూ చూసి "గూఢచారులు" అన్నాడు. సునీల్ చివరికి ఆ ముఠాలో చేరాడు. మన శత్రువులకుఉపయోగ పడే రహస్యాలను సేకరించి, వీరు ఎక్కువ డబ్బుకు అమ్ము తుంటారు. అదో వ్యాపారంగా — చేస్తున్నవారు చాలామంది ఉన్నారు."

మంజరి కళ్ళు భయంతో నిండిపోయాయి.

"ఏమిటి మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి మంజరి భయ పడటం గమనించి.

"ఏమీ లేదుగానీ-నువ్వెప్పుడన్నా కల్యాణి కొడుకును చూశావా?" అన్నది మంజరి.

"ఆఁ ఎర్రగా బొద్దుగా ఉంటాడు. ఎడం చెవిదగ్గరగా పెద్దమచ్చ, మెట్లమీద పడినప్పుడు అయిన గాయం తాలూకుది" అంటున్నాడు చలపతి.

"కళ్లు-పిల్లికళ్లు గదూ?" అన్నది మంజరి.

ఆవిడ ముఖంలో గోటిగాటుకు నెత్తురుచుక్క లేకుండా పోయింది. పెదవులను నాలుకతో తడుపుకొంటోంది.

"అవును" అన్నాడు చలపతి తాపీగా "అతను మీకుతెలుసా మంజరీ!"

అప్పుడెప్పుడో కల్యాణి. నేనూ, ఓ స్టూడియోలో ఉండగా ఓ పిల్లికళ్ళ కుర్రవాడొచ్చాడు. ఇప్పుడే వస్తానని కల్యాణి ఆ కుర్రాడ్ని తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది. మీరా సంగతి చెబుతూంటేనూ ఎందుకో ఈ సంఘటన జ్ఞాపకమొచ్చింది" అన్నది మంజరి,

చలపతి ఇంకేమీ అనలేదు.

20

మంజరి మీద తనకున్న యావత్తు కసినీ తీర్చుకోవడాని కింతకన్నా మంచి విషయం చలపతికి మరి లభించదు. అతనికి వొకటి రెండుసార్లు దెబ్బతీద్దామా అనిపించింది. కానీ ఆ ఆలోచనను అతను అణగదొక్కి పారేశాడు. పగ తీర్చుకోవాలన్న స్వభావం మనిషిలో ఉండటం అతని అభివృద్ధి కెంతమాత్రం దోహదకారి కాదన్న సత్యం. అతను అనేక సందర్భాలలో రుజువు చేసుకొన్నాడు. ముఖ్యంగా సినిమా రంగంలో "ఢీ" అంటే "ఢీ" అనడం బొత్తిగా లాభంలేదు. ఏ నిమిషాన, ఎవరు ఏమవుతారో తెలీదు. ఇవ్వాళ ఎందుకూ పనికిరాడనుకొన్న వాజమ్మ,అమర్నాటి ఉదయానికల్లా ప్రముఖ వ్యక్తయి కూచుంటున్నాడు. ఈ రోజు రాత్రి పది పదిరూపాయలకు వొళ్ళప్పగించి నావిడ, రేపీవేళకు గొప్ప స్టారయి కూచుంటుంది. నిన్న ఒక్క పిక్చరుకు యాభైవేలు తీసుకొన్న డైరెక్టరుకు రేపు మంచినీళ్లు పుట్టకపోతే ఆశ్చర్యం లేదు. ఇదేమిటన్న ప్రశ్నకు జవాబు లేదు. ఇదింతే.

మంజరిని తక్కువ అంచనా వేయడం పొరపాటని, చలపతి కేనాడో తెలుసు. తన శత్రువును గురించి సరైన అంచనా వేసుకోలేనివాడు, పోరాటంలో ఛస్తే విజయాన్ని సంపాదించుకో లేడు. ఆవిడకున్న పరపతి కూడా తక్కువదికాదు. ఇప్పటికయినా మంజరి కొచ్చిన చిక్కులేమీలేవు.పోలీసులు తమ వృత్తిధర్మంగా

అందరితోపాటు మంజరినీ కూడా అనుమానించారు. రేపోఎల్లుండో నిజం తెలియకపోదు. మంజరి మీదున్న అనుమానం రహితం కాకనూపోదు. ఉన్న చిక్కల్లా అసలైన హంతకుడు పట్టు పడటంవరకే! ఆదేదో ఈ సరికే ప్రారంభమయింది. పోలీసు కుక్కలకోసం కబురు వెళ్ళింది కూడాను.

ఈ కొత్త భాగ్యానికిగాను తను మంజరిని నొక్కి పారేయడం సబబు కానేకాదు. సమయం చిక్కినప్పుడు తనను నామరూపాలు లేకుండా మంజరి చేయగలదు.

"ఏమిటాలోచిసున్నావు?" అన్నది మంజరి.

చలపతి సిగరెట్ వెలిగించాడు.

అంతలోనే ఫోన్ మోగింది.

"చూడు" అన్నది మంజరి.

చలపతి లేచి రిసీవర్ అందుకొన్నాడు, "హలో" అని, అవతలనించే మాట్లాడే గొంతు విని నిర్విణ్ణు డయిపోయాడు. ఒక్కసారిగా అతనిలో వచ్చిన మార్పుచూసి, మంజరి జావలాగా జారిపోయింది.

"ఎవరు?" అన్నది మంజరి పొడారిపోయిన గొంతుకతో. "మళ్ళీ పోలీసులుగానీ"

చలపతి మౌత్‌పీసుకు చెయ్యడ్డుపెట్టి "కాదు మంజరీ! పకీరయ్య" అన్నాడు.

మంజరి కళ్ళు భయంతో ఎరుపెక్కిపోయాయి.

"ఏదో మాట్లాడేసెయ్యి. అంతే!" అని సోఫాలో, బారుగా పడుకొని, ముఖాన్ని చేతులతో కప్పేసుకొన్నది.

ఈలోగా అవతలనించి "హలో హలో హలో" అని ఒకటే గోల. చలపతి కింకేమీ తోచలేదు. మౌత్‌పీసుకు అడ్డున్న చెయ్యితీసి "చెప్పండి" అన్నాడు.

"హలో అని ఇంతసేపాగారేం? సరే — మీరూ, మంజరీ ఓసారి కల్యాణి ఇంటికి రండి! డాక్టరు పరీక్ష అయిపోయింది. అనుమానితుల్లో కొందర్ని అరెస్టు చేశాం. ఇంకొందరి కోసం వెదుకుతున్నాం" అన్నది అవతలి గొంతు.

"మంజరి రాలేదు నే నొక్కణ్ణీ వస్తాను. సరిపోదా?"

అన్నాడు చలపతి.

"ఏమిటది?" అన్నది మంజరి లేచి కూచునీ.

చలపతి మౌత్‌పీసుకు మళ్ళా చెయ్యడ్డు పెట్టాడు.

"పకీరయ్య- నిన్నూ నన్నూ రమ్మంటున్నాడు. అడ్రసు కూడా చెప్పాడు. మనతో ఏదో మాట్లాడాలిట. వెంట ఎవర్నీ తీసుకురావద్దనీ, వొంటరిగా రమ్మనీ అంటున్నాడు. నీవు రాలేవన్నాను" అన్నాడు చలపతి.

"నువ్వూ పోవాకు చలపతీ!" అన్నది మంజరి.

ఈలోగా అవతలనించి పోకటే పిలుపు.

"మీ ధోరణి చూస్తుంటే ఏదో కుట్ర చేస్తున్నట్లుగా ఉన్నది. అడిగిందానికి సమాధాన మివ్వడానికి ఇంత ఆలస్యం దేనికీ?" అన్నాడు పోలీసాఫీసరు.

"మరేం లేదండీ! మీరు చెప్పిన సంగతులు మంజరిగారికి చెపుతున్నాను.... ఆమె బాగా తీసిపొయ్యారు. తను రాలేననీ, మీకు ప్రత్యేకంగా చెప్పమన్నారు.... సరే! అలాగే!" అని ఫోను పెట్టేశాడు చలపతి.

పదినిమిషాలకల్లా పోలీసువాను రావడం మంజరి చూసింది.

"మళ్లా పోలీసు లొచ్చారు" అన్నదావిడ విహ్వల స్వరంతో.

"వస్తారు. ఈ గొడవ ఏదో విధంగా తీరిపోయే వరకూ మనకీ బెడద తప్పదు" అన్నాడు చలపతి. "ఊఁ... బయలుదేరు. బహుశా మనకోసమనే వచ్చుంటారు.... లాభం లేదు, మంజరీ! మన ఇబ్బందులేవీ పోలీసులకు పట్టవు. వాళ్ళ డ్యూటీకి భిన్నం కాకుండా వాళ్లు చూసుకోవాలి గదా!"

తలుపు చప్పుడయింది.

"పోలీసు లొచ్చారు. వాకిలి దగ్గరున్నారు." అంటూ తలుపు తీశాడు చలపతి. అతనన్నది నిజమే! ఇద్దరు పోలీసుల్ను వాకిలి దగ్గర నిలబడి, మంజరికీ, చలపతికీ శాల్యూట్ చేశారు.

"అయ్యగారు రమ్మంటున్నారండీ!"

మంజరీ, చలపతీ నిశ్శబ్దంగా మెట్లు దిగారు. కారులోకూడా ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. మంజరి, కారు కుదుపుకు జోగిపోతూ

ఉంచి, చలపతి పెదవులు ఎండిపోయాయి.

"రండి!" అంటూ తలూపాడు పోలీసాఫీసరు. "మీరింక దహనానికి ఏర్పాట్లు చేసుకోండి. ప్రస్తుతానికింతే? అవసరమయినప్పుడు కలుసుకొంటాను."

"అదేదో నువ్వే చూడు చలపతీ" అన్నది మంజరి.

"అలాగే!" అన్నాడతను, మంజరి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ.

"ఊఁ! డబ్బా?" అన్నది మంజరి సన్నగా నిట్టూర్చి, "నా బాగ్‌లో కీ ఉంది. బీరువాలో డబ్బుంది .. నేనిక్కడే ఉంటాను....నువ్వింటికెళ్ళి పట్టుకురా. నే రాలేను, వోపికలేదు."

"మరీ నీరసంగా ఉన్నారా: ఏమన్నా తీసుకొంటారా?" అన్నారెవరో.

అన్ని ఏర్పాట్లుచేసి తిరిగి వచ్చాడు చలపతి.

"అవును గానీ, అతనెవరో చెప్పగలవా? నీవేపు అదే పనిగా చూస్తున్నాడు" అన్నాడతను.

మంజరి అటు దిక్కుగా చూసింది.

"అబ్బ? భగవంతుడుఇన్ని పరీక్షలు ఎందుకు పెట్టినట్లు చలపతీ? వాడి చూపులు, నన్ను చీలుస్తున్నట్లుగా ఉన్నాయి. వాడు—" అని ఊరుకొన్నది మంజరి.

"అవునవును, కల్యాణి కొడుకు, నువ్వు గుర్తించావో లేదోనని అడిగాను."

"ఈ ఏర్పాట్లన్నీ అతను చేసుకోలేడూ! మనం వైదొలగితే పోదా?" అన్నది మంజరి!

"ఇతను కల్యాణి కొడుకో కాదో కోర్టు తేల్చవలసి వుంది. అది మరో చిక్కులమారి వ్యవహారం. ప్రస్తుతానికి మనం నడుం కట్టుకోకపోతే, కల్యాణి శవాన్ని కుక్కలూ నక్కలూ పీక్కుతింటాయి. ఓపిక ఉన్నా లేకపోయినా, మనమీపని చేయక తప్పదు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరింకేమీ పలకలేదు.

అనుకొన్న పనులన్నీ తు. చ. తప్పకుండా అయ్యాయి. కొన్ని వేలమంది ప్రజలు దోవ పొడుగునా నిలబడ్డారు. శవానికి ముందుగా, మంజరీ చలపతీ నడిచారు.

తలదగ్గిర విప్పు ముట్టించబోయేముందు. ఆఖరి సారిగా కళ్యాణి ముఖం చూసింది మంజరి. ఆ ముఖమిప్పుడు పూర్తిగా రంగు మారిపోయింది. పూల వాసనలు తప్పుకొని, సన్నని దుర్గంధం పైకి లేస్తున్నది. పూలదండల అడుగున, పేగుల కుప్పలు, మాంసపు ముద్దలు, చిత్రవత్తుగా పడి వున్నాయి. డాక్టర్లు పరీక్ష నిమిత్తం కళ్యాణి శవాన్ని కోశారని విన్నదేగాని ఆ దృశ్యాన్ని ఆవిడ ఊహించలేదు. ఇప్పుడు ప్రత్యక్షంగా చూసి, విహ్వలు రాలయింది.

తలదగ్గిర విప్పు పెట్టబోయేముందు మంజరి చేతులు వణికాయి. అంతాదాకా, ఎక్కడో అణిగి మణిగి ఉన్న దుఃఖం కట్టలు తెంచుకొని ఉరికింది. అంత భయంకరంగా, హృదయ విదారకంగా మంజరి ఎప్పుడూ ఏడ్చి ఉండలేదు.

"త్వరగా కానియ్. చాలామంది ఇందుకోసం ఉన్నారు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి, కొయ్యలన్నీ తొలగించి, కళ్యాణి ముఖాన్ని రెండు చేతులలోకి తీసుకొని భోరుమని ఏడ్చింది.

ఎవరెవరో వచ్చారు. మంజరిని ఇవతలికి తీసుకొచ్చారు. ఆవిడ తరపున. ఆవిడ సమక్షంలో, చలపతి విప్పుముట్టించాడు. మంటలు మెలితిరుగుతూ, పైకిలేచాయి. గప్పుమని పొగమబ్బులు కట్టెల్లోంచి శవంమీదుగా పైకిలేచి. శ్మశానమంతటా కమ్మ సాగాయి. ఇంకెవరో వచ్చి ఇంతనూనె చల్లారు. ఈసారి అపు రావుచ మంటూ, శవం మీదికి ఎగబాకాయి. అయిదారు నిమిషాల కల్లా ఒక్కమంటలు తప్ప, ఇంకేమీ కనిపించడంలేదు.

* * *

ముందుగా పోలీసులు పది పదిహేనుమందిదాకా అరెస్టు చేశారు. వాళ్ళందరూ కళ్యాణిని చంపడానికి కారణాలున్నాయి. అయితే వీరందరూ హంతకులని పోలీసువాళ్ళు కూడా అనుకోలేదు. అసలు హంతకుడెవరో తెలుసుకోవడానికి ముందు ఇలాంటి చిల్లర మల్లర పనులు కొన్ని ఎటుకూడి చెయ్యాలి. ఇందువల్ల ఎన్నో ప్రయోజనా లున్నాయి. పోలీసుల దృష్టి ఇంకోవేపు మళ్ళిన కారణంగా, అసలు హంతకుడు, కాస్తంత అజాగ్రత్తగా

ఉండటం సహజం. అలాంటి దశలో అతన్ని పట్టుకోవడం సులభమవుతుంది. ఇంకో శేమిటంటే, చిల్లర మల్లర అరెస్టుల్లో, అసలు హంతకుడికి సంబంధించిన సమాచారం ఒక్కొక్కసారి లభిస్తుంది. ఏమాత్రం ఆమూకీ దొరికినా, డొంకంతా కదపవచ్చు మరి.

ఈసారీ అలానే జరిగింది. పోలీసులు అరెస్టు చేసిన వారిలో పకీరయ్య స్నేహితు డొకడున్నాడు. వాడు హత్య సంగతి చెప్పలేదు గానీ, పకీరయ్యను గురించి చాలా చెప్పు కొచ్చాడు.

"అతని కేమీ పనిలేదు. కానీ చాలా కులాసాగా ఉండే వాడు. ఎక్కణ్ణించో ప్రతినెలా రెండు మూడు వందల రూపా యలు వస్తుండేవి. అప్పుడప్పుడు అతను కూడా మద్రాసు పోతుం డేవాడు. వచ్చేప్పుడు బాగా డబ్బు తెచ్చేవాడు" అన్నా డతను.

"పకీరయ్య సాధారణంగా ఎక్కడెక్కడ వుండేదీ, అతనే చెప్పాడు. నాలుగు రోజులపాటు మద్రాసులోనూ, చుట్టు ప్రక్కలా పోలీసులు గాలించి పారేశారు. ఆఖరికి మంజరి ఇంటి సమీపంలో పకీరయ్యను అరెస్టు చేశారు. ఆ సమయాన పకీ రయ్య దగ్గర ఎలాంటి ఆయుధమూ లేదు.

"అతను అనుమానాస్పదంగా తిరుగుతున్నాడు. అదీగాక- అతనికి నాలుగు గజాల దూరంలో తొమ్మిదంగుళాల పొడవు కలిగిన కత్తి దొరికింది."

పకీరయ్య, కల్యాణిని హత్య చేశాడని పోలీసులు కేసు నమోదు చేశారు. కల్యాణి గదిలోని అడుగుల ముద్రలూ, పకీ రయ్య అడుగుల ముద్రలూ సరిపోయాయి. కల్యాణి గొంతు మీదా, టెలిఫోను మీదా పకీరయ్య వేలిముద్ర లున్నాయి. కల్యాణి అతనికి చేసిన మనీయార్డర్ల వివరాలు, రసీదు నెంబర్లు కూడా పోలీసులు ప్రొడ్యూస్ చేశారు. పకీరయ్య రౌడీ అనీ బ్లాక్ మెయిల్ చేసి సినిమా వాళ్ళను ఏడిపించి డబ్బు పిండుతూ ఉంటాడనీ, తాగుబోతనీ కొన్ని హత్యలలో అతనికి పరోక్షంగా సంబంధాలున్నాయనీ, ఇంకా శతకోటి కార ణాలను పోలీసులు పోగుచేశారు.

ఈ పంకంలోనుంచి బయటపడడానికి దాదాపుగా అయిదారు మాసాల టైం పట్టింది. ఈలోగా మద్రాసు కంపెనీలు అయిదారు బొంబాయి కంపెనీలు మూడూ, మంజరిని కొత్తబుకింగుల కోసం వత్తిడి చెయ్యసాగాయి.

"నా మనస్సేమీ బావోలేదు. నే నిప్పుడే ఏమీ చెప్పలేను నా కొంత వ్యవధికావాలి. నన్ను తొందర పెడితే కాదనాలి సొస్తుంది" అన్నది మంజరి.

"అంటే మీరు సినిమాఫీల్డునుంచి తప్పుకొంటున్నారా?" అన్నాడొకాయన.

మంజరికి ఎక్కడ మండాలో అక్కడే మండింది, ఆవిడ కోపం చూసి ఏం కొంప ముంచుతుందోనని, చలపతి చక్రం అడ్డుపెట్టాడు.

"అబ్బే అదేం కాదండీ! తనకు మనస్సు బావులేదంటున్నా దామెగారు. కళ్యాణి మరణం, మంజరిని బాగా దెబ్బ తీసింది. కోలుకోవడానికి కొంత వ్యవధి ఉంటే మంచిదని నా అభిప్రాయం. మీరీలోగా అన్నీ సిద్ధం చేసుకోండి" అన్నాడు చలపతి.

"కథ రెడీగా ఉంది. మొన్ననే బెంగాల్‌నుండి కొనుక్కొ చ్చాను. ఇతర ఆర్టిస్టులనుకూడా అడిగాను" అన్నాడతను.

"అలాగా!" అంటూ చలపతి ఆ పెద్దమనిషిని ఇవతలికి తీసుకొచ్చి, సున్నితంగా చీవాట్లు వేశాడు.

"అది కాదయ్యా బాబూ! నువ్వు బెంగాల్‌నుండి తెచ్చినా, బొంబాయినుండి తెచ్చినా ఆ కథ మంజరికి నచ్చాలి. ఇది మొదటి పాయింటు. రెండో దేమిటంటే- ఆమె నడక్కుండా మీరు హీరోనుగానీ, ఇతర ఆర్టిస్టులనుగానీ బుక్ చెయ్యడానికి లేదు."

"అదేం." అన్నాడతను దిమ్మెరపోయి.

"ఆదంతే: దాని కిష్టమయితేనే మీరు మంజరిని బుక్ చేసుకోండి. లేకుంటే ఇంకెవరినన్నా చూసుకోండి" అని ఖండితంగా చెప్పేసాడు చలపతి.

ఆ పెద్దమనిషి కాస్సేపు ఆలోచించి ఏమనుకున్నాడోమరి- "వస్తా కలుస్తాను" అని వెళ్ళిపోయాడు.

మిగతా కంపెనీలవాళ్ళు చాలా తెలివిగా వ్యవహరించారు.

"మంజరిగారు 'సరే' నంటే ఇంకో ఆరు మాసాలపాటు ఆగడానికయినా, మా కభ్యంతరంలేదు" అన్నారు వారు.

ఈ విషయాలన్నీ మంజరికి చెప్పినప్పుడు ఆవిడంత ఉత్సాహాన్ని చూపించలేదు.

"ఎందుకొచ్చిన లాయలాస ఇదంతా చలపతీ! ఇప్పుడు మనం కూటికీ, గుడ్డకూ మొఖం వాచిపోతున్నదేమీ కాదు. ఉన్న దాన్ని జాగ్రత్తగా వాడుకొంటే, వాకు సరిపోదా? నాకి సినిమాల మీద బ్రతుకుమీదా రుచి తప్పిపోయింది" అన్నది మంజరి.

"ఓ పని చేద్దాం ఏడాదికో నాల్గు పిక్చర్లకంటే ఎక్కువగా నటించినా ఆరోగ్యం బాగోలేదని ప్రకటించు. డిమాండ్ తగ్గినా రేటు పెరుగుతుంది."అన్నాడు చలపతి.

"సరే! ఏదో కానివ్వండి!" అన్నది మంజరి.

చెత్తాకానీ పిక్చర్సు పదింటిలో పనిచెయ్యడం కన్నా, మంచి సినిమాలు నాలుగు చేతిలో ఉంటే చాలనుకోవడానికిదో కారణం కూడా ఉన్నది. కేవలమూ డబ్బుకోసమని, ప్రతి బాడ ఖోవ్ పిక్చర్లోనూ వేషం వేయడంవలన, డబ్బు కాళ్ళముందు కొచ్చిపడినా, పేరు పోవడం ఖాయం. అటువంటి తుక్కు సిని మాలు నాలుగ్గనక వరసాగ్గా తగిలాయో, ఆ ఆర్టిస్టు గోవిందా! మళ్ళా ఆ చావు దెబ్బనుండి కోలుకోవడానికి నాలుగు రెళ్ళు, ఎనిమిదేళ్ళు పట్టొచ్చు. ఈ లోగా కొత్త జనం వచ్చారంటే మొత్తం కుదేలవుతుంది!

మంజరి తన నిర్ణయాన్ని అధికారయుతంగా ప్రకటించ డానికి నిశ్చయించింది. ఆరేడు మాసాల ఈ మధ్య ఆవిడ పత్రి కలవారితో అంతగా సంబంధాలు పెట్టుకోలేదు. చలపతితో చెప్పి ఫలానా తేదీన పత్రికలవారి సమావేశం ఏర్పాటు చేయమనీ, మంచి పార్టీకూడా ఒకటి ఇద్దామని అన్నది. ఈ లోగా రాజన్‌కు కబురు పెట్టి ఆతన్ని కూడా పిలిపించింది.

"నాకోటి అనిపిస్తున్నదండి! క్షణం విశ్రాంతి లేకుండా రెమ్మొంబవళ్లూ పనిచేసి ఎవర్ని ఉద్ధరించడానికట! ఉన్నదేదో ఉంది. దీనితో ఎలా కాలక్షేపం చేసినా నాకు చాలు. అదీగాక - క్రమంగా నేనీ సినిమా గొడవలన్నీ మానేద్దామనుకొంటున్నాను"

అన్నదావిడ.

"మానేసి?" అన్నాడు రాజన్.

"గృహిణి పదవి చేపట్టదానుకొంటున్నాను"

ఓసారి అటూ ఇటూ చూసి మంజరిని తేలిగ్గా కౌగలించుకొన్నాడు రాజన్.

"మన్వెంత మంచిదానివి మ. జూ!" అన్నాడతను చెవిలో.

మంజరి నవ్వింది.

రాజన్ అక్కడుండగానే పత్రికల వారి సమావేశం జరిగింది. ఇలాంటి సమావేశాల్లో సర్వ సాధారణంగాఅడిగేప్రశ్నలూ వాటి జవాబులూ, శర్మగారు రాసుకొచ్చారు, వాటిని నాలుగైదు సార్లు చూసుకొన్న దావిడ.

శర్మగారు. దాదాపుగా-తను రాసిచ్చిన వాటినే అడిగాడు గానీ, ఇతరులు కాస్తంత పెడకులాగారు. అందులో అపోజిషన్ పార్టీ వారి పత్రిక తాలూకు విలేఖరి, గుడ్లు వెళ్ళుకొచ్చే ప్రశ్న లెన్నో వేశాడు.

"మీకు డబ్బుమీద ఉన్నంతయావ, కళమీద లేదని విన్నాను ఇది నిజమేనా?" అన్నాడతను.

మంజరి భగ్గు మన్నది. ఆవిడ ముఖం కోపంతో గందరించి పోయింది" ఏదో ఫెడీమని చెబుదామనుకొన్నది. ప్రక్కనే ఉన్న చలపతి అడ్డుపడి వాతావరణాన్ని చల్లబరిచాడు.

"మీరు వినలేదని కాదనుకోండి. ఆ మాటకొస్తే మేము కూడా అలాంటి అర్థం వచ్చే మాటలు విన్నాం. ఇహ-వాటి నిజా నిజా లంటారా? అది మేము చెప్పడం బావుండదు; మీ కేది నిజమని తోస్తే అదనుకోండి" అన్నాడు చలపతి.

ఆ కరస్పాండెంట్ అంతటితో వదల్లేదు.

"అలాకాదు. నా తెలివి తక్కువతనంచేత, నేను పొరపాటుగా అనుకోవచ్చు. నిజమేదో మీరు చెప్పడమే బావుంటుంది" అన్నాడతడు.

"మీరిలా అనే అవకాశ మున్నదని నాకు ముందుగానే తెలుసు. మాకై మేమో అభిప్రాయాన్ని మీలో కలిగించడం కన్నా, మమ్మల్ని అర్థం చేసుకునేందుకు మీకు తగినంత అవకాశ

మివ్వడం మంచిదని, ఇప్పటికీ మా అభిప్రాయం?"

"మా అభిప్రాయమంటే?" అన్నాడతను.

"నాదీ, మంజరిగారిది కూడానూ!" అన్నాడు రాజన్.

"ఈ రకంగా మీరు ప్రకటించడంద్వారా. ఇండస్ట్రీలో డిమాండ్ పెంచుకొందామని చూస్తున్నారా?"

"నేను యస్ అంటే, ఇంతకుముందు నాకు డిమాండ్ లేదని, ఇక డైరెక్టుగా ఒప్పుకొన్నట్లవుతుంది" అన్నది మంజరి.

"అంటే, నో అంటున్నారా?"

"కాదు" అన్నది మంజరి. ఇందులో డిమాండు ప్రసక్తే లేదు. నా మీదఉన్న ప్రెషర్‌ను తగ్గించుకోవడంకోసం నాకై నేను కొన్ని నిబంధనలు, నియమాలు, విధించుకొనే ప్రయత్నమిది. నేను వల్లకాదంటున్నా వినక్కుండా. నామీద వత్తిడి చేస్తున్నారు ప్రొడ్యూసర్లు. ఇంతకన్నా మంచిమార్గ మేదన్నా సజెస్టుచేస్తే, నేనీనిర్ణయాన్ని విత్‌డ్రా చేసుకుంటాను."

"అంటే - మీ రడిగినంత డబ్బివ్వగలిగిన చాలా పెద్ద కంపెనీలకు తప్ప - మీరికముందు దొరకరన్న మాటేనా?" అన్నా డింకో కరస్పాండెంట్.

వీళ్ళిద్దరూ ఒక గ్రూపువారే ననుకొన్నది మంజరి..

ఇందులో డబ్బును గురించిన గొడవేమీ లేదు బాబూ! ఇప్పటికే చాలా మందికన్నా, నే నెక్కువ తీసుకొంటున్నాను. ఆ మొత్తం కాస్త ఎక్కువే అయినా - ఇది న్యాయమయిందని కూడా నే ననుకొంటున్నాను. ఇంకా ఎక్కువ డిమాండ్ చేసి పుచ్చుకొందామన్న తలంపు ప్రస్తుతానికి లేదు....ఇందువల్ల— ఆటోమేటిగ్గా రేటు పెరుగుతుందంటారా? అది నా తప్పు కాదు.

మొదటి విలేఖరి 27 వ సారి టుజా ఎగరవేసినవ్వాడు.

"ప్రతి కంపెనీంచి మీరు అందుబాటులో లేకుండా వుండేందుగాను—"

"నా ఉద్దేశం అది కానప్పుడు, మీరు ఆ పాయంటుమీదనే స్ట్రైన్ చేస్తారెందుకని?" అన్నది మంజరి.

"మీ ఉద్దేశమేదో మీరు స్పష్టంగా చెప్పండే మరి?" అన్నాడతను కూడా చిరచిరలాడుతూ. "మామూలుగా మీరు తీసు

కొనే రేటు ఇస్తామని పది కంపెనీలు మీ దగ్గర కొచ్చాయను కోండి—మీరు అందులో ఏ రెండు కంపెనీలో సెలక్టుచేసుకుంటా రనుకోండి. ఆ సెలెక్షన్‌కు బేసిస్ ఏమిటంటారు ?

మంజరి ఉక్కిరి బిక్కిరయి పోవడం చలపతి గమనించి, తనుముందు కొచ్చాడు.

"ఇంతవరకూ, చెప్పని దోషానికి మమ్మల్ని మన్నించ మని వేడుకొంటూ ఇప్పుడు చెబుతున్నాం. మంచి పిక్చరన్నా, ఎక్కువ మొత్తం డబ్బున్నా, మాకు ఇష్టం లేదను కోకండి. మామూలు ప్రొడ్యూసర్లకు దూరంగా వుండడంకూడా మా ఉద్దేశం కాదు. ఆరోగ్యం దృష్ట్యా తన మీద వత్తిడిని కొంతకు కొంత తగ్గించుకోవడం మంజరికి తప్పనిసరయింది. అదీగాక — సినీ పరిశ్రమలలో మళ్ళా నిలవనీర్లు చాలా చేరి పోయింది. ఇది తెట్టలు గట్టి, గవులెత్తి పోతున్నది. కొత్తనీరు రావాలంటే ఉన్న నీరు పోవాలి. ఇది పోవాలంటే —"

మధ్యలోనే రెండో విలేఖరి, చలపతి మాటలకు అడ్డు పడ్డాడు.

"మీరు పరిశ్రమ బాగోగుల్ని గురించి ఉపన్యసించడానికి మమ్మల్ని పిలిచారా ? మంజరిగారి నిర్ణయాన్ని ప్రచారం చేయిద్దా మని పిలిపించారా ?" అన్నాడు ముఖమాటం లేకుండా.

"మంజరిగారి నిర్ణయంమీద, పరిశ్రమ బాగోగులు ఆధారపడి ఉన్నాయనుకోండి. అప్పుడేమంటారు?" అన్నాడుశర్మ.

"నేను ఓ పత్రిక తరపున దాని ప్రతినిధిగా వచ్చాను. నా పాఠకుల కీ విషయాలన్నీ నేను చెప్పాలి. ముందుగా నాకున్న అనుమానాలన్నీ రహితమైతే తప్ప, నేనేమీ రాయలేను. కడుపులో బండెడు కుళ్ళుంచుకొని పైకి "ఓహో" అనడం నావల్ల కాదు..... శర్మగారూ! నేనేదో మంజరి నడగడం, వారుచెప్పడం సరేననుకోండి. మధ్యలో మీ రెండుకు జోక్యం చేసుకోవడం ?" అన్నాడు మెదటి విలేఖరి.

"నువ్వువిషయానికి సంబంధంలేని ప్రశ్నలడుగుతున్నావు" అన్నాడు శర్మ.

"వాటికి జవాబు చెప్పకుండా మంజరిగారు రెఫ్యూజ్

చెయ్యవచ్చు. అది - వారికి నాకూ సంబంధించిన విషయం. నేననే దేమిటంటే, నాకూ అర్టిస్టుకూ మధ్య, మీరెందుకు జోక్యం చేసుకొంటున్నారూ- అని?" అన్నాడతను.

చలపతి ఎవరూ చూడకుండా శర్మకు కన్ను మలిపాడు.

"మరేంలేదు బాబూ! శర్మగారు పార్టీకోసం తొందరపడు తున్నారు అంతే!" అన్నాడు చలపతి.

అందరూ గొల్లుమన్నారు

నవ్వులు చల్లారాక—

"అడగండి బాబూ!" అన్నాడు చలపతి.

"ఇంకేంలేదు, కానివ్వండి" అన్నాడు మొదటి విలేఖరి.

రెండో అతనుకూడా పెదవి విరిచాడు ఏమీ లేవన్నట్లుగా.

"కోపం వచ్చిందా బాబూ?" అన్నది మంజరికూడా రవంత చలించి.

తరవాత, వారందరికీ నమస్కారం చేసిందావిడ.

"మీలో ఏ ఒక్కర్నీ నొప్పించాలని నా ఉద్దేశం కాదు. మీకు లేనిపోని మోటివ్స్ అంటగట్టటం కూడా నా కిష్టం లేదు. అనేక కారణాలవలన నేను మానసికంగా దెబ్బతిన్నాను. అవన్నీ మీకు తెలుసు. అజ్ఞానంవలన నేనేదన్నా పొరబాటుగా చెప్పిఉంటే మన్నించండి. ఉద్రేకంవల్ల, ఆవేశంవల్ల, సాధించేదేమీ ఉండదని నాకు తెలిసినా, ఈ పూట కాస్తంత ఉద్రేకపడ్డా ననిపిస్తోంది. అది కేవలం నా బలహీనత. అందుకు నన్ను క్షమించాలి"అన్నది మంజరి సవినయంగా.

అందరూ "ఫర్వాలేదు, ఫర్వాలే" దన్నారు.

తరవాత పార్టీ జరిగింది. అంతకు ముందేమీ జరగనట్లుగానే అందరూ ఇకయికలు, పకపకలతో గడిపేశారు.

తన నిర్ణయాన్ని గురించి మిగతా పత్రికలన్నీ ఆకాశాని కెత్తేస్తాయనీ, ఆ రెండు పత్రికలూ మాత్రం దుయ్యబడతాయనీ, మంజరి ఊహించింది చలపతికూడా ఆవిడ ఊహను బలపరిచాడు. అయితే అందులో సగమే నిజమయింది. మిగతా పత్రికలన్నీ ఆకాశాని కెత్తకపోయినా, వార్తకు ప్రాముఖ్యమిచ్చి, ప్రకటించనన్నా ప్రకటించాయి. ఆ రెండు పత్రికలూ అసలు

మంజరి పేరే ఎత్తలేదు. ఒక పత్రికలోగావును "త్రినేత్రుడు" అనే పేరుగల వ్యక్తి రాసిన "సూచనలు సలహాలు" అన్న స్కెచ్ అచ్చయింది. అందులో "వర్మ" అనేవాడు "కాకా" పడుతూ పొట్ట గడుపుకోవడం హాస్యధోరణిలో చిత్రించారు. ఆఖరికి వాడికి "పరమ వీరకాకా" అనే బిరుదు ఇవ్వాలని రచయిత సిఫార్సు చేస్తాడు. ఇదీ వృత్తం, ఆ "త్రినేత్రుడు" బహుశా ఆరోజు వచ్చినవాడై ఉండాలనుకొన్నది మంజరి. అందులోని "వర్మ" మన శర్మ అయి ఉండాలన్నది చలపతితో.

"నేనున్న పిక్చర్సు చాలా ఫెయిలయాయే!" అని చూసింది మంజరి.

"కథ బావోలేనప్పుడు మీరు మాత్రం ఏం చేస్తారు?" అన్నాడు భద్రాచలం అనే డైరెక్టరు.

ఈ పంపిణీ మీద మంజరి చాలా మందితో మాట్లాడి చూపింది, ఒకరితో మాట్లాడినట్లు ఇంకొకరితో మాట్లాడలేదు ఒకరికి చెప్పిన కారణం, ఇంకొకరికి చెప్పలేదు.

ఈ కారణాలన్నీ ఎదటివారు నమ్మారో లేదో నన్న సందేహం ఆవిడకు రాలేదు. ఆవిడ ముందు ప్రతివారూ తలలూపిన వారే! ఆవిడన్న ప్రతిదానికి 'యస్' అనేవారే!

మంజరికి బదులుగా, చలపతికి అనుమానం కలిగింది. చాలామంది లౌక్యం కోసం తలలూపే వారేతప్ప ఈ కారణాలేవీ ఎక్కువమందిని నమ్మించలేదని అతను రుజువు చేసుకొన్నాడు. ఎందుకైనా మంచిదని, అత నీ లోగా, మంజరిని సంప్రదించి, మేహతాతో మాట్లాడటం ఉత్తమ మనుకొన్నాడు.

"అవసరమా?" అన్నది మంజరి.

"మరి కాదా?" అన్నాడు చలపతి.

"మనమెంత గింజుకచచ్చినా పిక్చర్‌కు ఫైనాన్సు చేస్తున్న వాడు, డిస్ట్రిబ్యూటరే! అతను స్థానంలో వున్నంతకాలం, సమస్త గ్రహాలూ, అతనిచుట్టూ ప్రదక్షిణం చేయక తప్పదు. మనం దానికి అతీతులం కాదు కాబట్టి-" అన్నాడు చలపతి.

"అయితే నేను వెళ్ళరానా?" అన్నది మంజరి.

చలపతి కాస్సేపు ఆలోచించాడు.

"నువ్వెళ్ళకు, అతన్నే ఇక్కడకు పిలిపించు లేదా ఫోన్‌లో మాట్లాడు. అప్పటికీ పని గాకపోతే చూసుకొందాం" అని సలహా ఇచ్చాడు చలపతి.

మెహతా రానూ వచ్చాడు, మంజరి అతన్ని అడగనూ అడిగింది. అతను కాస్సేపు ఆలోచించి, 'రైటే' అన్నాడు. 'అయితే ఇంకో షరతు కూడా చేర్చు' మన్నాడు.

"తప్పకుండానూ, ఏమిటది?" అన్నది మంజరి.

"ఫలానా కంపెనీ డిస్ట్రిబ్యూట్ చేసే సినిమాల్లో తప్ప వేషాలెయ్య నను" అన్నాడు మెహతా.

మంజరి పలుకలేదు.

"నా దగ్గరకొచ్చే కంపెనీలకూ్కడా నే నిదేమాట చెబుతాను. ఫలానా మంజరిని బుక్ చెయ్యమనీ, ఆవిణ్ణు బుక్‌చేస్తే ఇంత ఎమౌంట్ ఇస్తాననీ అంటాను. ఇది ఉభయ తారకంగా ఉంటుంది" అని బేరం చేశాడు మెహతా.

ఈ బేరానికి మంజరి కూడా వొప్పుకొన్నది, మెహతా వెడతా నన్నాడు. "సరే వెళ్ళ' మన్నది మంజరి. ఆవిడ ఉండమంటే ఉండిపోదామనుకొన్నాడు మెహతా. తనంతట తానుగా అడిగితే తప్ప, లేకపోతే ఉండమని అడగనే కూడదనుకొన్నది మంజరి.

మెట్లు దిగుతూ కూడా "మరి వస్తాను" అన్నాడు మెహతా.

"అలాగే, వెళ్ళిరండి!" అని నమస్కారం చేసింది మంజరి లోపల నవ్వుకొంటూ.

ఈ వొప్పందానికి కట్టుబడి ఉండడంలో ఎవరి కారణాలు వారికున్నాయి. మెహతా లాంటి డిస్ట్రిబ్యూటర్ తన గుప్పిట్లో ఉండటం ఎంత అవసరమో మంజరికి తెలుసు. సంవత్సరానికి పాతిక పిక్చర్లొప్పుకొని, పాతిక పాతికలు తీసుకొనే దానికన్నా, నాలుగో అయిదో వొప్పుకొని, నాలుగొకట్ల నాలుగో - నాలుగు పాతికన్నరలు ఆరో. తీసుకోవడం నయంకాదా!

మెహతా కూడా కేవలం స్వార్థంతోనే ఇందు కొప్పుకొన్నాడు. ఎవ్వరూ అడగలేదు గానీ, అడిగినట్లయితే అతగాడు

స్పష్టంగా చెప్పేవాడు కూడానూ!

మంజరికున్న డిమాండ్ ఎవరూగానీ దాయడానికి సాధ్యమయ్యేది కాదు. మిగతా హంగుల్లో ఎలాంటి లోపమున్నా, మంజరి ఉంటే అవన్నీ కప్పబడిపోతాయి. అదేదో తమిళపిక్చర్. పరమబోరుగా ఉంది. తుక్కు కథ. బేవార్స్ పాటలు. అందులో మంజరి ఉంటుందన్న దొక్కటే తన ధైర్యం. ఏమయితే అదే అవుతుందని ఫైనాన్స్ చేశాడు, చచ్చేట్టు పేచేసింది. అంటే ఏమిటన్నమాటా! కొంత కాలంపాటు, మంజరికి వల్లమాలిన డిమాండ్ ఉంటుందన్నమాట. కేవలం ఆవిడ పేరు టైటిల్సులో చూసి, జనం చప్పట్లు కొడుతున్నంతకాలం ఆవిడమీద పెట్టిన పెట్టుబడికి ఢోకాలేదు. తనక్కావలసింది కూడా ఇదే!

తన దగ్గర కొచ్చిన ప్రొడ్యూసర్లందరకూ మెహతా వొకే రకమైన సమాధానం చెప్పేవాడు.

కథ నచ్చింది, పాటలు బావున్నాయి. మీ హీరోయినెవరో చెప్పండి" అనేవాడు మెహతా.

"ఫలానా" అన్నాడనుకోండి ప్రొడ్యూసరు.

వెంటనే మెహతా పెదవి విరిచేవాడు.

"అయితే నేను లక్షకన్నా ఎక్కువ పెట్టలేను. నాకు ధైర్యం చాలదు. ఇంకెవరన్నా ఎక్కువిస్తానంటే బొమ్మ వారి కిచ్చుకోవచ్చు" అనేవాడు.

ఏ అయిదారో లకారాలో ఇస్తాడనుకొన్న డిస్ట్రిబ్యూటరు, ఇలా అనేసరికి ప్రొడ్యూసరు గుండెలు జారిపోయేవి. అతనికేమీ చెయ్యడానికీ పాలుపోక బెంబేలెత్తిపోయేవాడు. 'పాహిమాం' అంటూ డిస్ట్రిబ్యూటర్ ముందు సాష్టాంగ పడిపోయేవాడు.

అప్పుడు తన మాయసంచి విప్పేవాడు మెహతా.

"మీరు మంజరిని బుక్ చేసుకోండి, ఓ లక్ష రూపాయలు బ్యాంకులో వేసుకోండి. నేను స్వయంగా దగ్గరుండి మీకు బొమ్మ తీయించి పెడతాను. మీ రూపాయి మీరు తీసుకోండి, నా పావలా నాకు పారేయండి" అనేవాడు మెహతా.

"మంజరికన్నా బాగా చేసేవాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు గదా?" అన్నారనుకోండి ఎవరన్నా. మెహతా వెంటనే జవాబు

చెప్పేవాడు. "చిట్టినాన్నా! మంజరి బ్రహ్మాండంగా యాక్ట్ చేస్తుందన్న నమ్మకం నాకులేదు నన్నడిగితే ఆవిడసలు ఆర్టిస్టే కాదంటాను. కానీ జనానికి ఆవిడ కావాలి. ఆవిడ ముఖం కని పిస్తే, నవ్వితే, చెయ్యి ఊపితే ప్రజలు విరగపడి పోతున్నారు. మరి నన్ను చావమంటావా?" అనేవాడు మెహతా.

మంజరి దగ్గర కెడితే, ఆవిడ విషమ షరతులన్నీ పెట్టేది.

ఈ షరతులన్నింటికీ ప్రొడ్యూసరు వొప్పుకొని, మంజరి చేత సరేననిపించుకొని మళ్ళా డిస్ట్రిబ్యూటర్ దగ్గరకొచ్చి నప్పుడు, పద్మవ్యూహం ప్రత్యక్షమయ్యేది. ఏయే ఖర్చులు ప్రొడ్యూసరు భరించాలో వేటిని డిస్ట్రిబ్యూటర్ పెట్టుకొంటాడో ఉమ్మడిగా పెట్టవలసిన ఖర్చులేవో, ఏయే దశల్లో, ఎంతెంత డబ్బు ఇవ్వడం జరుగుతుందో, పబ్లిసిటీ ఖర్చులు ఏపాటి ఉంటాయో, ఇవన్నీ చర్చించుకొనేవారు. నిజానికి ప్రొడ్యూ సరు ఆ దశలో అనడానికేమీ ఉండదు. ఎందుకంటే - సినిమాకని తెచ్చిన డబ్బులో సగ భాగం అప్పటికే అయిపోయి ఉంటుంది. మిగిలిన సగం తీసుకొని ఊరెళ్ళడానికి చిన్నతనం. ఆ డబ్బుతో సినిమా తీయడమూ సాధ్యంకాదు. అంచేత పద్మవ్యూహంలోకి ఇష్టమున్నా, లేకపోయినా ప్రవేశించక తప్పదు. ఉక్కిరిబిక్కిరి కాక తప్పదు చాలామంది ఆ లోపల ఇమడలేకా, బయటకు రాలేకా. ఉడ్డు కుడిచి అక్కడే దారుణంగా నశించిపోగా, చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే ఎలాగో తప్పుకొని బయట పడగలుగు తున్నారు. ఇక విజయం సాధించిన వారిని, వేళ్ళమీద లెక్క బెట్టవచ్చు. పిక్చర్ తీసి నష్టపోయిన వాడూ, బోలెడన్ని లాభాలు తీసినవాడు కూడా ఒకే స్థాయిలో ఉన్నారు, ఇదెందుకు జరుగు తుందో అందరికీ తెలుసు. కానీ, ఏ వొక్కరూ ఆ కారణాలను తొలగించేందుకు పూనుకోవడం లేదు. ప్రతివారూ తన కెందు కనుకోవడం వల్ల సంవత్సరాల పర్యంతం, ఈ విధానం అవిచ్ఛి న్నంగా సాగిపోతూ ఉంది!

21

మంజరి నిర్ణయం ఆవిడ కెంతగా ఉపయోగ పడిందో, అంతకన్నా ఎక్కువగా ఆవిడ విరోధుల కుపయోగించింది. పని గట్టుకొని, విరోధులంతా ఏకమయి, ఆమెను గురించి చిలవలూ పలవలూ అల్లి ప్రచారం చెయ్యసాగారు. ఇలాంటి పుకారులు ఎంత వేగంగా వ్యాపిస్తాయి. అనుభవమున్నవారికి గాని తెలీవు.

మంజరికి చిన్నా పెద్ద తారతమ్యం పోయిందని, తోటి ఆర్టిస్టులను పురుగులను చూసినట్లు చూస్తున్నదని, ప్రొడ్యూసర్లను కుక్కను విదిలించినట్లు విదిలించి పారేస్తున్నదని ప్రచారం సాగించారు. ఆవిడకు తల బిరుసు తనం పెరిగిందన్నారు. కళ్ళకు పొరలు కమ్మాయన్నారు. తన అభివృద్ధికి కారణమైన వారినే తూలనాడు తున్నదని, ప్రేక్షకులకు విరసిస్తుందని అనేశారు.

ఈ ప్రచారం మంజరిదాకా వచ్చినప్పుడు ఆవిడ ఎంత కలవరం చెందింది.

'నా జాతకం బావోలేదు చలపతీ! నా మంచితనం మట్టిలో కలిసిపోతున్నది. నేనేమన్నా నలుగురూ అపార్థం చేసుకుంటు న్నారు' అని వాపోయింది మంజరి.

చలపతి ఏమీ అనలేదు.

"దీనికెవరు కారణమంటావ్ చలపతీ?" అన్నది మంజరి.

"మీకు నిజంగా తెలీదా?" అన్నాడు చలపతి.

ఆవిడ తెలీదన్నాక చెప్పుకొచ్చాడు.

ఇంతకు ముందు నువ్వన్నమాటే ఇప్పుడు నేనూ అంటు న్నాను. నా మాటలకు నువ్వు అపార్థం చేసుకోనని హామీ యిస్తే తప్ప నేనేమనడానికి ధైర్యం చాలదు" అన్నాడు చలపతి.

ఇదేదో పెద్ద విషయమే ననుకొన్నది మంజరి.

"చెట్టు వెళ్ళ గొడ్డలిలో ఇరుక్కుంటే తప్ప. అది కొమ్మల్ని నరకలేదని తెలుసుకొంటే దీనిక్కారణం నీకు తెలిసొ స్తుంది. మన వాళ్లు, మనవాళ్ళుగా ఉండాలి గాని, విభీషణులుగా మారిపోకూడదు. బ్రహ్మాండమైన లంకా నగరమే కాగా లేనిది, ఓమంజరి మీద ఇన్నిరాళ్లు పడటంలో ఆశ్చర్యమేమీలేదు"అన్నా డతను.

చలపతి వసంతనూ, రాజమణిని దృష్టిలో ఉంచుకొని
మాట్లాడుతున్నాడని మంజరి గ్రహించింది.

"అయితే ఇప్పుడేం చేదాం"

చలపతి సన్నగా నవ్వాడు.

"ఇలాంటి సందర్భాల్లో ఇంకొకరిని సలహా అడక్కూడదు
మంజరీ! మన మనస్సేం చెబితే అదే చేయాలి. దాని ఫలితాలకు
మనమే బాధ్యత తీసుకోవాలి. సలహాలిచ్చే వారికి ఘట్టం ప్రాణం
మీదికి తెస్తుంది."

"వారిని వెళ్ళ గొడితేనో?" అన్నది మంజరి, అతన్ని
వోరగా చూస్తూ.

చలపతి నవ్వి, మరో సిగరెట్ వెలిగించుకోని, కిటికీ
లోంచి దూరంగా చూడసాగాడు.

"మాట్లాడవేం చలపతీ!" అని రెట్టించి మంజరి.

"ఏం మాట్లాడాలో తోచందేమరి" అన్నాడు చలపతి
"అదేదో మవ్వే ఆలోచించడం మంచిదమ్మా! నేను విన్నదేది
నీకు చెప్పాను. నేను చెప్పిందే నిజమనుకోకు. నువ్వూ నిజ
నిజాలు ఆలోచించాలి. ఆపైన...."

"నీ మాటమీద నాకు విశ్వాసం ఉన్నది."

"ఎప్పటినుంచి?" అందామను కున్నాడు చలపతి. అమాట
అని ఆమెన్ని మరింత గాయపరచడం ఉచితంగా ఉండదనిపించిం
దేమో - అనడం మానేశాడు.

మంజరి ధర్మమా అంటూ, ఎన్నడూలేని ఐకమత్యం ఆ
నాడు పరిశ్రమలో ఏర్పడింది, మంజరిని చూచి అసూయాపడు
తున్నవారూ, గిట్టని వారందరూ ఏకమయ్యారు. తమకు అండగా
కొన్ని పత్రికలను కూడా ఎన్నుకొన్నారు. మంజరిని అధఃపాత
ళానికి తొక్కెయ్యడానికి కావలసిన సరంజామా అంతా సిద్ధం
చేసుకొన్నారు.

చిత్రమేమిటంటే - గత పది హేనేళ్లగా ఏనిమిషానా కల
వని రావుగారిముఠా, మూర్తిగారి ముఠా, మంజరి విషయంలో
చేతులు కలిపాయి. రావుగారూ, మూర్తిగారూ కలుసుకొని
మాట్లాడు కొన్నారు.

"నేననుకొన్న దేమిటంటే - మంజరి నటిస్తున్న ఏ ఏ పిక్చర్‌లోనూ నేను వేషం వెయ్యకూడదను కొన్నాను.

"అరే! నిజమా?" అని ఆశ్చర్యం నటించాడు రావు.

"యస్"

"బ్యూటిఫుల్" అంటూ చేతులు కలిపాడు రావు.

"నువ్వు బృహస్పతి లాంటి వాడివి మూర్తన్నాయ్! నాకీఆలోచనే రాలేదు సుమా!" అని ఎక్కేశాడు రావు.

మూర్తిగారు, ఓ గ్లాసు చిక్కని మజిగ పుచ్చుకొని చెప్ప సాగాడు.

"ఇందువల్ల నాకు రావలసిన పిక్చర్లు తగ్గిపోయాయి. అయినా నాకు బాధలేదు. మరి నీ అభిప్రాయ మేమిటో చెబితే విందామని ఉంది" అన్నాడు మూర్తి.

"షనిద్దరిదీ వెరొక దారీకాదు. నీ అభిప్రాయమే నా అభిప్రాయం. నేను కూడా, ఆవిడున్న పిక్చర్‌లో ఉండను" అని చేతులు కలిపాడు రావుగారు.

ఆ రోజు సాయంత్రమే పత్రికల వాళ్ళను పిలిచి ఒక సంయుక్త ప్రకటనను విడుదల చేశారువారు. అందులో "మంజరి అనష పెరు లేకుండా "ఓ పేరు పొందిన ఆర్టిస్టు" ఆ ఆర్టిస్టును ఎడా పెడా ఏకి పారేశారు. చివరకి - అనివార్య కారణాల వలన మంజరిబుక్కయిన చిత్రాల్లో తామునటించపోవడంలేదనిచెప్పారు.

పత్రికల వారికిదో పిడుగుపాటు లాంటిది, వారు ఊహించని విధంగా ఇది జరిగిపోయింది.

"ఎందుకని?"

ఈ ప్రశ్న చాలామంది అడిగారు.

"ప్రస్తుతం అంతకన్నా మేము ఎక్కువ చెప్పగలిగిందేమీ లేదు. మా నిర్ణయానికి తిరుగుకూడా లేదు. ఇందులో ఎవరినీ నొప్పించడం గానీ, ఇబ్బంది పెట్టడంగాని మా అభిప్రాయము ఎంత మాత్రం కాదు" అన్నాడు రావు.

"ఈ శపథం ఎంతకాల మంటారు" అన్నాడు శర్మ.

రావు గారు అతని కేసి నిశితంగా చూశాడు.

"చెప్పలేరా?" అన్నాడు శర్మ.

"చెప్పకేం, మంజరిగారో, మేమో మారాలి. ఎదటివారితో గౌరవంగా మెలగడం తెలీని వారితో కలిసి పనిచేయడం మావల్ల కాదు....ఇదేమీ అపురూపమైన విషయం కాదే! మనకు తెలీసి ఎన్నో విషయాలు; మనం ఎదట నుండి నేర్చుకొంటున్నాం. మంజరి గారు కూడా నేర్చుకోవచ్చు" అన్నాడు రావు.

మూర్తి గారేమీ పలకలేదు.

పత్రికల వారికి ముఖ్యంగా సినిమాపత్రికల వారికి కావలసినంత మేటర్! ఈనిర్ణయాలను ఆధారం చేసుకొని. చిలవలూ పలవలూ కల్పించి ప్రచారం చేసుకోవడానికీ, ఇప్పుడున్నంత ఛాన్స్ మరెప్పుడూ వుండదు.

మంజరికీ సంగతి ముందుగా అందజేసినవాడు శర్మ గారే! ఆయన సమావేశంనుండి సరాసరిగా మంజరి యింటికివెళ్ళి టాక్సీ డబ్బులు కూడా ఆమె చేతనే యిప్పించాక, కుర్చీలో జారగిలబడి పోయాడు. ఏదో కొంప మునిగిందని మంజరి అనుకొనే అనుకొన్నది. ఆమె చేత బ్రతిమలాడించుకొని గానీ శర్మా అసలు సంగతి బయట పెట్టలేదు.

మంజరి ముఖం మాడిపోయింది. "ఇలాజరుగుతుందనుకోలేదు శర్మాజీ!" అన్నది మంజరి.

"నాకూ తెలీదు.అయితే ఈ నిర్ణయం హఠాత్తుగా జరిగింది కాదు. చాలాకాలంనుండి నలుగుతూనే వుండాలి. పెద్దపెద్ద ఆర్టిస్టులను గురించి, రకరకాల పుకార్లు ప్రచారం కావడం అబ్బురంకాదు గానీ, ఇంతకు ముందెప్పుడూ కలగని పరిణామాలు, ఇప్పుడొచ్చి కూచున్నాయి. ఇలా ఒక ఆర్టిస్టు మీదకు పరిశ్రమంతా విరుచుకు పడడం ఇదే తొలిసారి" అన్నాడు శర్మ.

"నాకేమీ తోచడం లేదు శర్మాజీ!" అన్నది మంజరి.

"మనమేం చేదామంటారు?" అన్నది మంజరి, గోళ్ళు కొరుకుంటూ. "రావుతోనూ, మూర్తితోనూ మాట్లాడిచూడమంటారా? పోనీ- నేనే వారి దగ్గర కెడతాను"

"ఛఛ" అనేశాడు శర్మ.

మంజరి కిమ్మనలేదు.

అంతకన్నా పరువుతక్కువ పని ఇంకొకటిలేదు. శత్రువు

తో రాజీపడడంకన్నా ఆత్మహత్య చేసుకోవడంనయం. నువ్విలా
పరిదానికీ బెదిరి పోకూడదు. గట్టిగా నిలబడి వుండు. ఈ క్షణం
ుండీ నీ కొక్క పిక్చర్ రాకపోయినా ఫర్వాలేదు. మూడు తరాల
ికా సరిపడేంత సంపాదించావు. అయినప్పుడు భయపడడంలో
ర్థం లేదు" అన్నాడు శర్మ.

"నా జాతకం బావోలేదు శర్మాజీ! భగవంతుడు నాకు విషమ
రీక్షలన్నీ ఏరి కోరి పెడుతున్నాడు. నన్నుక్కిరి బిక్కిరి చేసి
ారేస్తున్నాడు. మెదడంతా నిప్పులకుంపటిలా మండిపోతున్నది"
న్నదావిడ.

అప్పుడే వచ్చిన చలపతి పత్రికల్లో వ్యాసాలు రాయిద్దా
న్నాడు.

"ఆదెంత వర కుపయోగిస్తుందో చూడాలి. అసలు మన
రపున నిలబడే పత్రిక లేపాటివో ముందు తెలుసుకోవాలి. మన
త్రువులు మనకన్నా బలంగా వున్నప్పుడు, తలపడడం తెలివి
క్కువవుతుంది. అని లొంగిపోవడమూ మంచిది కాదు"
న్నాడు శర్మ.

"ముక్కు మూసుకొని మూడు నిమిషాలూరుకోవడం తప్ప
ంరో గత్యంతరం లేదు" అన్నాడు చలపతి కసిగా.

శర్మగారేదో అనబోయి మానేశాడు.

"మన మేం చేస్తే బావుంటుందో చూడరూ మరి?" అన్నది
ంజరి, ఆ ఇద్దర్నీ ఉద్దేశించి.

"రావుగారూ, మూర్తిగారూ చేతులుకలపడం మన దుర
ృష్టం. వారిద్దరూ ఎడమొఖం పెడమొఖంగా ఉంటున్నంత
లమూ, మన ఆటలు సాగుతాయి....అయినా-ప్రాణాలు పోయే
ేమీలేదు. చూదాం! కొస్త ఆలస్యంగానైనా మంచిస్టెప్ తీసు
వడం అవసరం" అన్నాడు శర్మ.

మంజరిగానీ, చలపతిగానీ పలకలేదు.

"మరి నేను వెళ్ళనా?" అన్నాడు శర్మ, లేచే ప్రయత్న
ేమీ చెయ్యకుండానే.

అంటే దబ్బుకావాలని అర్థం.

"చూడండీ చలపతీ! కేకినీ ఫాంటసీస్ వారి ఫైల్ చూడా

అనుకొన్నాం కదూ, దాన్ని తీస్తారేమిటి?" అన్నది మంజరి.
చలపతి రుసరుసలాడు కొంటూ కింద కెళ్ళారు.
"నాకో రెండువందలు కావాలి. అయిదో తారీఖున రావల సిన పత్రిక ఇంకా ప్రెస్‌కు కూడా పోలేదు. పేపరుకే నూట యాభై దాకా కావాలి. ప్రింటింగూ, పోస్టేజీ-" అన్నారు శర్మ.
"అంతదాకా దొరక వేమో!" అంటూ మంజరి బీరువా తెరిచి వెతికి "ఓ యాభై ఉన్నాయండీ! సరి పెట్టుకోలేరా?" అన్నది.
"మీ రసలేమి ఇవ్వక పోయినా నా పత్రిక వస్తుంది" అంటూ లేచాడు శర్మ.
మంజరి ఫక్కున నవ్వి, బీరువా తలుపు మూసేసింది.
"కోపంలో నీముఖం ఎంత అందంగా ఉంటుంది శర్మాజీ! ఇంత చిరాకులో ఉన్నా మా-ర్వెలెస్‌గా ఉంటుందని ఈ ముక్క విసిరాను-వెరీగుడ్ ఇంద-తీసికెళ్ళు" అంటూ ఓ కవరిచ్చింది మంజరి.
శర్మాజీ విశ్శబ్దంగా దాన్ని జేబులో పెట్టుకొన్నాడు.
"అయిదొంద లున్నాయి. వాడుకో. నీకెప్పుడు ఎంత కావా లన్నా; మొఖమాట పడకుండా నన్నడుగుతుండు. అవును గానీ శర్మాజీ! నేనిలా దబ్బిస్తున్నానని చలపతితో అనడం అలవాటా నీకు?" అన్నదావిడ.
"లేదే!"
"బ్రతికాం. ఇలా ఇస్తున్నట్లు చెప్పుకు ఏడిచి పోతాడు."
ఈల వేసుకొంటూ శర్మ వీధిలో కొచ్చాడు. సరాసరి రూము కెడిదామా అనుకొన్నాడు. వెళ్ళి చేసేదేమీ కనిపించలేదు! జేబులోంచి కవరు తీసి చూసుకొన్నాడు. అందులో వందరూపా యలనోట్లు అయిదు కాదు-ఆరున్నాయి. మంజరి తనకో అయిదే నని చెప్పినట్లు గుర్తు కొచ్చింది. అంటే-వంద రూపాయలకు మంజరి దృష్టిలో పెద్ద విలువేమీ లేదన్నమాట.
రూము కెళ్ళడానికి బదులుగా అతను సరాసరి జయరాం ఇంటికొచ్చాడు. ఆ వేళకు జయరాం, కుర్చీలో కూచుని బీడీ కాల్చుకొంటున్నాడు.

"నేను పనిమాలా మీకోసం-వచ్చాను" అన్నాడు శర్మ.

జయరాం, ఇంకో కుర్చీ తెచ్చివేశాడు. శర్మ కూచున్న దాకా ఆగి. తరవాతనే తాను కూచున్నాడు.

"చెప్పండి" అన్నాడు శర్మ.

"ఏం లేదుగానీ జయరాంగారూ. మీరు ఆఖరిసారిగా పిక్చరేటు బుక్కయి ఎన్నేళ్ళయింది," అన్నాడు శర్మ.

"అయిదారేళ్ళ పైచిల్లరమాట." అన్నాడతను.

"ఈలోగా మీకు పిక్చర్లెందుకు లేవుట!" అన్నాడు శర్మ.

జయరాం పలకలేదు.

"ఫర్వాలేదు చెప్పండి" అన్నాడు శర్మ.

"ఏం చెప్పను శర్మగారూ! ఈ లోగుట్టు వ్యవహారాలు అందరికీ తెలిసినవే. కడుపు చించుకుంటే కాళ్ళమీద పడుతుంది. అంతకు ముందుదాకా, నాదే ఫైలంతా, అంతా ఓ పదేళ్ళనుండి చక్రం, అడ్డంగా తిరిగిపోసాగింది. మరీ - అయిదేళ్ళనుండి కేసిన వారే లేరు.... కారణాలు ఏమని చెప్పనండీ! కుల ప్రభావం. నాకులంవాడు వొక్క డైరెక్టర్ లేడు, వొక్క ప్రొడ్యూసరులేడు. కనీసం, ఏడిస్ట్రిబ్యూటింగ్ కంపెనీలోనయినా భాగస్థుడుగా కూడా కాడు. ఇక నన్ను పిలిచేదెవరు చెప్పండి!" అన్నాడు జయరాం.

"నేను మీమీద కొన్ని ఎక్స్‌పెరిమెంట్లు చేదామనుకొన్నాను." అన్నాడు శర్మ.

"ఏం చేసినా నా జాతకం మారదనుకొంటాను బాబూ! ఈ అయిదారేళ్ళ నుండీ, వేషాలకోసం తిరిగి తిరిగి విసుగెత్తిపోయాను. బాగా ఉన్న రోజులనాటి అలవాట్లు మానుకోవడానికి లేదు? అమ్మడానికి వీలయినవన్నీ అమ్మేశాను. మేడ. కారు కుదవబెట్టాను. రెండింటినీ అమ్మితే తప్ప అప్పులు తీరవు." అన్నాడు జయరాం.

"అదే చూదాం" అన్నాడు శర్మ.

ప్రస్తుతం మనకున్న ఇద్దరు హీరోలు, మంజరిమీద పంతం కట్టారు. ఆవిడున్న పిక్చర్‌లో వేషం వెయ్యమన్నారు. వేయరుకూడాను. వేషం వెయ్యకుండా నేను చూసుకొంటాను,

మంజరి కావాలనుకొనే ప్రొడ్యూసర్లు చాలామంది ఉన్నారు. వారందరూ మంజరికోసం, హీరోలను వదులుకోవడానికి సిద్ధ పడతారు మరి — మీరు ప్రయత్నము చెయ్యరాదా? మనం ఒకే జిల్లా వాళ్ళం. తాలూకాలు కూడా పక్క పక్కనే! తిరగేస్తే మీకూ మాకూ బంధుత్వం ఉండకపోదు. వీటన్నిటికన్న మీ ఆర్థిక బాధలు నన్ను మరీ కలవర పెడుతున్నాయి. ఈ దెబ్బతో మీకు పది బుకింగులు దొరికితే మీ దరిద్రం వొదిలి తుంది" అని సలహా యిచ్చాడు శర్మ.

జయరాం కళ్ళు ఆనందంతో మిల మిల లాడాయి. అతను అమాంతం శర్మను కౌగలించు కొన్నాడు.

"నీమాట పుణ్యాన అలా జరుగుతే, నా చర్మంతో మీకు చెప్పులు కుట్టిస్తాను శర్మాజీ!" అన్నాడు జయరాం

"అలాగే చూదాం. ముందు పని కానివ్వండి. ప్రపంచ మంతా పెడదారిన పోతున్నపుడు, మీరు, నేనూ మడిగట్టుకూర్చుని లాభంలేదు. మనంకూడా మందతోపాటు కలిసిపోవలసిందే" అన్నాడు శర్మ.

తను పూర్తిగా ఫూల్ అయిపోయినట్లు తెలుసుకోవడానికి రెండు రోజుల కన్నా అవసరంలేకపోయింది శర్మకు. ఈ తగా దాను తనకూ తనవారికీ అనుకూలంగా వాడుకొందామని. శర్మ కన్న కలలన్నీ కరిగిపోయాయి. మాజీ "అందాల నటుడు" జయరాం నడుం బిగించి రంగంలోకి దిగే వేళకు అతనికిపోటీగా ఇంకోముగ్గురు రంగంలో కనిపించారు. ఈ ముగ్గురూ కొత్తగా ఈ రంగంలోకొచ్చినవారు. అట్టే పేరు ప్రతిష్టలు లేనివారు. తొలి సారిగా హీరోవేషాలు వేసినవారు. ఆ కారణంగా బాధపడుతున్న వారుకూడా వీరే! అందులో చంద్రఒకడూ!

జయరాంను వెంటదీసుకొని శర్మగారు, మంజరిని కలుసు కోవడానికి నలభై గంటలు ముందుగా, చంద్రం. ఓ పెద్దమనిషి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం తీసుకొని ఆమె దర్శనం చేసుకొన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నది మంజరి. అతన్ని అంత దూరంలోనే ఆపి. చంద్రం ఆమెకు జాబిచ్చాడు.

పై అడ్రసు చదివి - 'కూచోండి' అన్నది మంజరి. తరువాత ఉత్తరం తీసింది. అందులో నాలుగంటే నాలుగే పంక్తులున్నాయి.

"ఈ చంద్రం మనవాడు నాకు ఆప్తుడు. నీకూ, హీరోలకూ పడకపోవడం దురదృష్టం, నీదగ్గర కొచ్చిన కంపెనీలకు, చంద్రాన్ని రికమెండ్ చెయ్యి—" "మణ్యం"

కాగితం మడిచి పక్కనే ఉంచింది మంజరి.

"మీకు మణ్యంగారు తెలుసా?" అన్నదావిడ ఆప్యాయంగా.

"మా బంధువేనం డమ్మాయిగారూ!" అన్నాడు చంద్రం.

"కాఫీ తాగుతారా?.... గుడ్ తెప్పిస్తాను" అంటూ మంజరి బెల్ నొక్కింది.

చంద్రం చాలా జాగ్రత్తగా ప్రారంభించాడు.

"రావుగారూ, మూర్తిగారూ మీరంటే హడులుకు పోతున్నారు అమ్మాయిగారూ! మీ ప్రక్కన యాక్టు చెయ్యాలంటే వారికి భయంగా ఉన్నదిట. అయినప్పుడు ఆమాటే అనొచ్చుగా. దానికి మసిపూసి మారేడుకాయ చెయ్యడ మెందుకట? మీమీద లేనిపోని అభాండాలు పత్రికల్లో రాయించడ మెందుకట?" అన్నాడు చంద్రం.

"చెప్పండి! వింటున్నాను" అన్నది మంజరి.

"మీమీదకు పెద్ద సన్నాహంతో రాబోతున్నారు అమ్మాయిగారూ! ఏనాటికైనా - మీరే లొంగి రావాలంటున్నారు. వారి దగ్గరకొచ్చి మన్నించమని మీరు వేడుకోవాలిట. అప్పటిదాకా మీతో మాట్లాడరట!" అని మంటను ఇంకాస్త ఎగదోశాడు చంద్రం.

మంజరి హృదయం, క్రోధంతో జ్వలించి పోయింది. ఆమె కన్నులు కెంపుల్లా, అరుణా రుణాలయ్యాయి.

"ఈ వెధవలు మాట్లాడకపోతే నాకు అడ్డిపోయిందేమీ లేదు" అన్నది మంజరి.

ఆ తరవాతగానీ, ఆమె పస్తాయించలేదు. అంత కోపం రావడమే తప్పు, వచ్చినా బయట పెట్టుకోవడం అంతకన్నా

తప్పు. కోపం పెంచుకొని, తాను సాధించే దేమీ లేదని, తనకు తెలుసు. అయినా ఈ బలహీనత తనను వేధిస్తూనే ఉన్నదను కొన్నదావిడ.

"ఇంతకన్నా వేరే కారణమేమీ లేదంటారా ?" అన్నది మంజరి ఉద్రేకాన్నుండి తేరుకొని.

చంద్రానికా ప్రశ్న అర్థం కాలేదు.

మంజరి కళ్లు మూసుకొని, సోఫాలో చేరగిల బడి పోయింది. కాస్సేపయ్యాక సన్నగా నిట్టూరుస్తూ ముందుకు వంగింది.

ఆవిడేదో చెప్పబోతున్నదనుకొని చంద్రం ముందుకు వంగారు.

"మీకు మణ్యంగారు బాగా తెలుసా ?"

"మరేనండీ అమ్మాయిగారూ !"

"ఇప్పుడు వారి వ్యాపారం ఎలా ఉంది ?" అన్నది మంజరి.

"బాగానే ఉందండీ ! ఈ మధ్యనే రష్యాకు యాభై వేల బేళ్ళ చవకరకం పొగాకు ఎగుమతి చేయడానికి పర్మిట్ సంపా దించారు. ఇహ రెండు చేతులా డబ్బే ననుకోండి !" అన్నారు చంద్రం.

మంజరికి పాత కాలపు సుబ్రహ్మణ్యం జ్ఞాపకం వచ్చారు. ఆ రోజుల్లో తను నాగమణి దగ్గర ఉంటుండేది. సుబ్ర హ్మణ్యం ఏదో పొగాకు కంపెనీలో గ్రేడింగ్ మేస్త్రీగా ఉంటుండేవాడు. నెలకో అయిదారుసార్లు తన దగ్గర కొస్తుండే వాడు. అతని దగ్గర ఎప్పుడూ పొగాకు వాసనే వస్తుండేది ! బేరం దగ్గర్నించీ గీసి గీసి బేరమాడు తుండేవాడు. ఒకసారి "పూలు కొనుక్కొంటాను, ఓ అణా ఇవ్వ"మని అడిగింది తను. దాని కత డిచ్చిన జవాబు ఇప్పటికీ జ్ఞాపకముంది.

"బేరం ప్రకారం ఇవ్వవలసిందంతా నాగమణి కిచ్చాను. మధ్యలో ఈ కొసర్లు నా దగ్గర పనికిరావు. ఇంకో గంటసేపు నేనీ గదిలో ఉంటానంటే నువ్వొప్పుకోవు గదా? మరో అణాకాను అదనంగా నీ కెందుకివ్వాలిట ?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

తన మనస్సు చివుక్కు మన్నది.

"వ్యాపారంలో ఘటికుడే గదూ?" అన్నది మంజరి.

"చాలా గట్టి వాడండీ అమ్మాయిగారూ! వ్యాపారంలో ఉండే లగువు బిగువులన్నీ అతనికి తెలుసు. పదేళ్ళ క్రిందట ఆయన గ్రేడింగ్ మేస్త్రీగా వుండేవాడుట. ఇవ్వాళ ఎంత హీనంగా చూసుకొన్నా ఏదెనిమిది లకారాలు సంపాదించాడు. అదీగాక, రాష్ట్రంలోనూ, సెంట్రల్‌లోనూ ఆయనకు చాలా పలుకుబడి ఉంది!"

మంజరి పెదవులు బిగబట్టి అతను చెబుతున్నదంతా శ్రద్ధగా వింటున్నది.

"సరే లెండి!" అంటూ మంజరి హఠాత్తుగా లేచి నిల బడింది.

చంద్రంకూడా లేచున్నాడు.

"మీరు అప్పుడప్పుడు కనిపిస్తూ ఉండండి. మీ అడ్రస్‌ను చలపతిగారి కిచ్చిపోండి.... మీకు ఫోన్ ఉందా .... ఫర్వాలేదు."

"సుబ్రమణ్యంగారు ఏసంగతీ రాయమన్నారండీ అమ్మాయిగారూ" అన్నాడు చంద్రం.

"నేనీ పూట వారికి ఉత్తరం రాయాలనుకొంటున్నాను. అందులో – మీరిలా వచ్చి కలుసుకొన్నారని రాస్తాను... దట్సాల్ రైట్... మీరు వెళ్ళండి. అవసరమైతే నేనే కబురు పంపుతాను."

చంద్రం నమస్కారం చేసి బయటపడ్డాడు.

మంజరి కబురు పెట్టిందాకా అతనూరుకో లేదు. అలా వూరుకోవడం, పైకొచ్చేవాడి లక్షణాలు కూడా కాదు మరి! పని ఉన్నా లేకపోయినా, అతను మంజరిని కలుసుకొంటూ ఉండేవాడు. కలుసుకొన్న ప్రతీసారీ, ఏదో కొత్త వార్తను మోసుకొస్తూనే ఉండేవాడు. ఆ వార్తలు వింటూ ఉంటే మంజరికి గంగ వెర్రులెత్తుతూ ఉండేవి.

"రావుగారూ, మూర్తిగారూ, గత మూడు రోజులనుండీ షూటింగ్సు కెళ్ళలేదండీ! ఉన్న కాల్‌షీట్సన్నీ కాన్సిల్ చేసేశారండీ!" అన్నా డొకసారి.

"ఎందుకని?" అన్నది మంజరి.

"వారు పనిమాలా ప్రతి కంపెనీకి వెళ్ళి, మిమ్మల్ని బుక్ చెయ్యొద్దని కాన్వాస్ చేశారండీ! ఇంకా చేస్తూనే ఉన్నారండీ !" అన్నాడు చంద్రం.

మంజరి - ఏమవ్వాలో అదే అయింది.

"వాళ్లకు సుఖపడే గీత లేదనుకొంటాను చంద్రంగారూ ! ఈ ఇండస్ట్రీ అంతా వారి చేతుల్లోనే ఉన్నదనుకోవడం భ్రమ ! వారి మాట వినే కంపెనీలు కొన్ని ఉన్నట్లే, నా మాట ప్రకారం నడిచేవి కూడా కొన్ని ఉంటాయని, వారికి తెలీకపోవడం దుర దృష్టం. నేనింతకాలం అట్టే పట్టించుకోకుండా ఉన్నాను. వాళ్ల అంతు నేనూ తేల్చుకొంటాను" అన్నది మంజరి.

ఇంతకన్నా మంచి అవకాశం దొరకదనుకున్నాడు చంద్రం. ఉన్నవీ లేనివీ పోగుచేసి, మంజరికి అంటించాడు. మంటను ఇంకాస్త ఎగసన దోశాడు. చంద్రం ఊదుతున్నకొద్దీ మంజరి కోపం జ్వలింపసాగింది, వారిని నేలబెట్టి కాలరాచిందాకా తను నిద్రపోనన్నది మంజరి.

"బాగా అన్నారండీ అమ్మాయిగారూ! దూరంగా ఉండి చూస్తున్న నాకే కడుపు మండిపోతూ ఉంటే, నిజంగా అనుభవి స్తున్న మీకెలా ఉంటుందో ఊహించగలను. ఈ దెబ్బతో ఎవరి బలాబలా లేపాటివో తేల్చుకోవలసిందే! సత్తువున్న వాళ్లుంటారు. లేనివాళ్లు తోక ముడుచుకుపోతారు" అన్నాడు చంద్రం.

"ఎవరు తోక ముడుచుకొనేది చూద్దాం" అన్నది మంజరి బుసలుకొడుతూ.

తనను బుక్ చెయ్యడానికొచ్చిన ప్రొడ్యూసర్లతో మంజరి ఈ విషయం స్పష్టంగా చెప్పింది.

నేను కేవలం డబ్బు మనిషినే కాను, పిక్చరు బాగుం డాలి. ప్రొడ్యూసరుకు పదిరూపాయలు రావాలి. నా కేమిచ్చా రన్నది ముఖ్యం కాదు. ప్రొడ్యూసరు కేం మిగిలిం దన్నదే ముఖ్యం. ఫీల్డులో కొచ్చిన ప్రొడ్యూసర్లందరూ అణగారి పోతుంటే ఇండస్ట్రీ నాశనం కావడం తథ్యం. పొదుగు కోసు కొని పాలు త్రాగడం ఎవ్వరికీ మంచిదికాదు.... మీరు పదివేలు తక్కువిచ్చినా మాట్లాడేగానీ, వారితో మాత్రం పని చెయ్యను.

మీకు నేను కావాలో, వారు కావాలో ఆలోచించుకోండి" అన్నది మంజరి.

ప్రొడ్యూసర్లు ఏమీ అనలేకపోయేవారు.

"మీరు చంద్రంగార్ని బుక్ చెయ్యరాదా! వాళ్ళు తీసుకొనేవాంట్లో సగం మొత్తానికే వస్తాడు. కష్టపడి పని చేస్తాడు. అవసరమయితే నేనూ అతనితో చెబుతాను"

"అతను పనిచేసిన పిక్చర్లు ఫెయిలయ్యాయండీ అతని పాదం మంచిది కాదంటున్నారు చాలామంది. అతను అడుగు పెట్టినచోట. నిప్పత్సరం అయిపోయిందట అది నిజంకూడానూ. చంద్రంగారు లోగడ పనిచేసిన రెండు కంపెనీలు అయిపూ అన మాలూ లేకుండా పోయాయి". అని ప్రొడ్యూసర్లు గోలకెత్తారు.

"అప్పట్లో అతని జాతకం బాగా ఉండలేదనీమాట నిజమే: అందుకనే అతనింతకాలమూ - దిక్కూ మొక్కూ లేకుండా ఉన్నాడు. మొన్ననే సాయిబాబా భక్తుడొకాయన్ని పిలిపించి అడిగాను. అతని కా పిరీడ్ పోయిందట, ఇకనుండీ వేస్తే వేయి రూపులుగా ఉంటుందట - అవన్నీ విచారించాకనే మీకు చెబుతున్నాను.

ప్రొడ్యూసర్లు కాదు - ఎవరయితే మట్టుకు ఏమనడానికైనా అవకాశ మేదీ?

మంజరి ఉంటే చాలుననీ, ఆమె పేరుమీద లక్షలు పోగు చేసుకోవచ్చుననీ అనుకొన్నవారు, ఆమెను హీరోయిన్‌గానూ, చంద్రాన్ని హీరోగానూ బుక్ చేసుకొన్నారు. మెహతా కంపెనీకే పిక్చర్ను డిస్ట్రిబ్యూటింగ్ కిచ్చారు. ఆమె షరతుల న్నిటినీ పాటించారు.

మంజరి ప్రయత్నాలు, అన్ని విఘ్నాలనూ అధిగమించి, ఫలప్రదం కావడం రావుగారూ, మూర్తిగారూ చూశారు. ఆవిడ చంద్రాన్ని దగ్గరకు తీసిందనీ, ప్రొడ్యూసర్లకు అతన్ని రికమెండ్ చేస్తూ ఉన్నదనీ ఎవరో చెప్పారు,

"ఇప్పుడేం చేదాం?" అన్నాడు రావుగారు.

ఫలానా విధంగా చేదామని రావుగారే అనవచ్చు. కానీ అలా అనడంవల్ల ఆ పని తాలూకు ఫలితాలకు బాధ్యత వహిం

చాలి సొస్తుంది. అంతదాకా రాకుండా చూసుకోవడం మంచిది ఎందుకంటే, ఫలితం ఎలా ఉంటుందో ముందుగా ఊహించడానికి లేదు. అయినప్పుడు ఈ లేనిపోని బరువును నెత్తి కెక్కించుకోవడం ఎందుకట?

"నాకేమని పిస్తున్నదంటే-" అంటూ ప్రారంభించాడు మూర్తి. "మనం కూడా మంజరి లాగానే ప్రతి కంపెనీకీ తిరుగుదాం. ఆవిడీ మధ్య మూడు నాలుగు రోజుల పాటు షూటింగులన్నీ మానేసుకొని ఇదే పనిమీద తిరుగుతున్నదని విన్నాను. ఇది నిజం కూడానేమో: మనకు వ్యతిరేకంగా ఆవిడ పనిచేస్తున్నప్పుడు, మనం చేతులు ముడుచుకు కూచోకూడదు."

"అలాగే చేదాం అన్నాయ్!" అన్నాడు రావు.

"ఈ దెబ్బతో కళ్ళు తిరిగి ముచ్చలి గుంటలోకి రావాలి" అన్నాడు మూర్తి.

"వెరీ గుడ్, వెరీ గుడ్! బ్యూటీఫుల్ ఇమాజినేషన్" అన్నాడు రావు తన సహానటుణ్ని ఉబకేస్తూ.

రావుగారూ, మూర్తిగారు చేసుకొన్న ఈ నిర్ణయాలను గురించి ఆయా ముఠాలు చిలవలు పలువలు కల్పించి ప్రచారం చేశాయి.

"ఇహ జన్మలో మా వాళ్ళు మంజరి మొఖం చూడరు. మద్రాసుకూ ఆవిడకూ చెల్లిపోయింది....ఉన్నంత కాలం సంపాయించింది మార్చుకొంటూ తింటుంది. ఆఖర్న ఇల్లు, కారు, అమ్మకొని పోతుంది .... అవిణ్ని బుక్ చేస్తామన్న వాళ్ళే లేరుట....విన్నో కంపెనీకి పనిమాలా పోయి వేషం కావాలని అడిగిందట .... వాళ్ళేమో "ఛీ ఫో" అన్నారట .... ఆవిడకిహ మద్రాసులో మంచినీళ్ళు కూడా పుట్టవు....మనవాళ్ళతో విరోధం పెట్టుకొని గెలుస్తాననుకోవడం భ్రమ .... గుంటూరుకు టికెట్ బుక్ చేసిందిటగా...."

ఈ ధోరణిలో ప్రచారం ముమ్మరంగా సాగిపోతూ ఉంది.

"ఇంతట్లో రాజీ కుదరడం అసంభవం" అన్నారు తటస్థులు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే—

విజయ అనే అమ్మాయికో ఆలోచన వచ్చింది. నిన్న మొన్నటి దాకా. "సాంబారు సాదం" పొట్లాలు కొనుక్కుతిన్న చంద్రం జేబులో ఇప్పుడు వందరూపాయల నోట్లు నలుగుతున్నాయి మంజరి బుక్కయిన ఆరు సినిమాల్లోనూ అతనిప్పుడు హీరో వేషాలేస్తున్నాడు. ఇంత కాలంనుండీ, పిలిచినా పలికే దిక్కులేని చంద్రానికి హఠాత్తుగా ఇంత లిఫ్ట్ రావడానికి మంజరి కారణమని తను అనుకొంటుకొన్నది. అయితే మంజరి ఇతని కెందుకు సాయం చేసినట్లు? ఇతన్ని చేరదీసిందని చాలామంది అంటున్నారు. అది పూర్తిగా అబద్ధం, ఎందుకంటే. ఆవిడ చేర దియ్యడానికి ఇంతకన్నా యోగ్యుడు లేడనడం కన్నా ఆవిణ్ని అవమానించడ మింకేమీ ఉండదు. అది కాదుగానీ—అంతకు మించిన బలమైన కారణమేదో ఉంది ఉండాలి.

అదేదో తెలుసు కొందామనుకొన్నది విజయ.

చంద్రం అప్పుడే ఎక్కణ్ణించో వచ్చాడు. విజయను కూచోమని, పావుగంట కల్లా డ్రెస్ మార్చుకొచ్చాడు.

విజయ సరాసరిగా విషయంలోకి వచ్చి వేసింది.

"ఆఁ"—"ఊఁ" అని చంద్రం కాస్సేపు గునుకులాడాడు.

"మీరలా నానపుడు పెడితే నా కర్థంకాదు. కాస్త నాకు తెలిసేటట్లు చెప్పండి!" అన్నది విజయ.

చంద్రం కళ్ళల్లోకి మెరుపు వచ్చింది.

"ఆ కిటుకేదో నీకు తప్పకుండా చెబుతాను విజయా! అయితే మరి నా ప్రతిఫలం మాటేమిటి?" అన్నాడు చంద్రం నవ్వుతూ.

"అంటే" అని ఆగి "ఓహో! అదా!" అని విరగబడి నవ్వింది విజయ.

ఆమెకు అప్పుడెప్పుడో జరిగిన వో సంగతి ఛటుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఓ పిక్చర్లో తను, చంద్రంకలిసి పనిచేశారు. చంద్రం జమీందారు గారబ్బాయి. తను డాన్సర్. డాన్సు చూస్తూ చూస్తూ తూలి పడబోయింది. జమీందారుగారబ్బాయివచ్చి పడకుండా పట్టుకొంటాడు. ఆ పట్టుకోవడం, రెండు చేతులతోనూ

జరిగింది. అవసరాన్ని మించి గట్టిగా పట్టుకొని, రిహార్సల్లో లేని దగ్గరకు తీసుకోవడం కూడా చంద్రం చేశాడు. తను ముఖం చిట్లించింది.

"మార్వ్వెలెస్" అని అరిచాడు డైరెక్టర్.

"ఏదన్నా పిక్చరుకు పోదాం" అన్నాడు చంద్రం అప్పుడే.
అతనికింకా 'జ్వరం' తగ్గలేదని విజయ గ్రహించింది.

"ఇప్పుడు కాదు" అన్నదావిడ మెల్లిగా.

"ఎప్పుడు మరి?" అన్నాడు చంద్రం.

"నేనే కబురు చేస్తాను"

అంతే.

విజయ కబురు చేయనేలేదు. మళ్లావారిరువురూ కలిసిపని చేయవలసి సందర్భకూడ తటసపడలేరు.

అతను 'ప్రతిఫలం' గురించి అడుగుతున్నాడని విజయ రూఢి చేసుకుంది.

"మీ రాత్రే ధైర్యం ఉన్న మనుషులు కారండీ చంద్రం గారూ. అప్పు డెప్పుడో నన్ను పిక్చరుకు తీసుకెళతామన్నారు. నేను తరవాత చూదామన్నాను. మళ్లా మీరా ప్రసక్తే తీసుకురాక పోతిరి. ఇంత కాలానికి, నా అంతట నేనొస్తే తప్ప, మీకా విషయం జ్ఞాపకం రాకపోయె. అంత 'ఇది' ఉన్న మనుషులు మా ఇంటికి రాకపోయారా." అన్నది విజయ.

"నువ్వే నాకు కబురు చేస్తానన్నావుగా మరి?" అన్నాడు చంద్రం.

విజయ అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. అక్కడ మండుతున్న కోర్కెను చూసింది. మతాంంగా కింది పెదవి కొరుక్కొంటూ నవ్వింది.

"మీరా పరమరహస్యమేదో చెబుతారని వచ్చానుగానీ; ఇలా వంటరిగా నన్ను చిక్కించుకొని నిర్బంధం చేస్తారని రాలేదు.... అది కాదండి బాబూ, నా ఎడ్రస్ మీకు తెలుసుగదా ఎప్పుడన్నా రాక పోయారా? మీరు నాతో బాటు పిక్చర్ చూడా లంటే నే నెప్పుడూ కాదనే దాన్ని కాదే. పోనీ వది పిక్చర్లున్నా యమ్మ, ఊపిరి తిరగనంత పని ఉందనుకోవడానికి లేదు.

ఎప్పుడో పిట్ట బెదిరినట్లు అక్కడో చిన్నవేషం, ఇక్కడో చిన్న వేషం, ఇక్కడో చిన్న డాన్సు ఉంటే ఏమవుతుందిట? ... అసలు పొరపాటు నాదేలెండి, కబురు చేస్తానన్న తరవాత, మీరొస్తారను కొన్నానుగానీ, నేనే స్వయంగా మిమ్మల్నిబొట్టూ కాటుకా పెట్టి ఆహ్వానించ వలసి వస్తుందనుకో లేదు.... సరే. మీ సంగతేమిటో ఇప్పుడు తెలిసిందిగా నేనీనిమిషానరెడీగా ఉన్నాను. మీరే పిక్చరుకు తీసుకుపోతారో తీసుకు పోండి" అన్నది విజయ, కళ్ళ విండుగా చంద్రాన్ని చూస్తూ.

చంద్రం తన్మయుడై పోయడు.

పనివాడు తెచ్చిన కాఫీని విజయ కో కప్పిచ్చి. తనొకటి అందుకొన్నాడు చంద్రం,

చంద్రం జేబు గుడ్డతో వొకసారి ముఖమంతా తుడుచు కొన్నాడు,

"పాపం, పుణ్యం, ధర్మం, న్యాయం ఇదంతా ఎందుకు పనికిరాని పరమ చెత్త విజయా. తీరికూర్చుని కాలక్షేపం కోసం చర్చించు కొవడానికి తప్ప జీవితంలో వీటి ఉపయోగం అట్టే ఉండదనుకుంటాను..... ఈ ప్రపంచం డబ్బుచుట్టూ తిరుగుతుంది, ఏం చెయ్యాలన్నా చేదాం, నువ్వందుకు సిద్ధంగా ఉంటే, ఈ రంగంలో నీకెప్పుడైనా విజయం లభిస్తుంది. మీనమేషాలులెక్కిస్తూ కూచుంటే- నీకు మీనమూ, మరియు మేషమున్నూ లభించును?" అన్నాడు చంద్రం.

ఆ చివరి వాక్యంవిని అదోలా నవ్వింది.

"సాధారణంగా అవకాశాలు ఎప్పుడోగాని మనదాకారావు. మనమే ఎదుక్కుంటూ వాటి కోసం పోవాలి.... నేను గ్రహించిన సత్యమిది. మంజరి నాకు లిఫ్ట్ ఇచ్చినట్లే, రావుగాని, మూర్తిగానీ నీకో ఛాన్స్ ఇవ్వచ్చు. వెళ్ళి ప్రయత్నం చెయ్యి" అని సలహా ఇచ్చాడు.

నేనెప్పుడూ వారిని ఏదీ అడగ లేదండీ " అన్నది విజయ సంకోచిస్తూ.

"ఇంతసేపట్నించీ నేను చెబుతున్నదంతా విని కూడా అలా మాట్లాడితే నేనే మనను విజయా। ఇదివరకు నువ్వేసీ వారిని

అడగకపోవడంకూడా మంచిదే. కనీసం ఆ మోమాటం పనిచేసినా చాలు, మనమైనా అనర్హులకు సాయం చేయమనటం లేదుగా. అవకాశం లేనివారికి సాయం చెయ్యమంటున్నాం, అంతే" అన్నాడు చంద్రం.

"చూస్తాను" అన్నది విజయ.

"అలా చులాగ్గా తీసుకోకు. చెయ్యదలచిన ప్రయత్నమేదో గట్టిగానే చెయ్యి. ఫలించిందో నీ జాతకం అద్భుతంగా మారిపోతుంది. ఏమీ కాలేదనుకో. ఇప్పుడున్న నీ స్థితికొచ్చిపడే నష్టమేలేదు."

విజయ లేచి నిలబడింది.

ఆమెను వీధి మెట్లదాకా సాగనంపాడు చంద్రం.

"వస్తానండీ" అని నమస్కరించిందావిడ.

చంద్రం ప్రతి నమస్కారం చేశాడు నవ్వుతూ.

"కనీసం ఈ సారన్నా నా ప్రతిఫలం మరచిపోకపోతే--నాకదే చాలు"

ముందుకు పోతున్నదల్లా ఆగి, విజయకూడా మందహాసం చేసింది.

"అదేదో మీకు ముట్టచెప్పిందాకా నాకూమనశ్శాంతి లేకుండా చేసి పారేశారు. నేను సాయంత్రంలోగా ఎక్కణ్ణించయినా ఫోను చేసాను. మీకు వేరే పని లేదుగా?"

"ఎందుకూ!" అన్నాడు చంద్రం.

"మీ ముడుపు మీకు చెల్లించేందుకు"

ఆ చివరిమాట అంటున్నప్పటి భంగిమ, అతన్ని ముగ్ధుణ్ణి చేసింది.

విజయ మనస్సు గాలిలోకి ఎగిరి పోతున్నట్లుగా వున్నది. తలొంచుకొనివీధిచివరిదాకా వచ్చింది. ఇంకో రెండుఫర్లాంగులన్నా నడిస్తేగానీ బస్సుస్టాండు రాదు. పోనీ టాక్సీ ఎక్కి పోదామంటే పోవచ్చుగానీ, రేపట్నుంచీ కుండల్లో గుర్రాలు దౌడు తీయాలిసావుంది. అక్కడికీ తనెంతో జాగ్రత్తగా వాడు కొస్తుంటేనే ఈ మాత్రం ఆలాయి వులాయి ఖర్చులన్నీ చేస్తుకూర్చుంటే సాయిబు సంపాదన బూబమ్మ కట్టుపూసల కూడా చాలకుండా పోతుంది.

ఏదయితే అదే అవుతుందని, విజయ. తెగించి, పోతున్న టాక్సీని ఆపింది. తన దగ్గరింకా నాల్గు రూపాయలున్నాయి. అవి టాక్సీఫేర్‌కు సరిపోతే - తనెల్లాగయినా రేపటికి సంపాదించగ లుగుతుంది.

విజయ లోపలికొచ్చి కూచున్నది.

డ్రైవరు పది గజాలు కారు పోనిచ్చి తలుపు సరిగ్గా పడ లేదు, గట్టిగా లాగివేయండి అన్నాడు. విజయ కామాట లెందుకో సిగ్గు తెప్పించాయి. లాగి తలుపు వేశాక-

"ఎక్కడికమ్మా?" అన్నాడు డ్రైవరు.

"మూర్తిగారింటికి, టి. నగర్"

"కూచోవమ్మా" అంటూనే భుజాలు ఎగరేశాడు. మూర్తి గారి పి. ఏ. "ఎన్నడూ లేనిది ఇవ్వాళ ఇలా వచ్చావేమిటి? దోవ గానీ తప్పలేదు గదా!"

"లేదు" అన్నది విజయ.

పి. ఏ. వోసారి ఆమెకేసి ఎగాదిగా చూసి ధోరణి మార్చేశాడు. "చూడమ్మాయి! ఈ మధ్య ఏమన్నా పిక్చర్లు న్నాయా?" అన్నాడు మామూలుగా.

"లేవండిబాబూ, ఎప్పుడో పిట్ట చెదిరినట్టుగా ఏడాదికో సినిమావొస్తే అందులో వచ్చేది, ఆ నాలుగు రోజులకేచాలదు ..."

"మొన్నీ మధ్య మూర్తిగారెందుకో మీ ప్రసక్తి తీసు కొచ్చారమ్మా!," అన్నాడు పి. ఏ.

విజయ కళ్ళు మెరిశాయి.

అంతలోకే మేడమీది నుండి మూర్తిగారు, మరో పది మందితో కలిసి. ఇల్లెగిరిపోయేలాగా నవ్వుతూ కింది కొచ్చాడు. పి. ఏ. తాగుతున్న సిగరెట్‌ను చెట్లల్లోకి గిరాటెట్టి గబగబా తన సీట్ దగ్గరకు చేరుకొన్నాడు.

విజయ, విజిటర్స్ రూం దాపులో నిలబడింది!

అందరూ వెళ్లాక "ఎంత సేపయింది మీరొచ్చి?" అన్నాడు మూర్తి.

విజయ చెప్పింది.

"ఏమన్నా మాట్లాడాలా?.... రండి మరి?"

మూర్తిగారు రెండు కాఫీలు తెప్పించి, తనొకటి తీసుకొని విజయకో కాఫీనిచ్చారు.

"చెప్పండి!" అన్నాడాయన. గడియారంకేసి చూస్తూ.

"ఏం లేదు బాబుగారూ! మీకు నేను చెప్పదగిందాన్ని కాదు: నాకన్నా అనేక విషయాల్లో మీరు పెద్దవారు, ఈ ఇండస్ట్రీలో ఉన్న లోతు పాతులన్నీ మీకు తెలుసు. మీ అనుభవంలో నాకు పదోవంతు అనుభవంకూడా లేదు. ఐనా మీ క్షేమంకోరి, ముఖ్యంగా నేను రెండు మాటలు చెబుదామని వచ్చాను" అన్నది విజయ చాలా జాగర్తగా మూర్తిగారి ముఖాన్ని వెదుకుతూ.

మూర్తిగారి కన్నులు, కెంపు రంగుకు తిరగడం ఆవిడ గమనించింది. మెల్లగా కొనసాగించింది.

"వియ్యమయినా, కయ్యమయినా సరివారితోగానీ, లేకి మనుషులతో పనికిరాదని మన పెద్దవాళ్లు చెప్పారు. ఎంతో అనుభవంమీద వారామాట చెప్పారనుకొంటాను బాబుగారూ?... ఏ కారణం వల్లనో గాని, మీరా పెద్దల మాటను మనసుకు పట్టించుకోలేదు, జులాయి మనుషులతో కీచులాట పెట్టుకున్నారు. ఇందువల్ల మీరెంత నష్టపోతున్నారో మాకు తెలీదు" అన్నది విజయ.

మూర్తిగారికి పట్టరానంత ఆగ్రహం వచ్చింది. ఈయన గారికి ఉద్రేకాలు దాచుకోవటం అంటే ఏమిటో తెలియదు. అనుమలు తింటూ మినుములు చేతిలో పెట్టడం ఈయన వల్లకాదు. ఈ విద్యలో ఆరితేరినవాడు రావుగారు.

"ఇంకా? ఇంకేవున్నది?"

"అం....ఏమయినా అంటుంది పోనిస్తురు!" అన్నది విజయ!

మూర్తిగారి చేత ఓ నిమిషంపాటు బతిమిలాడించుకొని తిరిగి చెప్పసాగింది విజయ.

"మనుషుల కన్నా కుక్కలెంతో నయం బాబుగారూ. ఒక్కసారి పిడికెడు మెతుకులువేస్తే, మనల్ని చూడంగానే విశ్వాసంతో తోకాడిస్తూంది. ఈ మనుషులకు ఆ మాత్రం జ్ఞాపకం కూడా ఉండదు" అన్నది విజయ సన్నగా నిట్టూరుస్తూ. నేనప్పటికి మద్రాసు వచ్చి కొన్ని వారాలు మాత్రమే అయింది. మంజరిగారి

కింకా, మార్కెట్లో ఉప్పు షట్టడంలేదు. ఆవిడ కింకా కొమ్ములు మొలిచే లక్షణాలు కూడా లేవు. ఆ రోజుల్లో ఆవిడ మీ చుట్టూ ఎన్ని సారు తిరిగిందో నాకు తెలుసు. పాపమని దయతలిచి మీరు పది కంపెనీలకు రికమండు చేయడంనాకు తెలుసు. ఆ కంపెనీలతో ఆవిడ తగాదా పడటం నాకు తెలుసు మీరు సర్దుబాటు చేయడమూ నాకు తెలుసు."

"మరి మీ రడక్కపోయారా:" అన్నాడు మూర్తిగారు.

"అడిగానండి బాబూ. నేను చేసిన పొరబాటే అది. నిజం అడిగినందుగ్గాను, ఆవిడ తారామండలానికి లేచిపడింది. నన్ను నానా మాటలూ అన్నది! నేను మీ తరుపున గూఢచారిగా పని చేస్తున్నానట. ఇంకోసారి తన గడప తొక్కితే కాళ్ళిరగ కొట్టి స్తానన్నది. నీ గడపకాదు సరేకదా - నువ్వున్న వీధికూడా రాన న్నాను. అంత అహంకారం పనికిరాదన్నాను. దేవుడు నీ అహం అణచకపోతే అప్పుడడగమన్నాను. నీ పిల్లి మంత్రాలకు చింత కాయలు రాలవన్నది. కడుపుమండి, అడగవలసిన నాలుగూ అడి గేసి వచ్చాను" అన్నది విజయ.

"మంచిపని చేశావు" అన్నాడు మూర్తి.

విజయ ఓ నిమిషంపాటు కళ్ళుమూసుకొని సన్నగా నిట్టూ ర్చింది.

"ఏదో విధంగా రాజీపడటం మంచిదేమో ఆలోచించండి" మూర్తిగారు విలనిక్‌గా నవ్వాడు.

"ఈ బొందిలో ఊపిరున్నంతవరకూ అది అసంభవం విజయా! ఈ ఇండస్ట్రీ మొత్తం, తనకోసం కలవరిస్తున్న దను కోవడం భ్రమ. మొన్న మొన్నటిదాకా కొత్తమొఖాలేవీ దొరక్క అన్ని కంపెనీలూ మంజరికోసం పరుగెత్తాయి. అదృష్టవశాత్తూ మంజరి అందంగా ఉంటుంది. దానికితోడు చురుకైన తెలివితేట లున్న మనిషి. గబగబ పైకిపాకింది. ఇవ్వాళ మంజరిని తలదన్న గలవారు చాలామంది వచ్చారు వారిమీద ఎక్స్‌పెరిమెంటు చెయ్య డానికి కంపెనీలు కాస్త జంకుతున్నాయి. కొత్తవారితో పనిచెయ్య డానికి నేనూ, రావుగారూ వొప్పుకుంటామో లేదోనని చాలా భయ

పడుతున్నారు. మేము 'సరే'నంటే, పొలో మంటూ పాతికమంది కొత్త హీరోయినులు రంగంలోకి దిగుతారు" అన్నాడుమూర్తి.

"అలా దిగరని మంజరి గట్టిగా విశ్వసిస్తున్నది. తను తప్ప ఈ మద్రాసు పరిశ్రమకు మరో దిక్కులేదని ఆవిడకు నిక్కు. దాన్ని ఎంత తొందరగా వదిలిస్తే అంత మంచిది అన్నది విజయ.

"చూద్దాం" అన్నాడు మూర్తి.

"అలా అనకండి బాబూ! నేనావిడతో సవాల్ చేసి వచ్చాను. తన కోడీ తన కుంపటీ లేకపోయినా, తెల్లవారు తుందని మంజరికి తెలియాలి. అలా తెలియడం చాలా అవసరం. మీరు గనక "ఆఁ పోనిస్తురూ!" అని ఉదాసీనంగా ఊరుకొంటిరా- నేనిక తలెత్తుకొని తిరగలేను. కనీసం నా పరువు కోసమయినా, మీరేదో వో ప్రతీకారం తీసుకోవాలి" అన్నది విజయ.

"నాకు లేని పట్టుదల నీ కెందుకమ్మా?" అన్నాడు మూర్తిగారు నవ్వుతూ.

మూర్తిగారు, ఓ నిమిషంపాటు విజయకేసి చూసి, తల పంకించాడు.

"మీరిప్పుడు సరాసరి ఇంటికే పోతారా!" అన్నాడు మూర్తి. తనిక బయలుదేరవలసిన టైమయిందను కొన్నది విజయ.

"అవునండి బాబుగారూ! నేను ఆఖరిసారిగా కెమేరా ముందు నిలబడి నాలుగు మాసాలయింది."

"అలాగా!" అన్నాడు మూర్తి. "మీరు పోయేప్పుడు పి. ఏ. గారికి ఎడ్రసిచ్చి వెళ్ళండి. డ్రైవర్ మిమ్మల్ని డ్రాప చేస్తాడు."

"బ్రతికాను" అనుకొన్నది విజయ

ఆవిడ దగ్గర వొట్టుపెట్టినట్లుగా చిల్లి కానీకూడా లేదు. మూర్తిగారు తన కారుమీద డ్రాపు చెయ్యాలనన్నదే జరక్క- పోతే తను కాళ్ళు కాళ్ళు కొట్టుకొంటూ రోడ్డంట కోడంబాకం దాకా నడివవలసిందే! పోనీ - మధ్యలో దిగి చంద్రం దగ్గర కెళదామా అనుకొన్నది, వెళ్లాక 'ఏమయిం'దని అతను అడగక

మానదు! తనేమని చెబుతుంది? అదీగాక - తనంతట తను చంద్రం దగ్గర కెళ్ళడ మేమిటి నాన్‌సెన్స్! తనంటే మోజున్న వాడు తన కోసం ఎప్పుడైనా రావచ్చునే! తను ఓ యింటికైనా ఇల్లాలు కాదుగదా భయపడటానికి!

మూర్తిగారు పోర్టికో దాకా వచ్చారు. డ్రైవర్ వెనుక తలుపుతీసి పట్టుకు నుంచున్నాడు.

"నమస్కారమండీ! మరి సెలవు!!" అన్నది విజయ. రెండు చేతులూ జోడించి.

మూర్తిగారు, 'నమస్కారం' అనడానికి బదులు తలూపారు. విజయ కారులో కూచున్నది. డ్రైవర్ తలుపు వేసి నొక్కాడు. విజయ చిరుచెమటలు తుడుచుకొని, చూసింది. మూర్తిగారు కారులోకి వంగి కనిపించారు. ఆయన చేతిలో ఏదో కవరున్నది.

"ఎక్కడా పేషెంట్లేరంటున్నారు, ఎంత బాధపడుతున్నారో నాకు తెలుసు. ప్రస్తుతానికి ఈ అప్పు తీసుకోండి. తిరిగి మీ దగ్గరకు డబ్బు రాగానే నా బాకీ నాకు తీర్చేద్దురు గాని, ఇంకేం అనుకోకండి. అప్రసిద్ధారుగా" అన్నాడు మూర్తి.

"ఆఁ"

"డబ్బాల్"

అని మూర్తిగారు, పాంటుజేబుల్లో చేతు లుంచుకొని, వెనక్కు తగ్గారు. కారు ఓ కుదుపు కుదిపి ముందుకు సాగి పోయింది.

22

అయిదారు రోజులపాటు విజయ మాంచి ఉద్వేగంలో వుంది. తనకు మూర్తిగారినుండి ఏ నిమిషాన్నయినా పిలుపు రావచ్చునని ఆవిడకు అంతరాత్మ చెబుతున్నది. తను చాలా మంచిదోవలో ఉన్నాననీ, తను వేసిన ఎత్తు అమోఘమయిందనీ, విజయ భావించింది. తను జాతకురాలో కాదో, ఈ దెబ్బతో తేలి పోవడం ఖాయమనికూడా ఆవి డనుకొన్నది.

"ఈ దెబ్బతో ఏమన్నా పుంజుకుంటానా సరేసరి; లేదా- ఈ సినిమాలకో సలాం కొట్టి, ఏ అయ్యనన్నా నమ్ముకొంటాను" అన్నది విజయ తన స్నేహితురాలితో.

ఎందుకయినా మంచిదని, ఓసారి రావుగారితో కూడా మాట్లాడి వచ్చింది. అయితే ఈసారి ఇక్కడి ధోరణి వేరు; మంజరికి సంబంధించినంత వరకూ. ఆ ధోరణిలో బేధమేమీ లేదు. ఆ మిగతాదాని దగ్గరే. విజయ తెలివిగా వ్యవహరించింది.

"ఆ తగాదా లేమన్నాఉంటే మూర్తిగారూ, మంజరిగారూ పడేవారు. మధ్యలో మీరెందుకు తలదూర్చారు రావుగారూ?" అన్నది విజయ ఎంతో లాలనగా.

"నేనా?" అని నవ్వారాయన, ఎటూ తేలకుండా.

"అవునండీ! మీ కోసమనే సినిమా తీసే కంపెనీ లున్నాయి. ఒకటి మాత్రం నిజం! మంజరికి మీరన్న సదభి ప్రాయం లేదు. ఆ మహాతల్లికి ఎంతగా విచక్షణా జ్ఞానం లోపిం చిందంటే - మిమ్మల్నీ, మూర్తిగారినీ వొకటే గాటన కట్టివేస్తున్నది!" అన్నది విజయ.

"మీరన్నది సరికాదనుకొంటాను. ఇక తలదూర్చడ మంటారా ? అది తప్పని సరైంది. మూర్తిగారొచ్చి పదిమాలా నన్ను అడిగి మరీ వెళ్లారు. నేనూ మొహమాటానికి లొంగిపో యాను. కాదనలేకపోయాను. మీకువల్లేనే చాలామంది మిత్రులు, నన్నీ విషయంలో పట్టుదల వదలుకోమన్నారు. ఒకప్పుడైతే ఆలోచించడానికన్నా అవకాశ ముండేదేమో ! ఇప్పుడదీలేదు. మంచికో చెడ్డకో ఇదొచ్చింది. మధ్యలో చేతులు ముడుచుకోవడ మన్న ప్రసక్తే లేదు" అన్నాడు రావుగారు.

అప్పటికేమీ అనలేకపోయినా, అతనెంత తెలివిగా వ్యవహ రిస్తాడో తెలిసి, విజయ ఆశ్చర్యపోయింది.

"పైగా - బోలెడంత చదువుకున్న మనిషి కూడా కాదు. మద్రాసు వచ్చేనాటికి అతనికి తెలిసిందేమీ లేదు. ఇవ్వాళ అతనో రాష్ట్రానికి ముఖ్యమంత్రిగా వుండి, నడపగలడు" అన్నారెవరో రావుగార్ని గురించి.

ఇవన్నీ నిజమే ననిపించింది విజయకు. తను మూర్తితో మాట్లాడిన కాస్సేపట్లో, అతని ఉద్రేకాలను రెచ్చగొట్టి, ఇష్టం వచ్చినట్లు ఆడించగలిగింది. అదే అస్త్రం రావుగారి దగ్గర ఎందుకూ పనికిరాలేదు. అతనికి మంజరితో విరోధమున్నదో లేదో తెలియదు. మూర్తిగారితో విహితం ఉన్నదో లేదో అంత కన్నా తెలీదు. మంజరితో విరోధ మంటూనే, అవిణ్ణి ఆకాశాని కెత్తడం, మూర్తిగారు నా అన్న అంటూనే అతన్ని వాజమ్మ కింద జమచేసి మాట్లాడటాన్ని విజయ అవగాహన చేసుకోలేక పోయింది.

"ఇతనో చాణక్యుడు, ఈ జన్మలో నేననతన్ని అర్థం చేసుకోలేను" అనుకొనడ్డి విజయ.

మూడోరోజునో, నాలుగోరోజునో - చంద్రం కనిపించి లిఫ్ట్ ఇచ్చాడు విజయకు.

"ఇప్పుడేమన్నా బిజీగా ఉన్నావా ?" అన్నాడు చంద్రం.

విజయ నవ్వి లేదన్నాని,

"మీతో అన్న విషయం జ్ఞాపకం ఉన్నది. ఆ రోజున మీకు ఫోన్ చెయ్యక పోవడానికి చాలా కారణాలున్నాయి."

"ఒకటి-నీ దగ్గర డబ్బులేదు రెండు-"

"కాదు" అన్నది విజయ. "అవేళ నా దగ్గర అయిదొంద లున్నాయి....అడిగితే నీ కయినా అప్పు పెట్టేద్దును. అందుక్కాదు గానీ -నే వెళ్ళిన పని కాయో పండో అప్పటికింకా తేలలేదు.... అదేమీ తేలకుండా ఉన్నదే 'భగవంతుడా,' అని లోలోపల మళ్లీ గుల్లాల పడుతూ, నీ దగ్గరకొచ్చినా, నువ్వుగానీ, నేనుగానీ సుఖపడేదేమీ ఉండదని పించింది ... అరె.... మనం మౌంట్ రోడ్‌దాకా వచ్చామే?"

"స్పెన్సర్‌లో కొద్దిగా పనుంది. చూసుకొని పోదాం."

విజయ తిరిగి కోడంబాకం వచ్చేసరికి తొమ్మిది కావ స్తూంది.

"నన్ను చెట్టుదగ్గర డ్రాపు చెయ్యి. చంద్రం నేవెళతాను" అన్నది విజయ.

"ఫర్వాలేదు. ఇంటిదాకా-"

విజయ ఇబ్బంది పడుతున్నదని చంద్రం గమనించి "ఏం?" అన్నాడు.

"అక్కడిదాకా కారుపోదు. పోయినా తిరిగిరాదు."

విజయ కారు దిగింది.

చంద్రం వెళ్ళిపోయాడు.

బురదలో కాలు జారకుండా ఆవిడ అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఇంటిదగ్గర కొచ్చేసరికి, అరుగుమీద, మసగ వెలు తుర్లో ముగ్గురు మనుషులు కూచుని ఉన్నారు.

"ఎవరూ?" అన్నది విజయ, అరుగుకు అల్లంతదూరంలో నిలబడి.

"విజయగారా! నమస్కారమండీ! నేనూ!" అంటూ మూర్తిగారి పి. ఏ. పేరుకు మల్లె లేచి నిలబడ్డాడు.

విజయ గుండెలు ఒక్కసారిగా గుబ గుబ లాడాయి. జరగకూడని దేదో జరిగిపోయి నట్లనిపించిందామెకు.

విజయ తాళంతీసి, తను ముందుగా వెళ్ళి లైటు వేసింది. ఉన్న నాలుగు కుర్చీలు దుమ్ముదులిపి, అతిధుల్ని ఆహ్వానించింది.

"ఆలస్యమయిపోయింది. మన్నించాలి......ఇవ్వాళ మా స్నేహితురాలు పుట్టినరోజు పండుగ చేసుకొంటున్నదండీ! బల వంతం చేస్తే వెళ్ళక తప్పిందికాదు" అని సంజాయిషీ చెప్పు కొన్నది విజయ.

మూర్తిగారి పి. ఏ. సరా సరిగా వ్యవహారంలోకి దిగాడు.

"ఈయనగారు యాజులు. పూర్తిపేరు సోమయాజులు. పీయూషా పిక్చర్సులో ప్రొడక్షన్ మేనేజర్‌గా ఉంటున్నారు. వీరి పేరు సత్యనారాయణ వీర వెంకట వరప్రసాదమూర్తిగారు, మామూలుగా మే మందరం 'సత్యం'గా రంటూ ఉంటాం. పీయుషా పిక్చర్స్ మేనేజింగ్ పార్ట్నర్‌గారి తోడల్లుడు" అని పరిచయం చేశాడు మూర్తిగారి పి. ఏ.

"చాలా సంతోషమండీ. మిమ్మల్నందర్నీ ఈ రోజున ఇలా కలుసుకో గలగడం, నా అదృష్టం!....మీరలా మాట్లాడుతూ కూచుంటారా, పదినిమిషాల్లో కాఫీ కాచుకొచ్చేస్తాను" అన్నది విజయ.

మూర్తిగారి పి. ఏ.గారు, వల్లకాదంటే కాదన్నారు. ఆపని ఇంకో దఫా చూచుకుందా మన్నారు.

"పీయుషా పిక్చర్స్ వారో సాంఘికం తీస్తున్నారు. కథ, సాంగ్సు, డైలాగ్స్ అన్నీ రెడీగా ఉన్నాయి. మూర్తిగారితోమూడు రోజులుగా డిస్కషన్స్ జరుగుతున్నాయి. వారు హీరోగా ఉంటు న్నారు. మిమ్మల్ని హీరోయిన్‌కు సజెస్టు చేశారు. ఫైనల్ డిసెషన్‌కు

ముందు, మిమ్మల్నోసారి కలుసుకుందామని, యాజులుగారు, సత్యం గారు వచ్చారు" అన్నాడు మూర్తిగారి పి. ఏ.

"నాకు మూర్తిగారి మాటంటే వేదవాక్యం. వారేం చెబితే అది చెయ్యడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను" అన్నాడు సత్యం.

అతనికి విజయను చూస్తూనే మతిపోయింది.

"మరి మీరేమంటారు!" అన్నాడు పి. ఏ. యాజులుకేసి చూస్తూ.

"నేనింకా అనేదేమిటండీ మహానుభావా! మీరు భలే వారేనే!" అన్నాడు సోమయాజులు.

అంటే ఏమిటో ఆ యాజులుగారికే తెలియాలి.

"ఇవ్వాళ మళ్ళా మూర్తిగార్ని ప్రొడ్యూసర్లు కలుసుకో బోతున్నారు. రేపటి ఉదయానికల్లా మీకే సంగతీ తేలిపోతుంది. ఉదయం మీకు షూటింగేమీ లేకపోతే, ఓసారి అలా రండి! ఏమయిందీ నేనే చెబుతాను" అన్నాడు మూర్తిగారి పి. ఏ.

"ఇంకా అయ్యేదేమిట్లెండి! ఈమెను ఖాయం చెయ్యాలి సిందే! ఇప్పటికే మేమొచ్చి నాలుగు మాసాలయింది. నా అంచనా ప్రకారం ఈ సరికి మా మొదటి పిక్చర్ రిలీజయి, రెండోది సగబడ షూట్ అవుతూ ఉండాల్సింది. అలాంటిది ఇంతవరకూ ఏమీ లేకపోయె" నని విసుక్కొన్నాడు సత్యం.

"చిత్తం! అనవసరంగా చాలా కాలయాపన జరిగిందండీ!" అన్నాడు యాజులు.

వస్తూన్న నవ్వును అతి ప్రయత్నంమీద గానీ విజయ ఆపుకోలేక పోయింది. తన కర్మగాలితే. రేపట్నించీ, ఈ సత్యం గాడికి తను జూహుకుం అంటూ బతకాలి. వాడొచ్చి పట్టుమని పావుగంటన్నా కాలేదు. ఈలోగా నాలుగుసార్లు తనచేతివి తాకాడు, వెళ్ళేలోగా తనమీద విరుచుకు పడినా తను ఆశ్చర్యపడదు. ఇటు

వంటిసజ్జు ఈ రంగంలోకి వస్తున్నప్పుడు, మంచి సినిమాలు రావా లంటే ఎలావస్తాయి?

"మరి మనం బయలు దేరదామా?" అన్నాడు మూర్తిగారి పి. ఎ. లేచి నిలబడుతూ.

"సరే పదండి!" అన్నాడు సత్యం తను లేచే ప్రయత్నంగా చెయ్యకుండానే.

యాజులు ఆ సంగతి గమనించిన వాడికిమల్లే వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

విజయ కిప్పుడు పచ్చివెలక్కాయ గొంతుసపడినట్లయింది. తను సత్యాన్ని వెళ్ళిపొమ్మనటం అమర్యాదగా ఉంటుంది. అంత మాట అన్నదాకా అతిగాడు కదలే ధోరణిలో లేడు. ఆ యాజులు గాదేమో చల్లగా తప్పుకొన్నాడు. ఈ పి. ఏ. కూడా జారుకొన్నా డంటే తనకీ రాత్రి, ఈ సత్తిగాడితో 'యాతన' తప్పదు. ఓరాత్రి – సత్యమనే పేరు గలిగిన ఓ పైత్యకారి మనిషి-తనింట్లో ఉండ టానికి తన కేలాంటి అభ్యంతరమూ లేదు. కానీ- అసలీ వ్యవ హారానికంతా మూల పురుషుడైన మూర్తిగారి పి. ఏ. ముందు, ఇలా జరగడం ఎంత మాత్రం భావ్యం కాదు.

ఆవిడ, సత్యానికి తెలియకుండా, మూర్తిగారి పి. ఏ. కు సైగ చేసింది, అతన్నికూడా వెంట తీసుకెళ్ళమని,

"మరి వస్తానమ్మా? ఈ కంపెనీ వ్యవహారాలన్నీ నా నెత్తినా, మా సత్యంగారి నెత్తినా ఉన్నాయి. మాకు ఊపిరి పీల్చ డానిక్కూడా తీరిక లేదంటే నమ్మండి. మధ్యాహ్నం నుండీ, ఇలా కాలు మడత పెట్టకుండా తిరుగుతున్నాం. ఇప్పుడు దాదాపు తొమ్మి దిన్నర కావస్తోందా- రెండు మెతుకులు తిని పండుకోవడానికి లేదు. కవిగార్ని కలుసుకొని, రేపటికల్లా రెండు పాటలు వేనమని చెప్పాలి.... చచ్చిపోతున్నా మనుకోండి మరి....రండి బాబూ! మన మిలా బద్ధకిస్తే లాభంలేదు" అంటూ మూర్తిగారి పి. ఏ. సత్యం భుజంమీద చెయ్యివేసి బలవంతాన లేవదీశాడు.

సత్యానికి లేవక తప్పలేదు.

"బ్రతికిపోయాను" అనుకొన్నది విజయ.

అందరూ వీధిలో కెళ్లాక. ఆవిడ చప్పట్లు చరిచి పి.ఏ.ను పిలిచింది.

"ఏమిటి ?" అన్నాడతను అక్కణ్ణించే.

"జేబుగుడ్డ వదిలేశాడు" అన్నది విజయ బిగ్గరగా.

అతను గబగబా వరండాలో కొచ్చాడు. ఈలోగా విజయ గదిలోకి తప్పుకొన్నది.

"ఏదీ" అంటూ పి. ఏ. నవ్వుతూ లోపలి కొచ్చాడు.

"అవునుగాని మీకీ పూట అర్జంటు పను లేమన్నా ఉన్నయ్యా ? అన్నది విజయ.

"ఏం ?"

లేకపోతే, వారిని పంపేసిరండి. ఈలోగా నేను కారియర్ తెప్పిస్తాను. ఇద్దరం కలిసిభోంచేసి—"

ఊఁ ... తరవాత !" అని నవ్వాడు పి. ఏ.

"నేను చెప్పను !" అని బుంగమూతి పెట్టింది విజయ.

"మీరెలాగైనా నాకి అవకాశం ఇప్పించాలండీ ! చాలా కాలంగా నా కసలు పిక్చర్లు లేవే లేవు.... మీ దగ్గరకు చాలామంది ప్రొడ్యూసర్లు వస్తుంటారు గనక, కాస్త నఖగురితో నా గురించి చెప్పండి...."

"అలాగే" అన్నాడతను.

విజయ అతన్ని గట్టిగా కావలించుకొని బుగ్గమీద చిన్న చిటిక వేసింది.

"వాళ్ళను పంపేసి వస్తున్నారు కదూ !" అన్నది మెల్లిగా విజయ.

"ఇవ్వాళ కాదు రేపొస్తాను. ఆ సత్యంగాడు ఆంబోతులాగా నా వెంటపడ్డాడు. ముందు వాడి బాధ వదిలించుకోవాలి.... అదుగో! నన్నొదులు ఎవరో వస్తున్నారు" అని విదిలించుకొన్నాడు పి. ఏ.

అతను వసారాలో కొచ్చేసరికి, యాజులు, ఎదు
రొస్తున్నారు.

"ఇంత సేపేం చేస్తున్నారండీ ?" అన్నాడు సత్యం
పి. ఏ. ను దొంగను చూసినట్లు పైకీ కిందికీ చూస్తూ.

యాజులు గతుక్కు మన్నాడు.

పి. ఏ. ఇదేమీ గమనించకుండా, ఈల వేసుకోంటూ, పె
అంగలతో వీధిలో కొచ్చిపడ్డాడు. 3

(ప శే ష

వచ్చే నెలలో "పాకుడురాళ్ళు" ఆఖరిభాగం అద్భుతమైన ముగింపు - చదివి తీరవలసిందే.

సీరియల్ "కళ్యాణ చక్రం" ఇక్కడి నుండీ కొత్తపోకడలు, అనుకోని మలుపులు, ప్రతీపాత్ర ఒకో ప్రముఖపాత్ర - వరంధామయ్య మరీనూ.



మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA133M103
పుస్తకం పేరు	అనామిక
తారీఖు	31/10/24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	121
పెద్ద సైజు పేజీలు	NO
ఖాళీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	1 TO 476
తయారు చేసినది	akshaya
పేజీలు విడదీసినది	Rukshana
స్కాన్ చేసినది	Ch. Ramya
పరీక్ష చేసినది	PRATHYUSHA
పేజీలు సరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good